Viata lui A.W. Tozer

'

t

7

James L. Snyder

Viaţa lui A.W. Tozer

In urmărirea

lui DUMNEZEU

■H-L-f

Editura Perla Suferinţei Suceava, 2009

Originally published in the U.S.A. by Regal Books,
A Division of Gospel Light Publications, Inc.
Ventura, CA 93006 U.S.A.

Editor coordonator: Valentin Leonaş Traducere: Eliza Leonaş
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SNYDER, JAMES L.
Viaţa lui A.W. Tozer : în urmărirea lui Dumnezeu /
James L. Snyder ; trad.: Eliza Leonaş. - Suceava : Perla suferinţei, 2009
ISBN 978-606-8000-12-1
I. Leonaş, Eliza (trad.)
284(73) Tozer,A.W.______________________

CUPRINS

Cuvânt înainte

Sunt deseori întrebat: „A fost dr. Tozer cel mai mare predicator pe care l-ai auzit vreodată?" Nu, dar el a răscumpărat timpul şi prin urmare, a avut o intimitate cu Dumnezeu mai mare decât orice alt om pe care l-am cunoscut vreodată. A fost un mistic modern care a dat întâietate artei pierdute a meditaţiei. Intrarea în prezenţa lui dr. Tozer era un fapt care insufla teamă respectuoasă.

Nu a fost doar un autor proeminent, ci şi unul eminent. Scrierile lui încă reflectă „capacitatea unsă de a vorbi nevoilor actuale ale inimilor oamenilor". Putea rosti înţelepciune cu o economie uimitoare de cuvinte. Odată mi-a spus:

„Trebuie să dau socoteală înaintea lui Dumnezeu nu numai pentru ceea ce am făcut, dar şi pentru motivul pentru care am făcut acel lucru."

Cele mai memorabile cuvinte ale sale pentru mine sunt următoarele: „Există momente când, timp de ceasuri întregi, stau prosternat înaintea lui Dumnezeu fără să spun un cuvânt de cerere sau de laudă — doar privesc îndelung la El şi mă închin."

Sfătuiesc pe fiecare student al Bibliei cu care am legătură directă, prin intermediul telefonului sau al scrisorilor: Cumpăraţi toate cărţile pe care le-a scris dr. A.W. Tozer şi digeraţi-le.

Să-1 cunosc pe dr. Tozer a fost o mare binecuvântare. Să mă rog cu el a însemnat să fiu în Locul Sfânt!

Leonard Ravenhill
Evanghelist (1907-1994)

Introducere

Arta şi secretul biografiei creştine

Oricine ia în mână stiloul biografului intră pe un teritoriu sacru. Consemnarea vieţii unei persoane necesită cea mai strictă disciplină. A lua viaţa unui om în mâinile tale şi a o pre2enta publicului aduce cu sine o mare responsabilitate pentru simplul motiv că ideile şi concluziile multor oameni cu privire la omul respectiv vor depinde de eforturile tale. A duce cititorul către o concluzie greşită este păcatul de neiertat al biografului.

Dintre toţi scriitorii, biograful creştin ar trebui să fie cel mai vrednic de încredere şi să prezinte cât mai bine cu putinţă faptele fundamentale ale vieţii unei persoane. Din nefericire, publicul, inclusiv publicul creştin, şi-a dezvoltat apetitul pentru celebrităţi. Cel mai adesea, o biografie este doar o propagandă pentru celebritate. Şi lucrul acesta este adevărat chiar şi pe tărâmul creştin.

Publicul cititor creştin este la fel de interesat de celebrităţi ca şi lumea seculară. Nu există o mare

audienţă pentru biografia unui simplu om bun. Un om trebuie să fie renumit pentru ca biografia lui să fie citită de un public larg. Chiar şi mai important este faptul că dacă persoana este o celebritate, conform definiţiei propagată de lumea seculară, atunci cartea se va vinde.
Biograful este tentat să-şi transforme subiectul într-o celebritate pentru a câştiga cititori. Dar încercarea de a-1 face pe A.W. Tozer o celebritate creştină ar stârni cu siguranţă mânia acestui om sfânt al lui Dumnezeu, ca să nu mai spunem că ar promova o înţelegere total greşită a omului.
Biograful are responsabilitatea măreaţă de a înţelege subiectul muzei sale biografice, de a-1 prezenta cât mai precis posibil şi de a nu nesocoti integritatea subiectului său.
înţelegerea omului conferă profunzime aprecierii slujirii lui. A separa omul de slujirea sa înseamnă să creezi o nălucă şi, deci, să-i interpretezi greşit slujirea. Ca să fim cinstiţi în privinţa aceasta, omul defineşte slujirea, şi nu invers. Nu slujirea este cea care face omul.

Din relaţia lui cu Dumnezeu, decurge o slujire sub conducerea Duhului Sfânt. Dr. Tozer a făcut odată această observaţie: „Lucrarea ce nu decurge din închinare nu este lucrare spirituală". El era categoric în privinţa faptului că tot ce facem trebuie să izvorască din închinarea noastră înaintea lui Dumnezeu.
Pentru a înţelege slujirea vastă şi neîntreruptă a lui dr. A.W. Tozer, trebuie să înţelegem cine a fost el, inclusiv relaţia sa cu Dumnezeu.
în timpul vieţii lui, dr. A.W. Tozer a vorbit deseori grupurilor de scriitori creştini despre o diversitate de subiecte legate de arta şi meşteşugul de a scrie. Deoarece Tozer a fost el însuşi un biograf recunoscut, era adesea invitat să vorbească despre subiectul scrierii de biografii creştine. Tozer a scris biografiile lui dr. A.B. Simpson şi a reverendului Robert A. Jaffrey (misionar în China); amândoi au fost lideri influenţi ai *Alianţei creştine şi misionare,* în care a fost membru şi Tozer.
Ar fi minunat să avem o copie audio a discursurilor sale despre scrierea de biografie creştină, dar deocamdată nu am descoperit nici una. Ceea ce am însă, sunt notiţele pe care le-a folosit pentru aceste mesaje. Biograful trebuie să ia ce găseşte şi să le folosească în cel mai bun mod posibil.
De vreme ce aceasta este o biografie a lui dr. A.W. Tozer, aş vrea să rămân cât pot de aproape de concepţia lui de scriere a unei biografii. Prin urmare, vreau să subliniez care au fost ideile lui de scriere a unei biografii creştine şi nădăjduiesc că biografia de faţă se va conforma acestor idei ale lui.
Indiferent de subiect, Tozer avea convingeri clare şi de obicei, nu-i păsa de consecinţe. Aceste convingeri nu erau remarci spontane, ci mai degrabă rezultatul unei vaste lecturi şi a unei gândiri profunde. Pe lângă tot ce a fost Tozer în viaţa personală sau în cea publică, el a fost şi un gânditor. Era de părere că un om ar trebui să gândească de două ori mai mult decât citeşte. Tozer însuşi a întruchipat acest ideal.
Biografia creştină a fost un subiect important pentru Tozer. A fost foarte interesat de persoana din spatele slujirii. Pentru el, nu era ceva neobişnuit să cerceteze detaliat autorul unei cărţi pe care o citea. Avea o mare predilecţie pentru poeţi şi s-a luptat să înţeleagă omul din spatele poeziei.

„Cunoaşte omul", provoca Tozer adesea, „şi-i vei înţelege slujirea".
Una dintre primele observaţii pe care dr. Tozer le-a făcut cu privire la biografia creştină a fost că aceasta este aproape întotdeauna falsă. La început, afirmaţia este puţin surprinzătoare, dar şi-a justificat opinia. Biografia creştină este de obicei falsă nu din cauză că se spun minciuni. Biograful nu se hotărăşte intenţionat să falsifice viaţa subiectului său. Pentru ca ceva să devină fals nu este neapărat nevoie de o minciună. Acel lucru poate fi fals din multe alte cauze.
De exemplu, o biografie poate fi falsă atunci când virtuţile sau calităţile sunt exagerate, ca la retuşarea unei fotografii. Frecvent, biograful este atât de impresionat de calităţile subiectului său, încât le prezintă peste măsură de mult, excluzându-i defectele. Orice portret care ascunde greşelile este artificial.
Un astfel de exemplu sunt biografiile timpurii ale lui George Washington, primul preşedinte al Statelor Unite. Majoritatea au pictat un tablou care trecea cu vederea în totalitate defectele pe care acesta le-ar fi putut avea. Prin urmare, ei nu au înfăţişat primul preşedinte cu acurateţe.
Opusul este la fel de adevărat. Dacă un biograf înfăţişează defectele subiectului său peste măsură de mult, excluzându-i calităţile, rezultatul este acelaşi: un portret fals al persoanei în cauză.
Biografiile creştine sunt artificiale atunci când se ascund petele. Cel mai adesea, petele constituie

caracterul persoanei şi dacă le ascundem, prezentăm o imagine falsă a persoanei. O pată oferă particularitate persoanei. Faptul de a nu cunoaşte omul aşa cum a fost el, creează un nor de suspiciune în privinţa slujirii sale.
Biografiile sunt, de asemenea, false atunci când sunt scrise ca propagandă. Pe lângă artificialitate avem, de asemenea, un spirit comercial, care este un aspect îngrozitor al biografiei. Uneori biograful are un plan şi foloseşte viaţa unei anumite persoane pentru a-şi promova planul. Aceasta este întotdeauna falsă, deoarece orice lucru legat de persoana în cauză este supus planului biografului. Ceea ce nu se potriveşte planului, nu este inclus în prezentare.
Mai departe, atunci când o biografie este scrisă pentru a demonstra un punct de vedere, aceasta este în general artificială. O examinare a biografiilor unor fondatori ai anumitor denominaţii sau

culte religioase va demonstra acest punct. O astfel de biografie este scrisă pentru a arăta şi a demonstra un anumit punct de vedere. Orice este contrar acestei perspective este ascuns sau chiar eliminat, după cum convine.
Dr. Tozer a accentuat că biograful creştin datorează cititorilor lui cel puţin şase lucruri. In primul rând, biograful trebuie să fie obiectiv. Obiectivitatea este unul din cele mai dificile lucruri care trebuie să fie îndeplinite la scrierea unei biografii. Uneori, un om se poate apropia atât de mult de subiectul său încât adevărul să fie denaturat. Tozer a ilustrat lucrul acesta sugerând următoarele: „Ce spuneţi despre un metodist care scrie viaţa lui John Calvin? Sau despre un prezbiterian care scrie viaţa lui George Fox? Sau ce spuneţi despre un romano-catolic care scrie biografia lui Martin Luther?"
în al doilea rând, biograful trebuie să fie imparţial faţă de subiectul său în timp ce scrie şi să nu aducă lucrării sale nici o concluzie preconcepută. Deşi este dificil, aceasta este o disciplină esenţială dacă se vrea ca portretul să fie unul fidel. Biograful nu scrie ca să ascundă ceva sau să demonstreze ceva în privinţa subiectului său. Subiectul nu are nici un avocat al apărării sau al acuzării. Biograful nu este sub nici o formă un apărător, ci un artist al portretului care necesită cea mai mare îndemânare.
In al treilea rând, biograful trebuie să fie sincer. O biografie artificială ridică un zid între subiect şi cititor şi, la sfârşit, descurajează cititorul. Când privim la o biografie biblică, aceasta ne încurajează întotdeauna deoarece ne spune adevărul despre subiect, indiferent care ar fi acesta. Vorbind despre acest aspect, dr. Tozer a spus: „Acesta este motivul pentru care evit întotdeauna biografiile scrise de rude". Apoi a citat: „Nu facem decât să ne lăudăm cu strămoşii noştri." O rudă are întotdeauna un plan pe care să-1 pună în valoare şi uneori, nu este sinceră în prezentarea sa. Este în joc reputaţia familiei.
In al patrulea rând, biograful este dator faţă de cititorii săi să includă umor. Nimeni nu este mai presus de umor. Chiar şi omul cel mai serios şi mai stoic are o latură umoristică, dar de multe ori, el şau ea încearcă să o ascundă de public. Dr. Tozer observă că dacă nu am văzut idiosincrasiile omului, nu am văzut omul. Fiecare viaţă poartă

cu ea o anumită măsură de idiosincrasii, care este baza umorului. De obicei, cu cât eşti mai aproape de subiect, cu atât este mai puţin posibil să identifici aceste idiosincrasii. Oricine ştie că idiosincrasiile unui individ, fac ca acesta să fie uman. O veneraţie prea mare respinge cititorul. Mulţi oameni nu sunt nici atât de buni, nici atât de răi cât sugerează biografii lor. Dacă nu poţi râde de greşelile subiectului tău, nu te califici pentru scrierea biografiei lui.
In al cincilea rând, biograful este dator cititorului cu respect. Biograful trebuie să presupună că cititorul lui va fi inteligent şi va înţelege ce este scris. In cazul acesta, nu va trebui să tragă concluzii, ci doar să prezinte simplu faptele şi să lase cititorul să judece. Faptele vieţii unui om vorbesc singure. Subiectul nu trebuie să fie „calificat" de către autor cu note de subsol şi explicaţii. Dar faptele vieţii vorbesc singure. Cu cât autorul îl respectă mai mult pe cititor, cu atât mai mult va prezenta simplu faptele, pe cât posibil de meşteşugit şi de dibaci.
Ultimul lucru pe care Tozer a considerat că biograful îl datorează cititorului, a fost să scrie despre o viaţă, şi nu despre un necrolog. După el, biografia trebuie să se termine odată cu viaţa, înmormântarea nu este importantă deoarece nu are nimic de-a face cu subiectul, ci numai cu alţii.
Aceste discursuri către scriitori s-au încheiat cu o mărturisire: „Eu însumi am încălcat aceste reguli. Cu toţii trebuie să ne îndreptăm mult în privinţa aceasta. Cea mai bună pocăinţă este de a nu mai face acest lucru."

Poate că voi încălca una sau doua dintre aceste reguli prezentate de dr. Tozer dar, asemenea lui, voi mărturisi şi voi încerca să mă îndrept.

Capitolul 1

Doar, Tozer

„Consider că dr. To^er este cel mai remarcabil om al lui Dumnezeu pe care l-am cunoscut personal. După părerea mea, cele mai mari daruri ale sale au fost pătrunderea profetică a adevărului biblic, a naturii şi a stării bisericii evanghelice din generaţia lui. j\ fost foarte respectat chiar şi de către cei care îl considerau sever şi reticent, dar pentru cei care îl cunoşteau, era binevoitor şi îngăduitor. Cred că a fost un om singuratic, aşa cum au fost mulţi oameni mari ai lui Dumnezeu."

William F. Bryan Slujitor al *Alianţei creştine şi misionare*

Fericit este omul care, când trece printr-o perioadă de uscăciune din punct de vedere spiritual, are la îndemână o carte scrisă de Tozer. Probabil, comentatorul care a făcut această observaţie se gândea la *Urmărirea lui Dumnezeu* sau la *Cunoaşterea Celui Preasfânt,* recunoscutele cărţi clasice spirituale ale lui A.W. Tozer. Sau, poate că se gândea la cele aproape patruzeci de alte cărţi fie scrise de Tozer, fie alcătuite postum, din mesajele lui înregistrate şi din editoriale. Deşi A.W. Tozer a murit în 1963, moştenirea lui spirituală continuă să-i sature pe cei însetaţi după lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.

Mulţi dintre cei care sunt familiarizaţi cu scrierile lui A.W. Tozer ştiu foarte puţine despre omul din spatele cărţilor. Chiar şi în timpul vieţii lui, majoritatea oamenilor l-au respectat, dar puţini l-au cunoscut în vreun grad de intimitate. Prin fire şi structură, a umblat singur, preferând mai degrabă părtăşia lui Dumnezeu, decât pe cea a oamenilor. Neobosita lui urmărire al lui Dumnezeu — deşi nu fără

preţ — a explicat tăria lui spirituală şi a avut drept rezultat popularitatea continuă a cărţilor sale.

Aiden Wilson Tozer s-a născut pe 21 aprilie 1897, în La Jose (acum Newburg), o comunitate agricolă mică de pe dealurile vestice ale Pennsylvaniei. Mama lui 1-a numit după soţul negustor al unei prietene apropiate din copilărie. Nu i-au plăcut numele care i-au fost date şi a preferat iniţialele „A.W.". In ultima parte a vieţii, a preferat să i se spună doar Tozer.

In 1919, la cinci ani de la convertirea sa, şi fără o educaţie teologică formală, Tozer şi-a început cei 44 ani de slujire în cadrul *Alianţei creştine şi misionare.* Timp de 31 de ani dintre aceşti 44, s-a remarcat ca pastor al Bisericii Alianţei de sud din Chicago, fiind de folos acolo din 1928 până în 1959. A slujit ca pastor, autor, redactor, vorbitor la conferinţe biblice şi lider denominaţional, iar pentru mulţi a fost un mentor spiritual de încredere.

Mulţi l-au considerat, chiar şi în timpul vieţii lui, un profet al secolului al XX-lea. înţelegând că creştinătatea modernă naviga printr-o negură deasă, el a arătat înspre stâncile de care se putea împiedica, dacă era să îşi continue cursul. Când alte voci nu erau decât ecouri goale, vocea lui s-a dovedit a fi vocea lui Dumnezeu. Intuiţia lui spirituală 1-a făcut să adulmece greşeala, să o numească şi să o respingă — toate într-un singur act hotărâtor. Putea distruge complet argumentele eronate ale altora în numai câteva propoziţii scurte.

Fie că scria sau vorbea, Tozer a slujit totdeauna celor flămânzi după Dumnezeu. S-a specializat în subiecte de o importanţă spirituală supremă, evitând nonsensurile şi nimicurile religioase. In ceea ce-1 privea, tendinţele trecătoare nu reprezentau niciodată materia primă pentru contemplare. De la serviciile divine în cadrul cărora slujise el, oamenii plecau urmăriţi de sentimentul că tocmai au fost în prezenţa imediată a lui Dumnezeu.

Ceea ce s-a evidenţiat foarte bine în slujirea publică a lui Tozer a fost funcţia lui de redactor la *The Alliance Weekly,* publicaţia oficială a *Alianţei creştine şi misionare.* In 1958, *The Alliance Weekly* a devenit *The Alliance Witness,* care la rândul ei a devenit *Alliance Ufe* în 1987. Sub conducerea lui Tozer, tirajul revistei s-a dublat. *Alliance Ufe,* mai mult decât orice altceva, 1-a consacrat pe Tozer ca reprezentant al *Alianţei*

creştine şi misionare şi al bisericii evanghelice ca întreg. Publicul lui cititor era mai mare în afara denominaţiei lui, variind foarte mult.

După cum se roagă un om

Adevărata putere a lui Tozer venea din viaţa lui de rugăciune. El remarca deseori: „După cum se roagă un om, aşa este el." întreaga lui slujire de predicare şi scriere a decurs din rugăciune fierbinte. Ceea ce descoperea în rugăciune, era curând exprimat în predici, articole, editoriale şi cărţi.

O imaginaţie vie şi capacitatea lui descriptivă elocventă au conferit forţă şi strălucire cuvintelor lui Tozer. Petrecea ore întregi pregătindu-şi meticulos predici măreţe şi profunde. A învăţat să folosească propoziţii energice, precise şi ferme. Nu avea o voce răsunătoare, dar mesajele lui străpungeau sufletul. Oamenii nu uitau niciodată ce spunea.

Grija distinctivă cu care şi-a scris cărţile 1-a consacrat pe Tozer ca scriitor devoţional clasic. Munca sârguincioasă a rezultat într-un stil şi o putere de exprimare ce au atras permanent cititori.

în ultimii ani de viaţă, 1951-1959, WMBI - postul de radio al Institutului biblic Moody din Chicago — a difuzat un program săptămânal, *Discursuri din biroul unui pastor,* care şi-a avut originea în biroul lui Tozer de la Alianţa sudică. Drept urmare, Tozer a primit frecvent invitaţii de a vorbi la colegii biblice din preajma Chicago-ului, o slujire pentru care simţea o plăcere specială.

De-a lungul slujirii sale, Tozer a emis chemarea stăruitoare către evanghelici de a se întoarce la poziţiile biblice autentice care au caracterizat Biserica în vremea când aceasta a fost pe deplin credincioasă lui Hristos şi Cuvântului Lui. Fie că analiza un text sau explica un adevăr biblic, el căuta totdeauna să ajute ascultătorii să ia deciziile necesare pentru pelerinajele lor spirituale.

O preocupare majoră a lui Tozer era lipsa spiritualităţii între creştinii practicanţi din vremea lui. Şi-a îndreptat atenţia asupra cauzei ei fundamentale. Era convins că ritmul frenetic stabilit de liderii contemporani din biserică atenua ceea ce el a numit cultivarea cunoaşterii lui Dumnezeu. Biserica în general era prea ocupată cu activităţi frivole ca să-L cunoască pe Dumnezeu aşa cum El merită să fie cunoscut. Totul din viaţa unui creştin trebuie să cedeze în faţa

1

cultivării unui atitudini de singurătate şi tăcere. Creştinul obişnuit nu lasă loc pentru a reflecta şi a medita la lucrurile lui Dumnezeu. După părerea lui dr. Tozer, această atitudine mentală devoţională era cheia înţelegerii şi cunoaşterii lui Dumnezeu, în grade crescânde de intimitate.

Deşi mesajele lui erau profunde şi sobre, finul simţ al umorului lui Tozer adăuga o nuanţă isteaţă, dacă nu chiar şireată. Contemporanii au asemănat umorul lui cu isteţimea nerafinată şi sinceră a lui Will Rogers. Revenea frecvent la ferma copilăriei lui, din Pennsylvania. Nefiind un povestitor, folosea câte o inversiune, o comparaţie grotescă sau o observaţie satirică pentru a-şi exprima eficient ideea. Mare parte a umorului depindea de audienţă pentru efect. Prin urmare, cei care citesc cărţile lui Tozer nu vor găsi prea mult umor în ele.

Practicarea prezenţei lui Dumnezeu

In viaţa de zi cu zi, simţul prezenţei lui Dumnezeu îl învăluia pe Tozer în reverenţă şi adorare. Preocuparea lui era să practice prezenţa lui Dumnezeu — ca să împrumutăm o expresie popularizată de un mistic al secolului al XVII-lea, Brother Lawrence, pe care Tozer era încântat să-1 citească.

Reflectând la relaţia lui cu Dumnezeu, Tozer a scris odată: „Am descoperit că Dumnezeu este prietenos şi generos, şi că este uşor să trăieşti cu El în orice sens". Pentru el, dragostea şi harul lui Isus Hristos erau o uimire recurentă.

Nu este posibil să înţelegem viaţa şi slujirea lui Tozer separate de căutarea lui după Dumnezeu. „Lucrarea ce nu izvorăşte din închinare", a scris el odată, „este inutilă şi nu poate fi decât lemn, fân şi trestie în ziua în care se va încerca lucrarea fiecărui om."

Convingerile despre închinare pe care Tozer şi le-a elaborat cu grijă dominau toate lucrurile care îl priveau pe el şi slujirea sa. „închinarea", a spus Tozer într-o propoziţie neobişnuit de lungă pentru el, „înseamnă să simţi în inimă şi să exprimi într-un mod potrivit un sentiment umilitor, dar încântător de veneraţie pătrunsă de admiraţie, un fior profund şi o dragoste copleşitoare în prezenţa acelui Mister străbun, acea Maiestate pe care filosofii o numesc Cauza primară, dar pe care noi o numim Tatăl

nostru care eşti în ceruri." Lucrul acesta a dat avânt întregii lui vieţi.

Foamea lui Tozer de Dumnezeu 1-a condus spre studierea misticilor creştini. Cunoaşterea lor de Dumnezeu şi dragostea acaparatoare pentru El l-au atras profund pe Tozer. Erau duhuri asemănătoare cu al lui. Le-a cercetat neîntrerupt scrierile pentru a descoperi pentru el însuşi ceea ce ei au cunoscut despre Dumnezeu şi pentru a cunoaşte felul în care ei au dobândit această cunoaştere. Calea spre Dumnezeu era supremă în gândirea lui Tozer. El s-a identificat atât de bine cu luptele şi biruinţele lor încât oamenii au început să-i spună mistic şi lui, o denumire la care nu a obiectat niciodată.
Lista lui Tozer cu aceşti „prieteni ai lui Dumnezeu" s-a mărit odată cu anii şi nimic nu-i făcea mai multă plăcere ca descoperirea unui scriitor devoţional demult uitat. Cu pasiune, le făcea cunoştinţă prietenilor lui cu aceşti mistici proaspăt descoperiţi, aducându-i pe mulţi dintre ei şi la cunoştinţa publicului.
Nefiind un om perfect, Tozer a avut defectele lui. O fire retrasă, împreună cu cerinţele unui program prea încărcat lăsa foarte puţin timp pentru soţia lui, Ada, şi pentru familia lui. Ca pastor, a avut puţin timp sau o foarte mică înclinaţie pentru hrănirea individuală a oamenilor lui, încredinţând altora aceste probleme. Fără să fi fost vreodată meschin sau veninos în mod intenţionat, câteodată trebuia să-şi ceară iertare de la o persoană pe care a rănit-o când i-a spart balonul pretenţiilor şi pompozităţii.
Tozer a rămas credincios Domnului lui până la sfârşit. Către finalul slujirii sale, a înrolat rugăciunile bisericii sale la o bătălie personală. „Rugaţi-vă pentru mine", le-a cerut el, „în lumina presiunilor vremii pe care o trăim. Rugaţi-vă să fiu dispus ca experienţa mea creştină şi standardele creştine să mă coste ceva până la ultima suflare!"

„Cugetări" de Tozer

La începutul anilor 1940, Tozer era o personalitate înfloritoare a mişcării evanghelice din vremea lui — încă nu bine-cunoscut, dar cu siguranţă pe cale de a fi astfel. In acest timp, Tozer a început să scrie ocazional articole pentru *The Alliance Weekly,* revista oficială a *Alianţei creştine şi misionare.* Scrierile lui erau bine primite, iar redactorul i-a propus lui Tozer să publice o rubrică săptămânală. Timp de aproape cinci ani, Tozer a scris o rubrică săptămânală intitulată „Cugetări de-ale lui Tozer", care erau pline de conţinut, uneori amuzante şi totdeauna foarte citate în cadrul denominaţiei. Cu acordul binevoitor al *Alianţei creştine şi misionare,* includem câteva la sfârşitul fiecărui capitol.
„îmi place ca în biserică să existe o orgă cu tuburi, mai ales acolo unde predicatorul este liberal. îmi place să număr tuburile şi să încerc să ghicesc după care palmier este ascunsă consola, în timp ce predicatorul îşi picură îndoielile învăţate asupra congregaţiei."
„Samuel Boggs, ultima căpetenie a ghedeoniţilor, a fost un mare predicator laic. Obişnuia să predice un mesaj provocator intitulat: «Ucenici necunoscuţi». Ce tovărăşie glorioasă erau aceşti eroi şi eroine ale Bibliei, ale căror fapte au fost consemnate, dar ale căror nume nu au fost date! Mai există o carte ţinută de Unul care nu doarme, nici nu uită, şi în cartea aceasta, numeroşii anonimi îşi au numele scrise, şi faptele consemnate. Până la urmă, o faptă fără nume este mai bună decât un nume fără faptă."
„A consulta oamenii ori de câte ori ajungem într-un loc întunecat din Scriptură este o practică periculoasă şi costisitoare. Nu subestimăm importanţa darului de învăţător din Biserică, ci avertizăm împotriva obiceiului de a accepta cu o credinţă oarbă opiniile oamenilor — chiar şi ale oamenilor buni. Adesea, câteva minute de rugăciune stăruitoare vor aduce mai multă lumină decât ore de citire a comentariilor. Cea mai bună regulă este următoarea: Mergi mai întâi la Dumnezeu pentru a descoperi sensul oricărui text. Apoi, consultă învăţătorii. Poate că ei au găsit un grăunte pe care tu l-ai omis."

Capitolul 2

A fi născut bine

*‚A simţit cu putere că moştenirea spirituală care a fost încredinţată bisericii
pentru a o transmite lumii, era în pericol din cau^a atacurilor prefăcătoriei religioase şi a deşertăciunii lumeşti. De aceea, sunetul
trâmbiţei lui a chemat evanghelicii să se întoarcă la acele
poliţii autentice, biblice, personale şi lăuntrice care au caracterizat
Biserica creştină atunci când ea a fost pe deplin credincioasă
lui Hristos şi Cuvântului* ***Ljti".***

Dr. Louis L. King
Prieten şi coleg, preşedintele regretat al *Alianţei creştine şi misionare*
Ori de câte ori cineva îl întreba pe Robert A. Jaffray, misionarul pionier în China şi Asia de Sud al *Alianţei creştine şi misionare,* ce anume face ca un misionar să fie mare, el răspundea prompt: „Să fie născut bine de prima dată!"
Tozer se delecta cu acest citat deoarece era convins de adevărul lui. Părinţii şi bunicii joacă un rol considerabil în modelarea vieţilor urmaşilor lor. Fără îndoială că multe din trăsăturile personalităţii lui Tozer au fost moştenirea bunicului său englez, Gilbert Snyder Tozer — un bunic pe care nu 1-a cunoscut.
Gilbert Tozer a venit pe lume în Anglia, în anul 1810. Numele lui de familie vine indirect de la cuvântul scoţian „thistle", o unealtă grosolană folosită pentru scărmănarea sau „scămoşarea" („teasing") pâslei de lână. Deoarece un câine avea dinţi ascuţiţi, acesta era, de asemenea, numit „teaser" (hărţuitor) — sau „towser" (câine mare).

Prin metafonie, acesta a devenit numele Tozer. A.W. Tozer a spus mult mai târziu, ironic, că a fost umilitor să afle de această fărâmă de inteligenţă. Fără harul lui Dumnezeu, a remarcat Tozer odată, el nu era decât o furcă („thistle").
Pe când era încă un copil, Gilbert Tozer a urmat exemplul multor contemporani de-ai săi şi a emigrat în Statele Unite. S-a stabilit în nordul statului New York şi la scurt timp, s-a căsătorit. Când tânăra lui soţie a murit, Gilbert s-a mutat înspre sud, în ţinutul Clearfield din Pennsylvania. Acolo, a cunoscut-o pe Margaret Weaver, o fată din ţinutul Westmoreland. Cei doi s-au căsătorit în 1850.
împreună au construit prima casă în locul care acum se numeşte Newburg. Pe vremea aceea, locul a devenit cunoscut ca „Oraşul lui Tozer", în cinstea lui Gilbert. în cele din urmă, căsnicia lor a fost încununată de opt copii — patru băieţi şi patru fete.
Ca mulţi alţi cetăţeni locali, Gilbert a început să lucreze ca cherestegiu şi plutaş. Iarna, strângea şi finisa cheresteaua naturală a acelei regiuni. In fiecare primăvară, transporta buştenii pe afluentul de vest al râului Susquehanna, pe plute imense, vânzându-i diferitelor fabrici de cherestea de pe drum.
Pe măsură ce „Oraşul lui Tozer" creştea, Gilbert a început să se preocupe de bunăstarea copiilor lui. Fiindcă nu dorea ca ei să crească într-un mediu de oraş, a considerat că locul cel mai potrivit de a-şi creşte copiii, era o fermă — mai ales dacă era vorba de băieţi. Gilbert a cumpărat o fermă în afara oraşului şi şi-a mutat familia acolo. El a continuat să locuiască în oraş şi mergea la fermă numai la sfârşit de săptămână, iar băieţii lui se îngrijeau de treburile din gospodărie. Gilbert nu se aştepta să obţină un mare câştig financiar de pe urma fermei; obiectivul lui era doar să-şi păzească băieţii de necazuri.

Fermier gentilom

Când venea la fermă la sfârşit de săptămână, Gilbert aducea o mulţime de ziare, reviste şi cărţi. Nu era ceva neobişnuit pentru el să-şi petreacă întregul sfârşit de săptămână citind. Vecinii l-au poreclit pe Gilbert „Fermierul gentilom". Nu-1 deranja ce gândeau sau ce spuneau vecinii. El făcea ceea ce considera că era bine pentru familia lui, şi nimic altceva nu mai conta.

Cât de religios era Gilbert - sau dacă era cu adevărat un creştin - nu putem preciza acum. In orice caz, soţia lui, Margaret, era o prezbiteriană pioasă şi strictă. Trăind la fermă, îi era greu să meargă regulat la biserică, dar şi-a dat toate silinţele să insufle copiilor ei valori spirituale.
Gilbert nu şi-a implicat familia în afacerile lui. Chiar şi după ce copiii crescuseră, familia ştia foarte puţine despre preocupările lui profesionale. Ştiau doar că afacerile îl ţineau departe toată săptămâna şi uneori, chiar timp de mai multe săptămâni sau timp de o lună întreagă.
In urma Războiului Civil american, reconstrucţiile din sud au pricinuit o cerere continuă de cherestea, iar Gilbert era foarte ocupat. In primăvara anului 1878, în timp ce mergea cu o plută lungă în josul râului, o plută şi mai mare care mergea mai rapid pe cursul principal al râului, 1-a ajuns din urmă şi s-a ciocnit de pluta lui Gilbert, aruncând bătrânul de 68 de ani în apele îngheţate. A murit pe loc.
Nici un membru al familiei nu a ştiut dacă Gilbert lăsase ceva bani ca moştenire şi nici unul dintre ei nu a beneficiat de pe urma vreunui fel de moştenire. Tot ceea ce a rămas a fost ferma şi munca istovitoare de care aceasta a fost însoţită. Pe vremea aceea, numai unul dintre fiii lui Gilbert - Jacob -

mai locuia acasă. în cele din urmă, ferma a devenit responsabilitatea lui.
Jacob Snyder Tozer s-a căsătorit cu Prudence Jackson, o tânără dintr-un oraş învecinat care nu ştia prea multe despre modul în care se trăieşte la ţară. Viaţa romantică şi dragostea au adus-o la fermă, iar ferma a iniţiat-o în munca istovitoare şi, de-a lungul timpului, a învăţat-o ce înseamnă să creşti şase copii.
Aiden Wilson Tozer s-a născut pe 21 aprilie 1897 şi a fost al treilea copil.

Cugetări

„Sunt absolut convins că nici un om de pe pământ nu cunoaşte sau nu poate cunoaşte atât de mult încât să ameninţe la modul serios temelia credinţei noastre. Tot ce poate face erudiţia nefalsificată este să jupoaie o parte din muşchiul care se agaţă de stâlpii puternici pe care se fundamentează Biserica lui Dumnezeu."
„Adevăratul urmaş al lui Hristos nu va întreba: «Ce mă va costa dacă accept acest adevăr?» Mai degrabă va spune: «Iată adevărul. Dumnezeu să mă ajute să umblu în armonie cu el, fie ce-o fi!»"
„Existe puţine privelişti mai triste ca aceea a unui om bătrân care a trăit mai mult decât generaţia sa şi a trecut de punctul utilităţii sale, dar care, dintr-un anume motiv, continuă încă să trăiască, privind cu o dezaprobare ursuză fiecare slujitor al Domnului, indiferent cât ar fi de umil, care se află, pentru moment, într-un loc proeminent în împărăţia lui Dumnezeu."
„Slava lui Dumnezeu este sănătatea Universului; sănătatea fundamentală a lucrurilor cere ca El să fie onorat în mijlocul fiinţelor raţionale create."

Capitolul 3

Ferma „oraşului lui Tozer"

„A avut impact asupra vieţii mele încă din silele copilăriei,
când l-am au^it vorbind la Mahaffey Câmp, în Pennsylvania de vest.
Pe măsură ce creşteam şi aveam prilejul să-l ascult predicând, adevărurile pe care
le exprima în stilul lui inimitabil, au devenit din ce în ce mai puternice şi s-au
adâncit tot mai mult în inima mea."

Dt. David Rambo fostul preşedinte al C&MA

Familia şi ferma lui Tozer erau întocmai ca alte sute de familii şi ferme din partea rurală şi deluroasă a Pennsylvaniei de vest de la începutul secolului al XX-lea. Lumea era liniştită şi paşnică. Impozitele pe venit încă nu fuseseră instituite în Statele Unite. Primul război mondial încă nu cufundase lumea într-un haos de nedescris.
Deşi pe vremea aceea, ferma producea un câştig financiar limitat, cel puţin furniza hrana de care familia avea nevoie. In zilele de sâmbătă, Prudence ducea ouă, carne sau diverse mărfuri la un magazin din preajmă pentru a le schimba pe mărfuri ca zahăr sau cafea. Chiar şi aşa, Prudence Tozer a economisit suficienţi bănuţi pentru a putea merge să asculte faimoasa cântăreaţă de operă Amelita Galli-Curci. Această apreciere pentru sublim şi o rea-voinţă de a accepta altceva decât ceea ce este cel mai bun, au contribuit la explorarea ulterioară a lucrurilor spirituale de către Tozer.
In ce priveşte ordinea naşterii, Tozer a fost precedat de un frate şi de o soră — Zene şi Essie. Mildred, Margaret şi Hugh aveau să

urmeze după el. Ca şi copil, Tozer era destul de mic şi de slab. A manifestat o caldă afecţiune pentru mama lui, ajutând-o cât putea de mult cu treburile de pe lângă casă.
Una dintre treburile mărunte din gospodărie ale mamei lui era muleerea vacilor — care se făcea manual în acele vremuri când nu
o
existau maşinile electrice de muls. Deoarece era mărunţel, lui Aiden îi era frică de vaci, mai ales de una care avea nişte coarne curbate imense şi care părea foarte fioroasă. Aiden refuza să se apropie de ea dacă aceasta se uita la el. în ciuda fricii lui, vaca fioroasă cu coame curbate trebuia mulsă. Sora mai mare a lui Aiden, Essie, a fost cea care a soluţionat problema.
-Uite Aiden, i-a explicat Essie, eu o să ţin vaca de coarne şi nu o să o las să se uite la tine. Atunci, o să

poţi să o mulgi.
Planul a funcţionat. Lucrând în echipă, cei doi au izbutit să mulgă vaca fioroasă cu coarne haioase.
Aiden se revanşa pentru complexul staturii mici purtându-se neprietenos cu oamenii. Uneori, începea o ceartă fără nici un motiv. Surorile lui mai mici aveau parte din plin de comportamentul lui tachinător. De obicei, Essie scăpa, probabil din cauză că era mai mare decât el şi ceva mai corpolentă. Aiden nu era chiar aşa de sigur că ar putea să o doboare pe Essie în cazul în care se băteau.
Felul lui Tozer de a fi mereu contra nu se limita doar la familia sa. Acest comportament i-a câştigat o reputaţie neplăcută printre unele mame din împrejurimi. Odată, Aiden şi Essie se căţărau într-un măr bătrân care era chiar la hotarul dintre ferma lor şi cea a vecinilor. Ajungând pe o ramură cioturoasă din vârf, Aiden a început să se balanseze cu tot corpul. Deoarece isprava aceasta nu era suficient de impresionantă, a început să cânte cât îl ţinea gura:
„Este oare loc în cer
Pentru un flăcău aşa mic ca mine?"
Ca din cer, o voce de femeie s-a auzit deodată:
-Dacă se va găsi loc în cer pentru tine, va trebui să-ţi îndrepţi comportamentul.
Cei doi copii, nevăzând pe nimeni, au îngheţat de frică. La scurt timp, vecina furioasă a ieşit din tufiş. Numaidecât, Aiden a recunoscut-o ca fiind mama ultimei sale victime. Ce putea să facă?
De coborât, îi era frică să coboare. Cine putea şti ce avea să-i facă mama aceea nervoasă? Nu vroia să afle.
Aiden a primit o muştruluială cum nu avea să mai primească — una bine-meritată, îşi aminteşte Essie mai târziu. într-un final, femeia furioasă s-a extenuat şi a plecat acasă. Aiden, aparent fără remuşcări pentru comportarea sa, a coborât cu grijă din copac. Era nevoie de ceva mai mult decât o muştruluială verbală ca să rămână impresionat.

Iubitor de animale

Dar Aiden avea şi o altă latură. Iubea animalele. In fiecare an, tatăl lui creştea porci pe care îi vindea de Crăciun. într-un an, scroafa a avut prea mulţi purceluşi ca să-i poată hrăni suficient pe toţi. Din întâmplare, Aiden a observat că unul dintre purceluşi primea foarte puţină hrană. Avea pielea încreţită şi 1 se vedeau oasele.
—Micuţul ăla moare de foame, a spus Aiden tatălui său. Nu apucă să mănânce mai nimic.
Aiden s-a dus la magazin să cumpere un biberon cu care să-1 hrănească pe „Mickey".
Nu a durat mult timp ca Mickey să devină o parte a familiei Tozer. Se ţinea după copii prin toată casa, ca un căţeluş. Când Jacob ieşea afară să dea de mâncare cailor dimineaţa, venea şi Mickey după el sperând să primească ceva de pomană - un bob de grâu sau poate ceva nutreţ care cade pe lângă iesle. Când Prudence se ducea afară ca să hrănească puii şi să adune ouăle pentru ziua respectivă, primul care o întâmpina, era Mickey.
—Ei, bună dimineaţa, Mickey, îi spunea Prudence porcului.
Mickey îi răspundea guiţând, de parcă ar fi spus: „Bună dimineaţa şi ţie!". „Porcul vorbitor" a devenit curând o glumă a familiei.

Educaţie limitată

Pe vremea aceea, educaţia formală era limitată pentru copiii din satele Pennsylvaniei. Aiden a învăţat şase clase la Şcoala Wood, numită astfel datorită situării ei într-o pădure de conifere. Fiindcă i-au fost oferite lecţii de muzică, dar nu avea talent, Aiden le-a cedat în favoarea uneia dintre surorile lui mai mici. Mai târziu, în timpul

adolescenţei sale, s-a înscris la un curs de desen prin corespondenţă. Chiar dacă nu 1-a terminat, abilităţile lui promiteau mult. Schiţele timpurii din vremea aceea reflectau agerimea minţii lui, un semn distinctiv pentru toţi cei care îl cunoşteau.
Sursa principală de informare a tânărului Aiden era bunica Jackson din partea mamei, o femeie superstiţioasă, ţâfnoasă şi clonţoasă. Credea cu putere în visuri şi primul lucru pe care îl făcea dimineaţa era să îşi consulte cartea cu tălmăciri de visuri ca să afle interpretările. De asemenea, ea credea că lătratul câinilor prevestea ceva rău.
Spre deosebire de ea, bunica lui Tozer din partea tatălui vorbea deseori copiilor despre Dumnezeu, semănând astfel seminţe pentru convertirea ulterioară a lui Aiden. De asemenea, ea i-a învăţat pe copii

că banii nu înseamnă totul, şi că ar trebui să aibă ceva în cap.
Viaţa la ferma Tozer era tipică vieţii la fermă din acea perioadă şi regiune. Iar familia Tozer era una tipică, strâns unită. Munceau împreună, se jucau împreună şi se cunoşteau bine între ei.
Dar pentru un tânăr băiat cu ambiţia de a vedea ce era dincolo de dealurile şi graniţele Pennsylvaniei de vest, viaţa la fermă era neplăcută şi mai mult monotonă decât captivantă. Deseori, Aiden şi sora lui, Essie, stăteau pe un buştean căzut din spatele hambarului şi puneau la cale moduri prin care să plece de acolo — nu că ar fi şi făcut ceva în privinţa asta pe atunci; dar aceste discuţii şi planuri păreau să le consoleze minţile.
Duminicile, în măsura în care permiteau treburile gospodăreşti, erau petrecute în lectură şi odihnă. Bisericile erau foarte puţine şi la mare distanţă; munca în cadrul fermei era foarte solicitantă şi nu se termina niciodată. Aşa că Aiden era foarte încântat de după-amiezile de duminică dedicate lecturii şi citea tot ce-i cădea în mână.
Jacob Tozer era în multe privinţe un soţ şi un tată responsabil, un muncitor trudnic şi un bun susţinător al familiei sale. Cu ocazia naşterii unui alt bebeluş — Hugh, ultimul - născut spre sfârşitul primăverii, Jacob a vrut să-şi bucure soţia cu ceva ce ştia că i-ar plăcea foarte mult în acele zile călduroase de iulie şi august: un pahar de apă cu gheaţă. în 1906, când nu exista refrigerarea, apa cu gheaţă nu se obţinea uşor în timpul verii. Iarna, când râurile îngheaţă, fermierii obişnuiau să taie bucăţi mari de gheaţă; acestea erau

înfăşurate în rumeguş proaspăt pentru a fi izolate şi se depozitau în mici magazii construite deasupra unui izvor, unde era relativ rece, şi care puteau fi găsite pe terenul oricărei ferme. Jacob a făcut toate pregătirile necesare, fiind cu adevărat emoţionat la gândul că-şi va surprinde soţia.
Dar vai! Când, în toiul verii, Jacob s-a dus nerăbdător la magazia lui ca să ia o bucată de gheaţă valoroasă, a descoperit că se topise în întregime. Pe atunci, nimeni nu a observat cât de mult 1-a afectat pe Jacob această deziluzie.
In anul următor a avut parte de o lovitură mult mai puternică. Prudence cocea pâine pentru întreaga famillie — un proces care se realiza mai întâi prin potrivirea focului de lemne din sobă. Mulţumită că tăciunii aprinşi erau numai buni, a aşezat pâinea în cuptor.
-Essie dragă, a strigat ea, chemând-o pe sora mai mare a lui Aiden, te rog, ai grijă de pâine în timp ce eu lucrez în grădină! Ar trebui să fie gata într-un ceas. Scoate-o din cuptor atunci, bine?
Fiind încredinţată de cooperarea fiicei ei de 14 ani, Prudence a ieşit să lucreze în grădina ei cea mare. între timp, bunica lui Aiden din partea mamei, care locuia împreună cu familia Tozer pe atunci, a intrat în bucătărie şi a simţit mirosul pâinii ce se cocea în cuptor.
—Ah, Essie, a spus Bunica, văd că mama ta coace pâine.
-Da, Bunică, a răspuns Essie. Trebuie să am grijă de ea şi să o scot afară când e gata.
—Da?, a bolborosit Bunica. Mă întreb dacă mama ta a potrivit bine focul. Poate că ar trebui să mai adaug nişte lemne. Spunând acestea, Bunica s-a dus la trunchi şi a adunat o poală de surcele de pin. Când a aruncat surcelele pe patul de cărbuni aprinşi, au explodat într-o flacără mare, supraîncălzind hornul şi dând foc la şindrilele de lemn din acoperişul bucătăriei. Curând, bucătăria s-a umplut de fum. Aiden, pe atunci în vârstă de 10 ani, care muncea afară, a văzut deodată fumul gros ondulându-se prin curte, bătut de un vânt iute. S-a uitat în sus şi a văzut flăcările dansând pe acoperişul de şindrilă al bucătăriei. Alergând, a ajuns în casă în acelaşi timp în care Essie ieşea în grabă pe uşa de la bucătărie.
-Essie, a ţipat Aiden. Ştii că a luat foc casa?
—Da, ştiu! Hai să scoatem câteva lucruri din casă. Fuga!

Spunând acestea, au dat fuga în casă ca să salveze cât de multe puteau. In timpul acesta, sosiseră şi alţi membri ai familiei ca să ajute. Cam la jumătatea scărilor care duceau la etajul doi, era o mică debara. Acolo, Jacob depozitase recent nişte saci cu grâu măcinat la moara locală.
—Hai, Aiden, a ţipat Essie. Ajută-mă să scoatem făina asta!
Fiecare a apucat un capăt al sacului şi au început să târască raniţa de 20 de kilograme spre curtea din faţă care era un loc sigur. Au fugit amândoi înapoi ca să ia al doilea sac. Dar când au ajuns la verandă, i-a întâmpinat Bunica cu nişte lucruri din camera ei.

—Ţine, Essie, a ţipat ea, scoate astea afară pentru mine.
Essie s-a conformat şi apoi s-a întors alergând ca să ia un alt sac de făină. Din nou, Bunica avea un alt braţ de lucruri recuperate din camera mică în care locuia ea. Bunica a ţinut-o astfel ocupată pe Essie până când a fost prea târziu să mai recupereze altceva. Casa în sine era o ruină totală.
între timp, Aiden le-a luat pe cele două surori mai mici ale lui şi pe fratele lui şi i-a dus într-un loc de unde putea vedea tot ce se întâmpla, pe un buştean căzut de pe dealul din spatele casei în flăcări. Era suficient de departe ca să nu fie în pericol, dar suficient de aproape ca să urmărească tot ce se întâmpla. Le-a făcut pe surorile şi pe fratele lui să-şi ţină capul jos până când nu mai era nici o primejdie ca să se întoarcă. Când unul dintre ei se ridica să vadă fumul şi focul, Aiden îl împingea sau o împingea jos.
—Ţine capul jos!, îi avertiza el. Poţi să te răneşti.
Conform spuselor lui Essie, Aiden visase despre un astfel de incendiu. Pe vremea aceea, îşi aminteşte Essie, el a spus familiei ce plănuia să facă în cazul în care casa lua foc vreodată. Era pregătit.
Pe vechile temelii, s-a înălţat o nouă casă, iar familia Tozer a rămas la fermă pentru încă cinci ani. Insă lucrurile nu mai erau la fel...

Mutarea în Akron

După incendiu, auzind de locuri de muncă în Akron, Ohio, la fabrica Goodyear, Zene a plecat de acasă. Era nerăbdător să fie pe cont propriu. Pentru Jacob, care recent, pierduse totul în incendiu, plecarea priceputului său fiu întâi născut, a fost mai mult decât putea

suporta. In toamna aceea, Jacob a avut prima cădere nervoasă, după care au mai urmat multe altele. Cea mai mare parte a iernii, a stat în spital din cauza unei depresii acute. La sosirea primăverii, Jacob părea să se simtă mai bine şi s-a întors acasă. Dar în timpul următorilor ani, a petrecut mai mult timp în spital.
Mare parte a responsabilităţilor fermei au căzut pe umerii tineri ai lui Aiden, care a trebuit să împrumute un catâr de la un vecin, pentru a putea face munca de la fermă. Cu mulţi ani mai târiu, o soră de-a lui a spus referitor la acea perioadă: „De atunci, nu a mai fost niciodată un copil."
Copiii discutau adesea cu mama lor despre posibilitatea de a părăsi ferma. Zene îi anunţase că în Akron erau multe locuri de muncă. Atât Essie, cât şi Aiden erau nerăbdători să obţină slujbe în oraş. Prudence înţelegea asipraţiile copiilor ei, dar în acelaşi timp, ştia cât de mult iubea Jacob ferma. Oare îl puteau convinge să o părăsească?
Chiar dacă Jacob era bolnav, era totuşi un om rezonabil. îşi dădea seama că probabil, nu va mai fi în stare să lucreze la fermă ca odinioară şi nu vroia să-şi împovăreze familia cu responsabilitatea ei. Aşa că au decis: aveau să scoată ferma la licitaţie indiferent de preţ şi să se mute în Akron.
Aiden, cel puţin, era încântat.

Cugetări

„Deşi nu am nici o îndoială că harul care m-a urmărit din copilărie va continua faţă de mine atâta timp cât voi trăi pe pământ şi timp de o veşnicie întreagă după aceea, totuşi, m-am bucurat deja suficient de mult de binefacerile lui Dumnezeu încât am motive de laudă necontenită pentru cel puţin încă o mie de ani. Dacă ar fi ca Dumnezeu să-mi închidă contul mâine şi să refuze să mă mai onoreze cu favorurile Sale, felurìtul Său har arătat faţă de mine până acum, tot ar cere să-I mulţumesc neîncetat cu lacrimi de recunoştinţă
„Lupta creştinului este asemenea misiunilor străine: e romantic să vorbeşti despre ea, dar dureros de realist să o trăieşti."
„Cartea lui Foxe despre martiri (Foxe's Book ofMartyrs) ne dă un fior încântător la citire, dar mă îndoiesc că vreunul din martiri a fost încântat să moară în măsura în care suntem noi încântaţi să citim despre ei."
„Lucrarea lui Hristos pe cruce nu L-a determinat pe Dumnezeu să ne iubească, nu a sporit cu nimic dragostea Lui, nu a deschis nici un izvor de har şi de îndurare în inima Lui. El ne-a iubit din străvechea veşnicie şi nu a avut nevoie de nimic ca să-Şi stârnească dragostea. Crucea nu este responsabilă pentru dragostea lui Dumnezeu; ci dragostea Lui a fost cea care a conceput crucea ca fiind singura metodă prin care noi puteam fi salvaţi."

Licăriri personale:

Copilăria

Pe vremea când Hugh era încă mic, Aiden l-a luat cu el la pârâul în care el şi prietenii lui obişnuiau să înoate. Mama încă nu îi dădea voie lui Hughie să intre în apă, de vreme ce era atât de mic şi nu putea înota.
Aiden făcuse o plută mică de lemn de pe care băieţii săreau în apă. Punându-1 pe Hughie în mijloc ca să-1 ţină în siguranţă şi uscat, Aiden a început să înoate şi să se bălăcească.
Deodată, Hughie s-a ridicat în picioare pe pluta udă şi a început să alunece încet în apă. A început să se scufunde. Din fericire, sora lui Aiden, Mildred, sosise chiar în clipa aceea şi, sărind în pârâu şi mergând prin apă, a ajuns la locul în care copilul se scufundase.
La scurt timp, Hughie a apărut pe neaşteptate, scuipând şi cu ochii larg deschişi. Milderd l-a apucat şi s-a îndreptat cu el spre malul pârâului unde l-a aşezat cu hotărâre. Intr-o stare de panică, a început să ţipe: „E mort! Ştiu că e mort!", în timp ce Hughie stătea ud leoarcă lângă ea, tremurând şi scuturându-se, plin de viaţă.
între timp, Aiden ajunsese la mal şi a început să o zgâlţâie ca să-şi vină în fire. Acum, amândoi erau confruntaţi cu o dilemă. Cum aveau să explice lucrul acesta mamei lor?
Le era frică să se ducă acasă, aşa că l-au trimis mai întâi pe micuţul Hughie după ce l-au uscat puţin. Casa nu era departe, aşa că a ajuns repede. Copilul era ciudat de tăcut şi a încercat să stea ascuns, dar i-am descoperit părul jilav şi am cerut să mi se spună ce se întâmplase. Hughie şi-a lăsat capul în jos ruşinat şi nu a spus nimic. Povestea a ieşit în sfârşit la iveală când, mult mai târziu în acea zi, Aiden şi Mildred au sosit şi au fost forţaţi să spună povestea plutei alunecoase şi cum Hughie fusese pe punctul de a se îneca.
Essie Tozer Jeffers Soră

Lui Zene îi plăcea foarte mult să alerge şi să facă sărituri cu Frances, calul iute pe care îl creştea tata. După ce treburile gospodăreşti se terminau, mergeau cu Frances la drumul pe care el ridicase garduri temporare.
într-o zi, Aiden 1-a implorat pe Zene să-1 lase să încerce şi el obstacolele. în ciuda convingerii lui şi cu multe presimţiri rele, Zene 1-a ajutat pe Aiden să se aşeze pe spatele mânzei nervoase şi s-a dus puşcă! Nefiind în stare să controleze viteza calului aşa cum învăţase Zene să facă, Aiden îşi împingea genunchii tot mai tare în lateralele calului, lipindu-se de el ca să nu cadă.
Francis s-a ridicat ascultător la timp şi a sărit peste primul obstacol — dar Aiden nu! S-a rostogolit într-un şanţ de pe drum, nerănit, dar tremurând şi supărat. Ulterior, Zene i-a oferit necesarele lecţii de călărie, şi la scurt timp, Aiden o putea pune la probă pe Frances.
Essie Tozer Jeffers Soră
Aiden punea deseori capcane animalelor mici, dar aranja cutiile capcanelor în aşa fel încât animalele să nu fie rănite. Capacul cutiei cădea după ce animalul intrase cu totul în capcană. Odată a prins un pui de marmotă. Aiden a crezut că micuţa creatură era atât de drăguţă încât a adus-o acasă şi copiii au primit-o ca pe un animal favorit.
Puiul de marmotă putea să stea în şezut şi cu labele dinainte putea să ţină bucăţi de mâncare pe care le rodea. Lucrul acesta îi încânta pe copii. Când marmotă a crescut, Aiden a eliberat-o în pădurea în care erau văzute deseori şi alte marmote.
Essie Tozer Jeffers Soră

unde am stat peste noapte în casa rudelor. Dimineaţa următoare, am condus până la vechea fermă. Casa nu mai era, dar vechiul hambar încă mai era în picioare. El s-a plimbat singur, fiind cuprins de amintiri din copilărie, iar apoi am mers mai departe.
Frank Bertram Miller Coleg şi prieten
In duminica în care am devenit membră a bisericii, el era uşier şi tot el a fost cel care m-a dus în faţă ca să mă înscriu. Eu eram o fată simplă de la ţară şi am fost foarte jenată să merg împreună cu el. Am spus unei fete lângă care stăteam: „Asta a fost mai rău decât o nuntă", cuvinte pe care el le-a auzit. Oh, el era un tânăr de 18 ani, îngrijit, chipeş, iar eu nu aveam încă nici 15.

Grupul de tineri a fost invitat la o după-amiază plăcută de duminică în camera din incinta bisericii, aşa că m-am dus împreună cu prietena mea, şi acolo l-am cunoscut oficial pe Aiden Tozer.
Ada Pfautz Tozer Soţia
Dr. Tozer a fost crescut în regiunile rurale ale Lajose-ului, Pennsylvania, şi ştia foarte multe despre natură. Mulţi ani mai târziu, am mers împreună cu maşina de la Orrville din Ohio, la Nyack din New York. Pe drum, i-am făcut o surpriză şi am mers la Lajose,

Capitolul 4

Urmărirea începe

„Toţi cei care l-au cunoscut mai bine îi descriu o caracteristică de seamă.
într-un singur cuvânt, aceasta a fost „disciplina". Ca majoritatea misticilor
care au trăit de-a lungul secolelor, dr. To^er a dus o viaţă singuratică,
din perspectiva oamenilor; dar una de părtăşie adâncă,
din punctul lui de vedere, deoarece practica prezenţa luiHristos aşa cum puţini din generaţia lui au făcut-o. Nu voi uita niciodată lecţiile pe care le-am învăţat
de la regretatul A. W. To^er, atât de la amvon, cât şi ca asociat part-time la personalul de redacţie alThe Alliance Witness. *După mai bine de 17 ani*
de la moartea lui, îl cite% încă frecvent şi-mi modele^ multe domenii ale vieţii mele după exemplul lui veritabil."
David Enlow coleg şi prieten
în anul 1912, oraşul Akron din Ohio era unul aglomerat şi agitat. Ca centru de producere a cauciucului, Akron furniza industriei — încinse de iminenta conflagraţie militară care avea să izbucnească în Europa — un produs esenţial.
Pentru Aiden Tozer, Akron a avut o importanţă vitală. Nu a marcat doar sfârşitul unei perioade, ci a reprezentat, de asemenea, locul începuturilor importante pentru un băiat fermier care, la vârsta de 15 ani, şi-a început viaţa de adult.
Prima slujbă a lui Aiden, care îi cerea să vândă bomboane, alune şi cărţi ca „vânzător ambulant în tren" pe ruta căii ferate Vicksburg şi Pacific, nu a fost un început promiţător. Era plătit în funcţie de cât vindea şi, pentru că el prefera să stea şi să citească acele cărţi pe care

trebuia să le vândă, câştigurile lui erau neînsemnate. Avea o dragoste de nestăpânit pentru citit şi o antipatie sinceră pentru comerţ ambulant. Fără îndoială, slujba de vânzător nu era chemarea sa.
El şi sora lui, Essie, şi-au găsit până la urmă slujbe la Goodyear. Aiden trebuia să taie manual bucăţi mici de cauciuc brut. Muncea noaptea şi, fiindcă lucrul mâinilor lui era foarte monoton, obişnuia să-şi pună în faţă o carte de poezii şi să le memoreze în timp ce lucra. Munca era plictisitoare, dar nu mai plictisitoare ca munca la ferma din Lajose, Pennsylvania. Amintirile de la fermă îi aduceau lui Aiden o motivaţie puternică de a munci bine la Goodyear.
In afară de aceasta, Aiden câştiga pentru prima oară banii lui proprii. Din fiecare salariu, putea atât să ofere ajutor familiei, cât şi să se îngrijească de modestele lui nevoi personale. Banii îi dădeau un aer de importanţă şi un sentiment de independenţă.
Tatăl lui Aiden, care pe vremea aceea, trecuse nu demult de vârsta de 50 de ani, încă nu putea face faţă stresului muncii regulate. Cu excepţia veniturilor de pe urma vânzării fermei, familia depindea de câştigurile copiilor pentru sprijin. Pentru a suplimenta venitul familiei, Prudence a primit în gazdă doi tineri bărbaţi care se mutaseră în Akron pentru a munci în fabrici şi care aveau nevoie de un loc cu reputaţie bună în care să stea până se stabileau în altă parte. Aceşti chiriaşi i-au dat lui Aiden ocazia de a evalua oamenii — o abilitate pe care şi-a dezvoltat-o repede. In viaţa de adult, evalua omenii aproape instinctiv şi cu o precizie stranie.
Aiden considera că era captivant să locuiască în Akron, iar posibilităţile i se păreau stimulante. S-a înscris chiar şi la liceu -pentru o zi. După ce a fost dus în clasa de liceu, a simţit că ar putea să progreseze mai bine prin studiu independent. In ziua în care s-a înscris, s-a şi sfârşit educaţia lui oficială. Şi-a dobândit bogăţia cunoştinţei cu ajutorul lecturii şi al studiului independent.
Probabil, cea mai semnificativă contribuţie pe care Akron a adus-o familiei Tozer a fost oportunitatea de a merge regulat la biserică. Akron nu ducea lipsă de biserici. Casa Tozer era destul de aproape de câteva biserici. Aiden a început să frecventeze Biserica Episcopală Metodistă Harul. Vroia să le ia şi pe surorile lui mai mici, dar ele se plângeau că nu aveau haine corespunzătoare pentru biserică. Aşa că

Aiden şi Essie le-au luat pe fete la cumpărături ca

să-şi ia haine de biserică. Duminica următoare, Aiden a fost mândru să intre în biserică împreună cu surorile lui îmbrăcate în haine noi.

Experienţa convertirii

Spre sfârşitul vieţii lui, Tozer şi-a adus aminte de experienţa convertirii lui. „I-am mulţumit lui Dumnezeu de multe ori pentru căile dulci, fermecătoare prin care Duhul Sfânt a lucrat cu inima acestui flăcău neinstruit pe când aveam numai 17 ani. Avem un vecin cu numele Holman. Nu ştiu care era prenumele lui, şi nici iniţialele. Era doar domnul Holman. Locuia chiar lângă noi. Auzisem că era creştin, dar nu-mi vorbise niciodată despre Hristos.

Apoi, într-o zi, pe când mergeam pe stradă împreună cu acest vecin prietenos, el şi-a pus mâna deodată pe umărul meu.

—Ştii, a spus el, m-am tot gândit la tine. M-am întrebat dacă eşti creştin, dacă eşti convertit. Vroiam doar să am ocazia să vorbesc cu tine despre lucrul acesta.

—Nu, domnule Holman, i-am răspuns eu, nu sunt convertit, dar vă mulţumesc că mi-aţi spus aceste lucruri. Mă voi gândi serios la ele.

Intr-o după-amiază târzie a anului 1915 — la trei ani de la sosirea în Akron — pe când Aiden se îndrepta spre casă de la muncă, a observat o mică mulţime adunată pe trotuarul opus. Oamenii erau îngrămădiţi în jurul unui om bătrân care părea să le vorbească. Neputând să audă ce spunea omul acela, Aiden a traversat strada ca să-şi satisfacă curiozitatea.

La început, cuvintele acelui om nu aveau nici un sens pentru Aiden. Vorbea cu un accent german puternic, şi Aiden a trebuit să asculte cu atenţie ca să înţeleagă ce spunea. In sfârşit, Aiden a înţeles. Omul predica! Chiar acolo, la colţ de stradă! *Oare omul ăsta nu are o biserică în care să predice?,* s-a gândit Aiden în sinea lui. *Şi nici măcar nu e duminică. De ce e aşa de entuziasmat?* In timp ce asculta, cuvintele bătrânului predicator de stradă au început să pătrundă în inima lui lânără.

Apoi, predicatorul 1-a făcut pe Aiden să tresară când a spus: „Dacă nu ştii cum să fii mântuit, cheamă-L pe Dumnezeu spunând: «Doamne, ai milă de mine, păcătosul», şi Dumnezeu te va auzi."

Cuvintele acestea au început să ardă în inima lui Aiden. Nu putea să scape de vocea predicatorului care-i răsuna mereu în minte.

Pe când mergea încet spre casă, s-a gândit din nou la ce spusese acel om. Niciodată înainte nu mai auzise cuvinte ca acelea. L-au tulburat. Au trezit în el o foame chinuitoare după Dumnezeu.

Mântuit. Dacă nu ştii cum să fii mântuit, cheamă-L pe Dumnezeu şi spune: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul."

Când a ajuns acasă, Aiden s-a dus direct la mansardă, unde putea fi singur pentru a se gândi serios la lucrul acesta şi pentru a se lupta cu Dumnezeu. Nimeni nu ştie tot ce s-a întâmplat în mansarda familiei Tozer în acea după-amiază a anului 1915. Dar Aiden Wilson Tozer a coborât o nouă făptură în Hristos Isus, şi îşi începuse călătoria în urmărirea lui Dumnezeu.

Convertirea lui Aiden la Hristos a fost o experienţă transformatoare. Având o înclinaţie spre cinism, nu i se părea anormal să apeleze la agnostici sau chiar la atei pentru sfaturi. Dar deodată, întreaga lui viaţă era redirecţionată într-un mod radical şi minunat. O lume total nouă se deschisese înaintea tinereţii lui marcate de o curiozitate intelectuală nelimitată. Era o lume care avea să ceară o viaţă întreagă şi chiar mai mult pentru a fi explorată pe deplin.

In ultimii ani, obişnuia să spună despre el însuşi că pe când era tânăr, era atât de neştiutor încât era o minune că nu i se surpase creştetul capului din cauza goliciunii pure. Insă din momentul convertirii lui, Aiden a avut o sete de nepotolit pentru cunoaştere şi o foame nesăţioasă după Dumnezeu.
Casa Tozer era aglomerată cu opt membri ai familiei plus chiriaşii. Aiden a trebuit să găsească timp şi loc pentru a sta singur cu Dumnezeu — timp pentru rugăciune, citire a Bibliei şi studiu al Bibliei. La subsol, era un mic spaţiu nefolosit în spatele cuptorului. Aiden a cerut permisiunea să folosească locul acela, 1-a curăţat şi 1-a făcut confortabil. Era un refugiu în care se putea izola de toate şi de toţi, şi în care la modul literal, petrecea ceasuri în rugăciune, studiu şi meditaţie.
Cu mulţi ani mai târziu, Essie şi-a adus aminte cum la început, când cobora treptele pivniţei pentru a lua hrană conservată, auzea gemete înspăimântătoare venind de după cuptor. Curând, a ajuns să recunoască sunetele acelea ca fiind ale fratelui ei mai mic care se lupta cu Dumnezeu în rugăciune.
Pentru Aiden, acesta a devenit un

obicei de-o viaţă. Nrmic nu avea să ia locul cunoaşterii nemijlocite a lui Dumnezeu.
O inimă aventuroasă
Aiden avea o dorinţă pentru cunoaştere nemijlocită, combinată cu o curiozitate de nestăpânit şi un spirit aventuros caracteristic tinereţii. Calităţile acestea au conspirat pentru a oferi biografilor una dintre cele mai dramatice experienţe din viaţa lui Aiden. De fapt, a fost o experienţă care aproape că ar fi anulat nevoia unei biografii.
La scurt timp după convertirea lui, Aiden, împreună cu un prieten de-al lui, au născocit un plan de a construi o plută şi de a naviga pe râul care se vărsa în râul Ohio şi Mississippi, şi care probabil, ajungea până la New Orleans. Era un vis de tip Tom Sawyer pentru cei doi băieţi care au petrecut multe seri împreună plănuind călătoria şi construirea plutei. Intenţionat, Aiden nu a spus nimic mamei lui despre acest proiect. Ştia că nu ar fi fost niciodată de acord cu o întreprindere atât de cutezătoare.
In sfârşit, după săptămâni de planuri şi pregătiri, totul era gata. Intr-o noapte, Aiden s-a furişat pe fereastra camerei lui ca să se întâlnească cu prietenul său la malul râului. Au încărcat pluta cu tot ce le era necesar: haine de schimb, o hartă a râului şi mâncare din belşug. Totul era gata. Cu o înfrigurare aventuroasă, au împins ambarcaţiunea în apă şi au început să vâslească. Porniseră să vadă lumea.
O lună şovăitoare a apărut dintre nori ca să lumineze şoseaua lichidă. Noaptea era liniştită, iar râul le şoptea promisiuni fantastice. Aventura era aşa cum visaseră. Toată noaptea au împins pluta cu ajutorul unei prăjini şi au avut un timp bun pe râul liniştit.
Spre zorii dimineţii, s-au oprit să ia micul dejun pe malul râului. Au fript peşte proaspăt prins de pe plută în dimineaţa aceea. Ce alte circumstanţe puteau fi mai înveselitoare?
Curând, erau înapoi pe plută, continuându-şi călătoria în josul râului. Pe măsură ce soarele încălzea atmosfera de dimineaţă şi risipea încet ceaţa de deasupra apei, râul devenea agitat. Cu cât înaintau, cu atât râul devenea mai violent. Tot ceea ce băieţii puteau face era să se menţină pe plută. Muşchii lor, încordaţi şi obosiţi după

o noapte întreagă de vâslit, au cedat curând din pricina oboselii. Pluta a început să se răsucească, şi băieţii l-au pierdut controlul.
Până acum, Aiden şi prietenul lui au putut să evite stâncile periculoase. Acum, erau la mila râului. Cu o bufnitură smucitoare, pluta s-a izbit de nişte stânci şi a început să se sfărâme, aruncând încărcătura şi pasagerii în apa rece. Din fericire, ambii băieţi erau înotători excelenţi. In timp ce se târau spre malul râului, s-au uitat în spate pentru a-şi vedea pentru ultima oară pluta, imposibil de reparat, rostogolindu-se în josul râului.
Nu s-a mai găsit nimic din bunurile lor.
Au avut o plimbare lungă, tăcută până la Akron. Amândurora le era ruşine de eşecul lor. Aiden era atât de jenat încât nu s-a întors acasă imediat. în schimb, a închiriat o cameră în oraş şi şi-a găsit o nouă slujbă. Nu-şi putea închipui cum ar putea să dea ochii cu familia lui. Ce să spună? Cum să spună? In mod special, nu vroia să dea ochii cu mama lui. Avusese totdeauna o mare consideraţie faţă de ea şi nu ar fi făcut nimic, în mod intenţionat, ca să o rănească. Cum va reacţiona ea?

Au trecut mai multe săptămâni. Aiden i-a evitat intenţionat pe toţi cei care îl cunoşteau. într-o zi, în timp ce mergea de la lucru la locuinţa lui, când a ajuns la un colţ de stradă, 1-a întâlnit pe Zene, fratele lui mai mare.
—Tu eşti, Aiden?, a exclamat Zene speriat, nevenindu-i să creadă. Ştii că mama e îngrijorată de moarte pentru tine? Unde ai fost?
Fără să-i dea fratelui său mai mic timp să răspundă, Zene a continuat:
—Ai face bine să vii acasă chiar azi. O să-i spun mamei că te-am văzut, şi dacă nu vii tu curând acasă, o să vin eu să te caut. Mă înţelegi, tinere?
Aiden s-a întors într-un sfârşit acasă. A fost, după spusele lui, lucrul cel mai greu şi mai umilitor pe care 1-a făcut vreodată. Cu toate acestea, s-a dovedit a fi o lecţie bună. Aceasta 1-a făcut în stare, în slujirea lui de mai târziu, să fie empatic cu cei care îl dezamăgiseră. A fost un catharsis de calitate scăzută, purificându-1 de interesul faţă de lucrurile materiale şi de căutarea lor. De atunci înainte, Aiden a fost un alt om. A început să trăiască o viaţă stabilă şi ordonată. Şi-a sublimat înclinaţia spre aventură şi dorinţa de cunoaştere nemijlocită prin căutarea lucrurilor spirituale.
Aceste schimbări din viaţa lui Aiden nu au fost fără efect pentru familia lui. într-o zi, când mama lui Aiden era în bucătărie spălând vase, Aiden a ieşit din sanctuarul lui din pivniţă, ducându-se sus.
—Mamă, a spus el cu un scop, ştii că te iubesc. De când mi-am predat viaţa lui Hristos, am fost un om diferit. Nu ai vrea şi tu să-ţi predai viaţa lui Isus Hristos?
Chiar acolo, în bucătărie, a condus-o pe mama lui într-o relaţie mântuitoare cu Isus Hristos.
Mai târziu, Aiden le-a făcut cunoştinţă şi surorilor lui — celor pe care le chinuise când era copil — cu Domnul. Ele, de asemenea, observaseră schimbarea din viaţa lui.
Biserica Episcopală Metodistă Harul din apropiere, în care Tozer a devenit un membru activ, 1-a ajutat în pelerinajul său spiritual, chiar dacă fusese botezat prin scufundare într-o biserică locală a creştinilor după Evanghelie. Decizia de a frecventa Biserica Metodistă Harul s-a dovedit a fi inspirată, deoarece tocmai acolo a cunoscut-o pe viitoarea lui soţie.
Ada Cecilia Pfautz, o tânără de 15 ani, de curând sosită din mediul rural, era una dintre cei mulţi oameni primiţi în membralitatea bisericii. Aiden a primit însărcinarea să o însoţească în faţă la momentul potrivit, pentru ceremonia de membralitate. Ada a fost nu puţin jenată să afle că escorta ei avea să fie un tânăr chipeş şi îngrijit, încă în anii de adolescenţă. „E mai rău decât o nuntă," a şoptit Ada unei prietene în timp ce Aiden sosea la banca ei. Nu putea să nu audă remarca ei, care mai târziu, a făcut-o pe tânăra femeie să se simtă jenată.
După slujba de dimineaţă, tineretul bisericii a plănuit un picnic, urmat de un studiu biblic şi de o după-amiază de socializare în camera de primire a bisericii. Aiden, care nu pierdea niciodată o (>portunitate, a invitat-o pe Ada să participe la adunare cu el.
—Oh, nu, a obiectat Ada. Nu aş putea. Trebuie să mă grăbesc acasă; mă aşteaptă mama.
—Ei bine, a insistat Aiden, uite un telefon acolo. De ce nu o suni pe mama ta să-i spui că un tânăr foarte drăguţ te va aduce acasă mai târziu, în cursul după-amiezii?

Ada a râs. Dar argumentele lui Aiden au biruit şi Ada a rămas, iar Aiden a dus-o într-adevăr acasă în acea după-amiază. De fapt, Aiden a devenit curând un vizitator regulat al familiei Pfautz.
Rădăcinile Adei
Ada Cecilia Pfautz s-a născut în 1899. Părinţii ei erau fermieri într-o regiune semi-rurală a statului Ohio, cunoscută sub numele de Brittain. Tatăl Adei, Jacob Pfautz, era de origine germană şi elveţiană. Familia Pfautz făcea parte din Biserica Dunkard, o mişcare germană baptistă. Membrii erau numiţi dunkarzi (în limba engleză, *to dunk* înseamnă a cufunda într-un lichid, n. trad.) din cauza practicii botezului prin scufundare. Dar când Jacob a părăsit Biserica Dunkard, părinţii lui, John şi Sarah Pfautz, l-au dezmoştenit, dând ferma familiei surorii lui Jacob, care a rămas o dunkardă şi care s-a căsătorit în cadrul bisericii.
Mama Adei, Kate Browning Pfautz, era de origine scoţiană-irlandeză. Kate era o descendentă a generalului Rufus Putnam, unul dintre fraţii care au condus bătălia de la Bunker Hills. Mai târziu, s-a mutat înspre vest şi a fondat oraşul Marietta, din Ohio. Tatăl şi mama lui Kate erau oameni instruiţi şi s-au asigurat că toţi copiii lor primiseră cel puţin educaţia de liceu. încă de la o vârstă fragedă, Kate şi-

a dezvoltat un interes puternic pentru poezie şi ea însăşi a scris multe poezii. Multe dintre acestea au fost publicate în ziarele locale.
Fiind situată într-un colţ al fermei familiei, Kate şi Ada participau frecvent la o biserică metodistă. Aceasta a fost biserica în care, în timpul unor întâlniri de evanghelizare, Ada a răspuns „chemării la altar" şi şi-a predat viaţa lui Isus Hristos.
Ca multe alte familii din zonă, familia Pfautz a migrat în Akron pentru a profita de prosperitatea industrială. Fabricile de cauciuc cereau ajutor, angajând chiar şi femei şi copii. Familia Pfautz s-a mutat în Goodyear Heights, pe partea de est a Akron-ului, unde patronul lor i-a ajutat să obţină o casă proprie.
Kate Pfautz era o persoană profund religioasă, care s-a convertit la creştinism înaintea familiei ei şi a fost o martoră constantă pentru alţii. Prea constantă, credeau unii, deranjaţi de insistenţa ei. Cu toate acestea, a avut o mare influenţă asupra multor oameni, inclusiv asupra lui A.W. Tozer.
Ada o venera pe mama ei şi îi era recunoscătoare că a învăţat-o toate lucrurile de valoare pe care le ştia; considera că ea era modelul pe care fiecare femeia ar trebui să-1 urmeze, indiferent de situaţia în care se găsea.
Kate s-a rugat cu multă seriozitate ca Ada să cunoască şi să se mărite cu un tânăr creştin, preferabil cu unul care se îndrepta spre slujire. De tânărul Aiden i-a plăcut imediat. I-a pus la dispoziţie câteva din cărţile ei duhovniceşti. L-a încurajat să cumpere o Biblie Scofield şi să o studieze cu sârguinţă.

Umplerea cu Duhul Sfânt

Kate Pfautz a fost cea care, după un an şi jumătate de la convertirea lui Aiden la Hristos, s-a rugat împreună cu el ca să fie umplut cu Duhul Sfânt.
—Tinere, îi spunea doamna Pfautz, trebuie să te pleci pe genunchi şi să mori faţă de tine însuţi înainte ca Duhul Sfânt să te umple.
Şi-a susţinut afirmaţia cu o instruire detaliată şi o stăruinţă răbdătoare. Intr-o seară, aflându-se în casa ei, Tozer a îngenuncheat lângă canapea şi Kate s-a rugat împreună cu el. A fost imediat umplut cu Duhul Sfânt.
„Aveam 19 ani", îşi amintea Tozer, „şi stăteam cu toată seriozitatea pe genunchi în rugăciune când am fost botezat cu o puternică revărsare a Duhului Sfânt." într-o predică de mai târziu, a vorbit congregaţiei lui despre această experienţă.
„Ştiu cu certitudine ce a făcut Dumnezeu pentru mine şi în mine. In momentul acela, nici un lucru de afară nu avea o semnificaţie importantă pentru mine. In disperare şi cu credinţă, am făcut un salt de la tot ce era neimportant la ceea ce era cel mai important: să fiu stăpânit de Duhul Dumnezeului celui viu.
Orice lucrare cât de mică pe care Dumnezeu a făcut-o prin mine şi prin slujirea mea pentru El, se datorează acelui ceas în care am fost umplut cu Duhul. Iată de ce pledez pentru viaţa spirituală a Trupului lui Hristos şi pentru slujbele veşnice ale Duhului veşnic pe care El le face prin copiii lui Dumnezeu, instrumentele Sale."
Mai târziu, Tozer avea să scrie pe larg despre subiectul umplerii cu Duhul Sfânt.

„Nici în Vechiul Testament, nici în Noul, nici în mărturiile creştine aşa cum sunt ele găsite în scrierile sfinţilor, din ceea ce ştiu eu, nu a existat vreun credincios umplut cu Duhul Sfânt care să nu ştie că a fost umplut. Nici nu a existat vreun om umplut care să nu fi ştiut când a fost umplut. Şi nimeni nu a fost vreodată umplut treptat.
în spatele acestor pomi, multe suflete nehotărâte au încercat să se ascundă, asemenea lui Adam, de prezenţa Domnului, dar pomii aceştia nu sunt nişte ascunzătoare suficient de bune. Omul care nu ştie când a fost umplut nu a fost niciodată umplut (deşi, bineînţeles, este posibil ca data să fie uitată). Şi omul care speră să fie umplut treptat nu va fi niciodată umplut."
Ce mamă nu ar fi bucuroasă să ureze bun-venit în casă unui aşa ginere? Pe 26 aprilie 1918, după trei ani de când Aiden şi Ada s-au cunoscut pentru prima oară, şi după cinci zile de la aniversarea a celui de-al douăzeci şi unulea an al său, Aiden Wilson Tozer şi Ada Cecilia Pfautz au devenit soţ şi soţie.

Cugetări

„Există o cale sigură pentru a scăpa de amăgirea religiei: să-L primim pe Hristos ca Domn al vieţilor noastre şi să începem să-L ascultăm în toate lucrurile. Să ne supunem adevărului şi să-1 lăsăm să ne

cerceteze. «Supunere» şi «ascultare» sunt cuvinte grele şi severe, dar necesare dacă vrem să fim creştini adevăraţi."
„Omul care are credinţă adevărată poate să trăiască într-o siguranţă absolută că paşii lui sunt rânduiţi de Domnul. Pentru el, accidentele nu există. El nu poate fi distrus de pe pământ nici cu un ceas înainte de vremea pe care Dumnezeu a rânduit-o, şi nu poate fi reţinut pe pământ nici un moment în plus după ce Dumnezeu Şi-a terminat lucrarea cu el aici. El nu este un copil vagabond al lumii largi, un copil găsit al timpului şi spaţiului, ci un sfânt al Domnului şi iubitul grijii Lui speciale."
„Au existat multe gânduri nevrednice în privinţa crucii şi din acestea, a rezultat multă învăţătură nocivă. Ideea că Hristos s-a năpustit cu răsuflarea întretăiată ca să prindă braţul ridicat al lui Dumnezeu pregătit să cadă asupra noastră, nu este biblică. A apărut din cauza limitărilor necesare ale limbajului uman, în încercarea de a prezenta misterul de nepătruns al Ispăşirii."
„Am fost răscumpăraţi nu de o Persoană a Trinităţii care Se plângea una înaintea alteia, ci de cele trei Persoane lucrând în armonia străveche şi glorioasă a Dumnezeirii."
„Principala noastră dificultate în relaţia cu Dumnezeu este obiceiul de a încerca să stabilim propriile noastre standarde în loc să împlinim standardele deja stabilite. Cu buzele noastre negăm hotărât că plânsul are vreo valoare, dar mă tem că în inimile noastre suntem deseori vinovaţi de îmbrăţişarea ereziei lacrimilor. Uneori permitem compătimirii noastre naturale să ne arunce de partea umanităţii răzvrătite, împotriva lui Dumnezeu însuşi."

Capitolul 5

Tozer începe să predice

¥ aptul că am crescut sub aripa slujirii lui A. W. To^er în partea de sud a Chicago-ului, şi-a lăsat amprenta asupra mea. O preţuire a închinării tăcute. O foame de a-L. cunoaşte pe Dumnezeu. O dragoste pentru marile imnuri şi pentm clasicii devoţionali ai bisericii. O nemulţumire cu cea mai mare parte a predicării, inclusiv cu a mea.

Rev. David Moore slujitor al *Alianţei creştine şi misionare.*

Când Aiden Tozer şi Ada Pfautz şi-au rostit legămintele la Biserica Episcopală Metodistă Harul din Akron, pe 26 aprilie 1918, mirele dădea foarte puţine semne care să sugereze viitoarea lui **reputaţie** mondială ca slujitor al Evangheliei şi ca scriitor creştin respectat. Educaţia lui formală era, în cel mai bun caz, rudimentară. Vocabularul lui era sărac şi împletit cu expresii uzuale din IVnnsylvania de vest. Era încă un muncitor comun la fabrica (roodyear. Ada se aştepta ca munca de fabrică să fie totdeauna mijlocul de trai al familiei.
Dar tânărul bărbat deja lăsa să se înţeleagă alte lucruri. înainte de căsătoria lui, Aiden şi-a părăsit slujba de la fabrică pentru a se duce cu soţul surorii lui, Essie, John S. Jeffers, la Mount Pleasant din **Virginia** de vest, într-o misiune de predicare de câteva săptămâni. Mulţi oameni au mărturisit că au fost născuţi din nou pe parcursul slujirii lor acolo. După o lună şi jumătate de la căsătorie, Aiden şi i mimatul lui s-au întors la Mount Pleasant, de data aceasta cu Ada.

Au petrecut întreaga vară făcând evanghelizare din uşă în uşă, predicând aproape în fiecare seară a săptămânii în clădiri ale şcolilor răspândite prin munţi. De asemenea, ţineau nişte întâlniri de cort în Huntington. Pentru tânărul Aiden Tozer şi mireasa lui, a fost o experienţă stimulatoare, văzând mulţi oameni întorcându-se la Hristos prin slujirea echipei lor.
„Aiden era destul de proaspăt în credinţă," îşi amintea Ada, „şi deoarece avea puţină educaţie formală, depindea în totalitate de Domnul."
Atât planurile lor, cât şi duhurile lor au fost tulburate pe neaşteptate când Aiden a fost chemat să se prezinte la datoria militară. Deşi mai erau doar câteva luni până la armistiţiul Primului Război Mondial, nimeni nu putea să prevadă cu certitudine faptul acesta. Aiden primise ordin să se prezinte la o tabără militară în Chillicothe, din Ohio, pentru încorporare.
Familia Tozer nu avea decât mărunţişul din buzunar. Ce urma să facă Ada în Virginia de vest, în timp ce soţul ei era în slujba ţării lui?

„La început mi s-a părut că o să fiu dată uitării", îşi aminteşte Ada. „Aveam încă 18 ani, şi am insistat să mă duc la casa mamei."
Prin generozitatea creştinilor locali, au reuşit să cumpere două bilete de tren: unul spre Chillicothe pentru Aiden şi unul spre Akron, pentru Ada. A fost o călătorie memorabilă din cauza tristeţii ei. Au stat treji toată noaptea, mai întâi în tren, apoi în Kenowa, Ohio, fiecare aşteptându-şi legătura de tren.
„Când am ajuns la vechiul Baltimore şi la staţia Ohio din Akron", îşi aminteşte Ada, „ne-am luat rămas-bun, iar Aiden şi-a continuat drumul spre Chillicothe. Eu am sosit fără nici un ban la casa mamei şi a trebuit să-mi găsesc imediat o slujbă."
Serviciul militar s-a dovedit a fi o îndatorire scurtă pentru Aiden. Armistiţiul a fost semnat pe 11 noiembrie, iar Aiden a fost eliberat din datorie în timp util pentru a ajunge acasă de Crăciun. Intre timp, mama Adei, Kate, şi alţii împreună cu ea începuseră o mică biserică penticostală misionară în comunitatea lor din Newton Heights. Din când în când, doamna Pfautz îl invita pe ginerele ei să predice acolo.

Dezvoltarea timpurie în predicare

Dezvoltarea lui Aiden ca predicator a încântat-o pe Ada. „L-am încurajat pe soţul meu cu tot ce am putut", a spus ea. „Mi se părea minunat. Engleza lui era încă săracă şi încă folosea expresiile lui uzuale din Pennsylvania. Dar oamenii nu păreau deranjaţi."
Acum, Aiden era un predicator de stradă activ. Aproape fiecare seară îl găsea implicat în întâlniri de stradă. Dacă predicile lui nu erau exemple de o engleză vorbită corect, cel puţin, îşi începea slujirea şi căpăta experienţă valoroasă.
Insă Biserica Episcopală Metodistă Harul nu era de aceeaşi părere. Ei nu erau prea încântaţi de direcţia pe care Aiden Wilson Tozer începea să o ia. Aceasta nu din cauză că biserica se opunea evanghelizării sau faptului că unul dintre membrii ei intrase în slujire; ci pentru că strada nu era deloc un loc potrivit pentru evanghelizare, iar cei care năzuiau la slujirea creştină trebuiau să meargă la un colegiu şi un seminar.
Intre timp, Tozer întâlnise nişte evanghelişti de stradă care spuneau că erau membri ai bisericii *Alianţei creştine si misionare* din preajmă. I s-a părut că denumirea era un şir de cuvinte greu de pronunţat, dar membrii acestei asociaţii erau extrem de interesaţi de evanghelizare — întocmai ca şi el. Mai multe echipe din biserică mergeau în mod regulat la colţurile de stradă făcând acelaşi lucru pe care îl făcea el şi unii din prietenii lui. Aiden şi Ada s-au hotărât să viziteze biserica. Acolo, l-au cunoscut pe pastorul ei, rev. Samuel M. (rerow, care organiza tinerii bisericii în echipe de evanghelizare care conduceau întâlniri de stradă prin tot oraşul.
In drum spre casă, Aiden a anunţat-o pe Ada: „La biserica asta vom merge de acum încolo. îmi place." Şi asta a pus punct acestei chestiuni. Curând, Aiden şi Ada erau participanţi activi în viaţa şi slujirea *Alianţei creştine şi misionare.* De asemenea, au început să audă unele învăţături pe care nu le auziseră la Biserica Metodistă Harul. Auzeau expresii ca „Evanghelia împătrită" — Işuş Hristos: Salvator, Sfinţitor, Vindecător şi Domn care Se va întoarce — şi „Viaţa mai profundă". Cei doi tineri erau flămânzi după Dumnezeu. Beau din această învăţătură biblică proaspătă cu o desfătare plină de bucurie.

Pastorul Gerow i-a permis tânărului Tozer să citească nişte cărţi din biblioteca sa şi îl punea să predice în biserică.
La rândul ei, biserica vedea în Aiden şi în soţia lui, un tânăr cuplu creştin serios. I-au încurajat în toate felurile. Pe atunci, Alianţa manifesta un interes considerabil faţă de plantarea unor biserici surori. Bisericile noi aveau nevoie de pastori. Se părea că Alianţa era întotdeauna în căutare de perspective asemănătoare. Nu a trecut mult până când liderii bisericii din Akron l-au recomandat pe Aiden drept candidat pentru păstorire, reverendului Harry M. Shuman, supervizorul regiunii centrale a Statelor Unite.

Mutarea în Virginia de vest

Biserica *Alianţei creştine şi misionare* din Stonewood, Virginia de vest, căuta un pastor tânăr. Această biserică fusese înfiinţată în 1916 de rev. Robert J. Cunningham, un fost misionar în Africa. In vara anului 1916, el a instalat un cort în zona Clarksburg-ului; ca urmare a trudei lui evanghelistice, a fost

înfiinţată o biserică. Congregaţia a construit o clădire mică formată dintr-o singură cameră, fără subsol care le-a servit drept biserică.
Rev. Cunningham a auzit despre tânărul Tozer de la rev. Shuman, care 1-a recomandat pentru acea biserică. Cunningham 1-a invitat pe Aiden să vină la Biserica Stonewood pentru o campanie de evanghelizare de două săptămâni. Deşi Tozer nu fusese niciodată la o şcoală sau un colegiu biblic, oamenii au remarcat că era cu adevărat aprins pentru Domnul şi stăpânit de o pasiune pentru câştigarea sufletelor. Eforturile lui evanghelistice au fost roditoare. La sfârşitul celor două săptămâni, congregaţia i-a oferit lui Tozer invitaţia de a deveni pastor al acelei biserici. A acceptat funcţia şi şi-a început slujirea în cadrul *Alianţei creştine şi misionare.*
Şi, după cum era de aşteptat, a acceptat funcţia fără să ţină seama de Ada care era în Akron. „S-a dus fără să ezite a mă lăsa în casa mamei şi la slujba pe care o aveam", a spus Ada. „Dar i-am scris, anunţându-1 că imediat ce voi putea rezolva lucrurile acasă cu părinţii mei, îl voi însoţi în Clarksburg."
Deşi creşterea bisericii nu era spectaculoasă, totuşi, eforturile slujitorului au atras atenţia congregaţiei Alianţei din Morgantown. Pe
vremea aceea, biserica din Morgantown era, de asemenea, mică, dar mai mare decât cea din Clarksburg, iar potenţialul creşterii era mult mai mare. Tocmai sfârşiseră un program de construire a unei clădiri si erau pregătiţi pentru o slujire evanghelistică agresivă în acea zonă. In 1921, Biserica *Alianţei creştine şi misionare* din Morgantown 1-a chemat pe Tozer, iar el a acceptat. Şi-a început slujirea acolo pe 4 decembrie 1921.
Conducându-se după principiul umblării prin credinţă, multe biserici ale Alianţei din zilele acelea se îngrijeau de nevoile financiare ale pastorului, dar nu ca de o chestiune de buget, ci prin ceea ce ei numeau colectă benevolă. Membrii separau o parte a zeciuielilor şi darurilor lor şi o dedicau pentru sprijinul pastorului lor. Cu suma .u cea adunată, pastorul şi familia lui trăiau în săptămâna următoare. Familia Tozer, îmbogăţită pe atunci cu primul copil — şi care până la urmă, avea să numere şase băieţi şi o fată — trebuia să se roage şi să se încreadă în Dumnezeu pentru hrană. Dumnezeu i :ispundea totdeauna. Când un enoriaş se oprea la casa parohială cu o mică sacoşă de alimente, familia Tozer Ii mulţumea lui Dumnezeu şi mai mâncau o dată. Vremurile erau grele, dar Aiden Tozer era în cea mai bună formă. Făcea ceea ce II chemase Dumnezeu să facă. Cum putea fi ascultarea faţă de Dumnezeu o privaţiune? Nu a promis El să aibă grijă de orice nevoie a creştinului?
„Fiecare dintre noi," a scris Tozer odată, „cei care am experimentat o viaţă şi o slujire de credinţă, putem povesti modul în care Dumnezeu a împlinit nevoile noastre. Probabil că soţia mea şi cu mine am fi murit de foame în acei ani de început ai slujirii, dacă nu ne-am fi încrezut în totalitate în Dumnezeu pentru hrană şi toate celelalte. Bineînţeles, suntem convinşi că Dumnezeu poate trimite bani copiilor Lui credincioşi — dar devine un lucru destul de ieftin rând ne bucurăm de bani şi uităm să-I dăm slava Lui, Cel care este I >ătătorul!"
Aceste lecţii de credinţă şi încredere, pe care le-a învăţat în slujirea sa, aveau să se dovedească de nepreţuit în anii care îi stăteau înainte şi aveau să-i insufle faţă de bani şi lucrurile materiale, o atitudine de la care Tozer nu s-a abătut de-a lungul vieţii lui. Având Inană şi îmbrăcăminte, Tozer era mulţumit.

Tozer nu s-a îmbogăţit niciodată de pe urma scrierilor lui — şi nici de pe urma altor slujiri ale sale. A semnat renunţarea la banii pe care i-ar fi putut primi din urma vânzării cărţilor lui. Chiar şi în anii de vârf ai slujirii sale pastorale, salariul lui era mic — nu din cauză că biserica nu era dispusă să dea mai mult, ci pentru că Tozer considera că ceea ce primea era suficient. Când primea remuneraţii pentru onorarea angajamentelor de a predica în afara bisericii sale, dădea banii unor cauze vrednice. Mulţi ani mai târziu, când chestiunea salariului a fost pusă înaintea comitetului bisericii, Tozer a cerut să i se permită să plece din sală. înainte de a pleca, a reamintit comitetului că familia lui avea tot ce îi era necesar. Dar comitetul nu îşi dădea seama cât de nevoiaşi erau ei de fapt.
sllianţa creştină p misionară, pe lângă felul ei caracteristic de a-şi recompensa majoritatea pastorilor în anii de început, mai avea o practică ce încă este urmată. îşi ordina slujitorii după ce, mai întâi, îi verifica timp de doi sau mai mulţi ani, timp în care erau implicaţi în slujire.
După ce a slujit în Stonewood, Tozer s-a întâlnit cu comitetul zonal de autorizare şi ordinare. In comitet, erau predicatori care nu vedeau mult potenţial în acest tânăr predicator din munţii Virginiei de vest. Dar l-au acceptat în ciuda abţinerii lor. Pe 18 august 1920, la Centrul de conferinţe biblice de la

Beulah Beach, situat în vestul Cleaveland-ului, comitetul de ordinare 1-a pus deoparte pe Aiden Wilson Tozer pentru slujirea evanghelică.

Legământul de ordinare

Tozer nu a privit ordinarea sa cu uşurătate. După ceremonie, a găsit un loc retras pe vechiul teren al taberei şi acolo, şi-a vărsat sufletul înaintea lui Dumnezeu în rugăciune şi reflectare. Legământul pe care 1-a făcut înaintea Domnului cu acea ocazie, 1-a formalizat mai târziu şi 1-a publicat în unul din primele numere ale *Alliance LJ/e,* pe care 1-a redactat în felul următor:

O, Doamne, am auzit glasul Tău şi mi-a fost teamă. Tu m-ai chemat la o slujbă de temut, în vremuri grave şi periculoase. Tu eşti pe punctul de a clătina toate naţiunile şi pământul, precum şi cerul,

pentru ca să rămână lucrurile ce nu pot fi clătinate. O, Doamne, I)omnul meu, Tu Te-ai aplecat să-mi dai cinstea de a fi slujitorul Tău. Nimeni nu îşi ia cinstea aceasta singur, numai cel care este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron. Tu ai rânduit să merg ca mesager la cei cu inima împietrită şi tari de urechi. Ei te-au lepădat pe Tine, Stăpânul, şi nu este de aşteptat că mă vor primi pe mine, slujitorul. Dumnezeul meu, nu voi pierde timpul plângându-mă de slăbiciunea mea sau de faptul că nu sunt potrivit pentru lucrare. Responsabilitatea mea nu este a mea, ci a Ta. Tu ai spus: „Eu te-am cunoscut — te-am rânduit — te-am sfinţit". Şi ai mai spus: „Te vei duce la toţi aceia la care te voi trimite şi vei spune tot ceea ce-ţi voi porunci". Cine sunt eu să mă cert cu Tine sau să mă îndoiesc de .ilegerea Ta suverană? Decizia nu-mi aparţine, ci este a Ta. Aşa să fie,
I)oamne! Nu voia mea, ci voia Ta să se facă.

Ştiu bine, Dumnezeule al profeţilor şi al apostolilor, că, atâta mnp cât Te cinstesc, şi Tu mă vei cinsti. Ajută-mă, aşadar, să fac «cest jurământ solemn de a Te cinsti pe tot parcursul vieţii şi în toată **lucrarea** care-mi stă înainte, prin câştig sau pierdere, prin viaţă sau **prin** moarte, şi să ţin cu neclintire acest jurământ cât voi trăi.

A sosit timpul, Dumnezeule, să lucrezi, căci vrăjmaşul a intrat în păşunile Tale şi oile sunt sfâşiate şi risipite. S-au înmulţit păstorii l.ilsi, care nu recunosc existenţa pericolului şi râd de primejdiile care înconjoară turma Ta. Oile sunt amăgite de aceşti păstori plătiţi, pe care îi urmează cu o credincioşie înduioşătoare, în timp ce lupii se Hrecoară înăuntru pentru a ucide şi nimici. Te rog, dă-mi ochi ageri CA să detectez prezenţa vrăjmaşului; dă-mi pricepere ca să văd şi ■ tiraj ca să transmit cu credincioşie ceea ce văd. Fă glasul meu in ir atâta asemenea glasului Tău, încât chiar şi oile bolnave să-1
I1 i unoască şi să Te urmeze pe Tine.

Doamne Isuse, vin la Tine pentru pregătire spirituală. Pune **Blana** Ta peste mine. Unge-mă cu untdelemnul profetului in ni testamentar. Păzeşte-mă să nu devin un cărturar religios şi să-mi **pierd** astfel chemarea profetică. Păzeşte-mă de blestemul ce stă iniunecat peste faţa clerului modern — blestemul compromisului, al **Imitaţiei,** al profesionalismului. Păzeşte-mă de rătăcirea de a aprecia o **biserică** după mărimea ei, după popularitatea ei sau după mărimea

donaţiilor ei anuale. Ajută-mă să nu uit că sunt un profet — nu un promotor, nu un şef religios, ci un profet. Să nu devin niciodată sclavul mulţimilor. Vindecă-mi sufletul de ambiţii carnale şi izbăveşte-mă de setea după publicitate. Păzeşte-mă de robia lucrurilor. Să nu-mi irosesc zilele învârtindu-mă în jurul casei. Pune peste mine frica Ta, o, Dumnezeul meu, şi mână-mă spre locul de rugăciune unde să mă pot lupta cu domniile, stăpânirile şi căpeteniile întunericului acestei lumi. Păzeşte-mă de îmbuibarea cu mâncare şi de sculatul târziu dimineaţa. Invaţă-mă să mă autodisciplinez ca să pot fi un bun ostaş al lui Isus Hristos.

Accept munca grea şi răsplăţile mici în această viaţă. Nu cer un loc confortabil. Voi încerca să fiu orb faţă de căile mărunte care ar putea face viaţa mai uşoară. Dacă alţii caută cărarea mai netedă, eu voi încerca să o iau pe calea cea grea, fără să-i judec prea aspru. Mă voi aştepta la împotrivire şi voi încerca să o accept în linişte atunci când va apărea. Sau dacă, după cum li se întâmplă uneori slujitorilor Tăi, iubitorul Tău popor îmi va face daruri plăcute, stai lângă mine şi păzeşte-mă de stricăciunea care le urmează adeseori. Invaţă-mă ca tot ceea ce primesc să folosesc într-un asemenea mod, încât sufletul meu să nu fie afectat şi puterea mea să nu fie slăbită. Iar dacă Tu vei îngădui să

capăt cinste din partea bisericii Tale, ajută-mă să nu uit atunci că nu sunt vrednic nici de cea mai mică dintre îndurările Tale şi că, dacă oamenii m-ar cunoaşte la fel de bine cum mă cunosc eu însumi, nu mi-ar mai acorda mie onorurile lor, ci le-ar acorda altora mult mai vrednici să le primească.
Şi acum, o, Doamne al cerului şi al pământului, Iţi consacru Ţie zilele ce mi-au mai rămas, multe sau puţine, după cum voieşti Tu. Să stau înaintea celor mari sau să slujesc celor săraci şi umili; alegerea aceasta nu este a mea şi nici nu vreau să o influenţez, dacă aş putea. Eu sunt slujitorul Tău pentru a face voia Ta, şi această voie îmi este mai scumpă decât poziţie sau bogăţii sau faimă şi o aleg mai presus de orice lucru de pe pământ sau din cer.
Deşi sunt ales de Tine şi onorat cu o chemare înaltă şi sfântă, ajută-mă să nu uit niciodată că nu sunt decât ţărână, un om cu toate greşelile şi patimile naturale care îmbolnăvesc rasa umană. De aceea, Te rog, Domnul şi Răscumpărătorul meu, scapă-mă de mine însumi şi de toate relele pe care mi le-aş putea pricinui în încercarea de a fi o

binecuvântare pentru alţii. Umple-mă cu puterea Ta, prin Duhul Tău cel Sfânt, şi eu voi merge şi voi vorbi despre dreptatea Ta şi numai despre a Ta. Voi răspândi în depărtări mesajul dragostei răscumpărătoare.
Apoi, Doamne iubit, când voi fi bătrân, slăbit şi prea obosit pentru a continua, să ai un loc pregătit pentru mine, acolo sus, şi fă să fiu numărat alături de sfinţii Tăi, în gloria nepieritoare. Amin.

Cugetări

„Majoritatea creştinilor, cred eu, se ajută reciproc foarte puţin în conversaţiile obişnuite şi deseori, îşi fac mult rău unul altuia. Puţini sunt aceia care pot vorbi pentru un anumit interval timp, fără să se ajungă la un limbaj care este nu doar inutil, dar şi de-a dreptul păgubitor."
„Personal, primesc foarte puţin ajutor din părtăşia creştinilor şi sunt sigur că până acum, şi ei au primit foarte puţin ajutor de la mine."
„Câţiva predicatori au găsit o soluţie fericită la problema economică din planul simplu al trăirii prin credinţă. Nimeni nu poate pune presiune economică asupra unui astfel de om; fiindcă, aşa cum el este răspunzător numai înaintea lui Dumnezeu pentru slujirea sa, în mod similar, Dumnezeu este responsabil pentru pâinea lui zilnică. Conform înţelegerii acesteia, este imposibil ca un om să fie forţat prin înfometare să se supună, pentru că slujitorul lui Dumnezeu trăieşte cu mană, iar mana se găseşte oriunde credinţa o poate vedea."
„Dacă ne-am preda imediat voii lui Dumnezeu, am începe mai curând să ne bucurăm de binecuvântările Lui."

Capitolul 6

Indianapolis — ucenicie asiduă

A. W. To^er a fost un adevărat profet al acestor tgle moderne. Nu s-a temut de nici o grupare si de nici un individ, si a vorbit direct conştiinţei şi voinţei ascultătorilor lui. Judecând după comentariile lui scrise în Alliance Weekly *şi în alte locuri, cineva ar putea crede că îi plăcea să scrie mai mult în stil acuzator, dar, în ciuda comentariilor picante şi a tuturor celorlalte, mai adesea avea dreptate decât greşea.*

Dr. Robert A. Cook

Din Morgantown, Virginia de vest, A.W. Tozer a plecat la Capela East Side a *Alianţei creştine şi misionare* din Toledo, Ohio, lujind acolo o vreme, până în 1924. Şi-a continuat practica de rv;inghelizare în cadrul comunităţii sale şi primea regulat invitaţii de i predica în alte biserici. Conferinţele biblice de vară deveneau npredate de mulţi din denominaţie, iar Tozer a slujit adesea ca < v.inghelist de tineri la aceste adunări.
Probabil că cel mai semnificativ eveniment al scurtei lui slujiri în Toledo a fost o vizită din partea tatălui său. Amintirile lui Tozer **despre** tatăl lui nu erau în mod deosebit fericite. Jacob Tozer fusese un strict adept al disciplinei, iar Aiden avusese parte de nuia de prea imiile ori ca să-şi mai poată aminti numărul lor. Apoi, în anii uit .k-scenţei lui Aiden, tatăl său a suferit o cădere nervoasă care 1-a **pitalizat** pentru lungi perioade de timp şi 1-a făcut incapabil să-şi

susţină familia. Lucrul acesta a exercitat presiuni asupra tuturor, mai ales asupra soţiei lui, mama lui Aiden.
Deşi Tozer o condusese pe mama lui şi, mai târziu, şi pe ceilalţi membri ai familiei, la Domnul, Jacob Tozer rămăsese în afara staulului. Apoi, pe când Tozer era pastor în Toledo, tatăl lui a venit să-1 audă predicând. A fost profund impresionat. I-a plăcut ce a auzit. Când, la sfârşitul slujbei, Aiden a invitat oamenii să meargă în faţă şi să-L primească public pe Hristos, tatăl său s-a ridicat de la locul lui, a îngenuncheat în partea din faţă a bisericii şi şi-a predat viaţa lui Hristos.
Transformarea a fost imediată şi remarcabilă. Din acel moment, era un om schimbat. Surorile lui Tozer îşi aminteau cum, după aceea, tatăl lor fredona mereu un imn. *Când se va face apelul acolo sus (When the Roii îs Called Up Yonder)* era favoritul lui. Acesta a fost cântecul cântat la înmormântarea lui, câţiva ani mai târziu.
Luna decembrie a anului 1924 s-a dovedit a fi un punct de răscruce în viaţa lui Tozer. A început o slujire de patru ani în biserica Alianţei din Indianapolis, Indiana. In cooperare cu o biserică învecinată de-a Alianţei, biserica publica o broşură lunară pentru membrii ei. Numărul din ianuarie 1925 a anunţat noul pastor al bisericii din Indianapolis:
„Rev. A.W. Tozer a fost chemat la pastoratul bisericii Alianţei din Indianapolis. Deoarece rev. Tozer a acceptat chemarea, acesta şi-a predicat primul mesaj în calitate de noul nostru pastor, duminică dimineaţă, 7 decembrie.
Rev. Tozer, deşi tânăr ca vârstă, este matur în credinţă şi în înţelepciune şi vine la noi recomandat fiind de către supervizorul nostru zonal, rev. H.M. Shuman, şi de către fostul nostru pastor, rev. Albert Greenwald. Comitetul oficial al bisericii locale consideră că biserica este foarte privilegiată de faptul că are parte de serviciile reverendului Tozer, deoarece el are calificarea întreită pe care ar trebui să o aibă orice slujitor: puterea Duhului Sfânt care locuieşte înlăuntru, o cunoaştere aprofundată a Bibliei şi abilitatea de a expune cu putere lucrurile lui Dumnezeu."

Probabil că aceste cuvinte au fost respectuos elaborate de către un secretar de biserică sau poate, de preşedintele comitetului de pastori, bucuros că responsabilitatea lui împovărătoare se sfârşise, *mi* ele reflectau foarte bine sentimentele congregaţiei din liulianapolis. Oamenilor le plăcea într-adevăr tânărul lor pastor i ircbral şi reflexiv.
Până în Indianapolis, toate congregaţiile lui Tozer fuseseră mici. Prin urmare, Tozer îşi concentrase o bună parte a atenţiei asupra acelor oameni din comunitate care nu frecventau biserica. Cea mai mare parte a predicării lui avea un caracter evanghelistic. Modelul lui lusese Paul Rader, un evanghelist dinamic de la începutul secolului al XX-lea, care îl urmase pe dr. Albert Beniamin Simpson în funcţia de preşedinte al *Alianţei creştine si misionare.* Tozer 1-a auzit pe Rader predicând cu mai multe prilejuri; într-o anumită măsură, el preluase DU numai povara evanghelistică a lui Rader, ci şi stilul său distinct de predicare.
Indianapolis era diferit. Congregaţia era substanţială. Oamenii se aşteptau ca pastorul-păstor să-i hrănească săptămână de săptămână prin predicile lui. Slujirea aceasta impunea ca el să cerceteze *U* i îpturile şi să stea deschis înaintea lui Dumnezeu pentru a putea împărtăşi bogăţiile Lui cu oamenii săi.
Tozer încă primea invitaţii de a predica. Cu toate acestea, cu o hrcvenţă mereu crescândă, cererile nu erau pentru mesaje de evanghelizare sau de tineret, ci cereri pentru mesaje cu învăţătură biblică. Centrul slujirii lui se muta într-un mod evident — sau, mai 11 irect spus, era mutat de Cineva.
în Indianapolis, obiceiurile de studiu ale lui Tozer formate la i (invertirea sa, începeau să dea rezultate. Radioul încă nu fusese Inventat; la televiziune nici nu se visa. Mare parte a timpului în care 'l'ozer nu lucra, era petrecut în urmărirea lui Dumnezeu. Pentru el, nu exista substitut pentru cunoaşterea personală a lui Dumnezeu. \vi-a aceeaşi atitudine faţă de cunoaştere în general. Tozer deţinea un apetit intelectual care nu era uşor de săturat. Şi-a dezvoltat un Imigram remarcabil de autoeducare şi a citit foarte mult, cu voracitate. Vastitatea cunoaşterii lui a fost dobândită fără ajutorul i ui va, doar din cărţile pe care le-a citit.

Plimbări la bibliotecă
Cei care îşi aduc aminte de acele zile, îşi aduc aminte şi de vizitele lui regulate la biblioteca publică. In fiecare luni şi miercuri, oamenii îl vedeau pe Tozer mergând spre bibliotecă, având ambele braţe încărcate de cărţi. Lăsa cărţile acelea şi se întorcea cu o greutate similară. Când enoriaşii vizitau casa parohială, îl găseau mereu pe tânărul pastor în biroul lui de la etaj. Un membru al bisericii a spus: „Puteai dărâma casa şi Tozer nu-şi dădea seama." Era dedicat studiului şi rugăciunii. De fapt, unii oameni se temeau pentru el. Credeau că preocupările lui studioase îl vor distruge.
Raymond McAfee, care a slujit ca pastor asociat al lui Tozer timp de mulţi ani, şi-a adus aminte că Tozer i-a vorbit despre acele zile de început. Unii dintre slujitorii contemporani ai Alianţei credeau că se comporta iraţional şi îl dojeneau adesea din pricina aceasta. „Tozer zâmbea", îşi amintea McAfee, „când vorbea despre lucrul acesta şi spunea: «Şi acum vor să mă audă predicând»."
Ceea ce 1-a deosebit pe Tozer de alţi oameni a fost abilitatea lui de a asimila cunoaşterea pe care o primea de pe urma lecturii. Tozer era mai mult decât un cititor — era un gânditor. Dădea deseori sfatul acesta: „Ar trebui să gândeşti de zece ori mai mult decât citeşti." Aşa a procedat el de-a lungul întregii lui vieţi. Prin faptul că gândea pentru el însuşi, a ajuns la propriile concluzii independente. Un membru al congregaţiei îşi amintea următoarele cu privire la acea perioadă a slujirii lui Tozer: „Putea să spună mai multe în 15 minute decât puteau să spună mulţi predicatori într-o oră."
Accentul slujirii lui Tozer se schimba, dar aceasta nu a semnalat abandonarea primei lui iubiri pentru predicarea evanghelistică. A găsit multe oportunităţi pentru o astfel de slujire în Indianapolis. El şi un pastor vecin al Alianţei, rev. Frank Bertram Miller, ţineau deseori întâlniri în aer liber la diferite fabrici de prin oraş în timpul orei de prânz. Experienţa aceasta a fost o antrenare excelentă pentru ambii tineri. Mulţi muncitori din fabrici se delectau să hărtuiască tinerii predicatori în timp ce vorbeau, în speranţa că-i vor descuraja cu un comentariu sau o întrebare. Ce-i drept, la început, Tozer era intimidat de lucrurile acestea, dar spiritul lui ager i-a venit repede în

ajutor. Curând, s-a trezit delectându-se în competiţia aceasta şi capabil să răspundă la fiecare remarcă făcută la adresa lui.
De-a lungul anilor în care a stat în Indianapolis, Tozer a descoperit că este foarte mult influenţat de un slujitor al *Alianţei arşi ine fi misionare,* rev. Edward D. „Daddy" Whiteside, numit „omul rugăciunii din Pittsburgh". Whiteside era atât de dedicat rugăciunii îticât era mai mult cunoscut datorită felului în care se ruga decât **felului** în care predica. A ucenicizat zeci de tineri pe care i-a trimis să înfiinţeze biserici prin toată partea de sud-vest a Pennsylvaniei. Pe ■**temea** aceea, influenţa lui a fost extraordinară; privind în urmă, a li>st de nemăsurat. Tozer a fost impulsionat de viaţa de rugăciune a acestui om evlavios. Când, pe 8 august 1927, Whiteside a murit, l'ozer a petrecut o săptămână întreagă plângându-1.
Tozer a fost constrâns de situaţia din Indianapolis nu numai **Kă-şi** dezvolte slujirea de la amvon pentru care, mai târziu, avea să fie |**tât** de cunoscut, ci a fost, de asemenea, provocat să înceapă să scrie. Uroşura lunară a bisericii, *The Ught ofUfe,* care anunţase sosirea lui, obişnuia să publice o predică pastorală în fiecare număr. Această **Itribuţie** necesita ca el să-şi pună gândurile pe hârtie în proză loimală. A muncit din greu la aceste predici scrise, testând fiecare cuvânt, asigurându-se că impactul va fi cât mai puternic cu putinţă. V.itel, şi-a ascuţit abilităţile de scriere care, mai târziu, aveau să-i i âştige un loc în istoria creştinătăţii.
Cugetările lui Tozer încep
Broşura lunară şi-a anexat curând o nouă rubrică: Cugetări BC ale lui Tozer. Acestea erau afirmaţii pline de conţinut culese din Nlujirea lui Tozer de la amvon sau meditaţii din ceasurile lui petrecute iu birou. Aceste „cugetări de-ale lui Tozer" au devenit rapid o **lubrică** favorită a broşurii. Alţi pastori şi alte biserici din acea regiune i (cptau cu nerăbdare copii ale ei, iar circulaţia acesteia a crescut. Popularitatea acestei publicaţii a iscat murmure de nemulţumire ilm partea unor pastori zonali care priveau această broşură ca fiind o ' '>ncurentă pentru publicaţia oficială a *Alianţei creştine si misionare,* pe • **temea** aceea numită *The Alliance Weekly,* acum *Alliance LJfe.* Deşi

argumentul era prostesc, 1-a familiarizat pe Tozer cu loviturile date pe la spate pe care, în cele din urmă, avea să le cunoască prea bine.
Congregaţia Alianţei din Indianapolis a răspuns cu entuziasm slujirii lui Tozer, şi la fel a răspuns şi Tozer. Era un pastor ambiţios, cu năzuinţe înalte în ceea ce priveşte lucrurile pe care vroia să le facă pentru Dumnezeu. A fost încântat să vadă biserica bucurându-se de o creştere constantă. Familia lui se mărea, de asemenea. Acum, avea o casă parohială plină de băieţi. Lui Tozer îi plăcea atât Indianapolis, cât şi enoriaşii lui. Cât despre el, ar fi rămas acolo pentru tot restul vieţii.
Dar aceasta nu din cauză că nu erau unde pe faţa apei liniştite; una dintre acestea părea să fie de proporţia unui taifun. Un membru al congregaţiei „care avea mulţi bani şi foarte puţin bun-simţ", îşi aminteşte Tozer, a părăsit biserica şi a construit alta la numai câţiva paşi. „A spus că nu avea nimic împotriva mea; vroia doar o biserică mai mare — una care să ajungă undeva!"
Tozer a suferit din *cauza,* insinuării că nu-şi împlinea slujba în mod adecvat. „Eram un predicator foarte tânăr", a mărturisit Tozer, „şi în lacrimi, m-am dus înaintea lui Dumnezeu. Vroiam să ştiu de ce mi se întâmpla lucrul acesta."
Dumnezeu 1-a îndreptat pe Tozer spre Exod 23 — asigurarea lui Dumnezeu dată Israelului, că El îi va duce în ţara pe care o pregătise. „Eu voi fi vrăjmaşul vrăjmaşilor tăi şi potrivnicul potrivnicilor tăi", a spus Dumnezeu lui Israel (vers. 22). „Dar", a continuat Dumnezeu, „nu-i voi izgoni într-un singur an dinaintea ta... Ci le voi izgoni încetul cu încetul dinaintea ta, până vei creşte la număr şi vei putea să intri în stăpânirea ţării" (vers. 29-30).
Era ca şi cum Dumnezeu îi spunea: „Fiule, dacă-ţi dau imediat o slujire mare, vastă, te vei mândri. Aşa că o să te iau treptat, te voi mări puţin câte puţin."
Din ceasul acela, Tozer a văzut o creştere în slujirea lui. Ca urmare a încercării venite prin acea experienţă, a scris ceea ce mai târziu a devenit cunoscut cu numele de „Cinci jurăminte pentru putere spirituală".
Iar cealaltă biserică şi omul bogat nerăbdător să-şi vadă biserica ajunsă undeva — unde a ajuns? „A ajuns undeva într-adevăr", a adăugat Tozer, „direct în pământ."

Cugetări

„Slujitorul însuşi ar trebui pur şi simplu să aducă la amvon, duminica, acelaşi duh care 1-a caracterizat întreaga săptămână. Nu ar trebui să fie nevoie să adopte o altă voce, şi nici să vorbească pe un ton diferit. Tema lui trebuie neapărat să fie diferită de cea a 11 >nversaţiei lui obişnuite, dar dispoziţia şi atitudinea exprimate în predicile lui ar trebui să fie identice cu trăirea lui zilnică."
„In afara rugăciunii, probabil nu există nici o doctrină biblică ce primeşte atât de multă atenţie ca doctrina credinţei; şi cu toate a estea, există puţine lucruri despre care ştim mai puţin."
„Unul din necazurile noastre de astăzi este că ştim prea multe Im ruri.
Tot cursul actual merge înspre acumularea de o multitudine de l.ipte nelegate între ele, fără o filosofie unificatoare care să le dea un înţeles (sens).
Micile reviste informative creştine tind să încurajeze credinţa în lipul de studiu „de a sări de la o idee la alta". Acesta produce o superficialitate informată mai rea în multe feluri decât neştiinţa în inc."
„Prorocii şi reformatorii din trecut au fost oameni cu convingeri IMIime, dar puternice. Chiar îngustimea lor le-a oferit înalta concizie *fi* a dat vieţilor lor o putere suplimentară."

Capitolul 7

Un candidat şovăitor

în t^iua în care stabilisem să ne întâlnim am intrat în biroul lui intimidat şi cu teamă. Biroul nu era deloc cum mă aşteptam să fie. Nu era foarte Mare, destul de întunecos şi nu prea bine mobilat. Se vedea că era locuit. El era îmbrăcat în costum, cu un pulover pe sub sacou, care era îmbrăcămintea lui obişnuită. Avea un duh blând şi binevoitor, şi am discutat împreună. El m-a întrebat despre munca mea şi, numai în câteva momente, m-am simţit în largul meu. Teama de A. W. To%er m-a părăsit de-a binelea. Din acea clipă înainte, l-am vă^ut cape un om al lui Dumnezeu, unul cu care puteam relaţiona şi de care mă puteam apropia.
Dt. Keith M. Bailey
Alianţa creştină şi misionară, denominaţia bisericească sub care a dlujit A.W. Tozer şi de care a fost

profund influenţat, şi-a avut începutul organizaţional în Mâine. Pe vremea aceea, fondatorul de origine canadiană, Albert B. Simpson, era pastorul unei biserici independente, Biserica Gospel, din New York. Cu puţine excepţii, muia denominaţie se limita în partea de nord-est, pe raza Toronto-New York. Când, după moartea lui Simpson, Paul Rader — care locuia în
< iliicago — a devenit preşedinte, a încurajat Alianţa înfiinţată de 32 de .ini, să se extindă în partea de vest. L-a desemnat pe Robert R. **ptown,** un predicator înflăcărat cu pasiune pentru misiune şi < v.mghelizare, ca supervizor al Districtului de vest. Districtul de vest înconjura toată partea vestică a Mississippi-ului. Numai R.R. Brown II li putut lua o aşa sarcină în serios.

(Mai târziu, Brown avea să-şi câştige faimă internaţională ca primul crainic religios la radio — 8 aprilie, 1923, la WOW, din Omaha, Nebraska, sponsorizat de Woodmen of the World Insurance. Programul lui a devenit cel mai lung program de radio neîntrerupt, religios sau secular, dintre toate staţiile radio din lume.)
Una dintre primele acţiuni ale lui Brown ca supervizor a fost să înfiinţeze o congregaţie a *Alianţei creştine şi misionare* în Chicago. A închiriat sala de spectacole a Colegiului Normal şi, cu ajutorul lui C.L. Eicher şi a altor misionari, a ţinut şase săptămâni de întâlniri. Alianţa din Chicago a fost oficial întemeiată pe 2 martie 1922, unde Brown a slujit un scurt timp ca primul ei lider. A fost urmat de H.W. Ferrin (1922-1924), H.F. Meltzer (1924-1926) şi de Joseph Hogue (1927-1928). Grupul a cumpărat un garaj mare în South Side şi 1-a modificat într-un locaş de închinăciune. Biserica Gospel Southside, aşa cum era numită pe atunci, a crescut la aproximativ 80 de membri — pe atunci, o adunare mare pentru Alianţă.
După cum era caracteristic grupurilor Alianţei de atunci, slujbele de duminică se limitau la timpul de după-amiază şi seară pentru a nu intra în conflict cu activităţile matinale ale bisericilor denominaţionale. Pe atunci, Alianţa nu se considera a fi o denominaţie bisericească. Mai degrabă, căuta participarea creştinilor din toate denominaţiile care împărtăşeau aceeaşi preocupare cu a ei faţă de misiunile mondiale şi care tânjeau după o umblare mai apropiată cu Dumnezeu. Mulţi dintre adepţii ei aparţineau încă unei biserici denominaţionale diferite şi frecventau slujbele acelea cu regularitate.
Odată cu plecarea lui Joseph Hogue din 1928, Biserica Gospel Southside, a rămas fără pastor. Supervizorul Brown, fiind înfruntat cu responsabilitatea de a umple locul vacant, s-a gândit imediat la tânărul Aiden Tozer. El şi Tozer se intersectaseră la unele conferinţe ale Alianţei. Predicarea lui Tozer 1-a impresionat pe Brown. Chiar dacă cei doi bărbaţi nu puteau să fie mai diferiţi unul de celălalt, au devenit totuşi prieteni. Recomandarea lui Tozer făcută de Brown către congregaţia din Chicago a părut sclipitoare unui cuplu tânăr din biserică ce îl auzise vorbind la o conferinţă biblică de vară.

Biserica i-a trimis mai multe scrisori lui Tozer în Indianapolis, propunându-i să devină pastorul lor. Dar biserica din Indianapolis prospera, oamenii arătau bunătate faţă de pastorul lor tânăr, iar I < >/er nu avea nici o dorinţă de a face vreo schimbare. A aruncat scrisorile într-un coş de gunoi.

Stăruinţa izbuteşte

Cu toate acestea, oamenii din Chicago erau insistenţi. Au continuat să-i trimită scrisori lui Tozer. Intr-un final, a fost de acord gă meargă la Chicago într-o duminică şi să predice la Biserica Gospel Southside.
Era o după-amiază de vară foarte călduroasă. Tozer sosise chiar înainte de serviciul de închinare de la ora 3. J. Francis Chase, un nrtist comercial profesional, conducea întâlnirea. Cei doi bărbaţi au il.u mâna, Chase 1-a pus pe Tozer în temă cu desfăşurarea serviciului ţi cei doi s-au dus pe platformă pentru a începe întâlnirea.
„A.W. Tozer nu a avea o înfăţişare impunătoare", şi-a amintit (Inse mai târziu. „Era mai degrabă slab, cu un păr des negru. Pantofii lui erau înalţi la spate, cu crampoane începând de la jumătate până la vârf. Purta o cravată neagră îngustă. In special după ■Undardele din Chicago, nu se îmbrăca deloc la modă.
Când a sosit momentul ca Tozer să vorbească, s-a ridicat de pe M ;mn şi a păşit spre amvon. Lăsând la o parte orice fineţuri, ca de IXemplu că este fericit să fie acolo, şi-a anunţat subiectul predicii: ..Westminister Abbey al lui Dumnezeu". Şi-a luat textul din Evrei 11.

Devenind captivaţi de predică, oamenii au uitat curând de înfăţişarea lui. înaintea lor se desfăşura o nouă abordare a predicării. VOcea şi dicţia lui admirabile iau încântat. Omul acesta folosea un limbaj şi o exprimare superioare — simple, şi în acelaşi timp, măreţe, l.ii conţinutul... Tozer le hrănea cu adevărat sufletele.
Toată lumea a fost profund mişcată. După serviciu, membrii in.ii în vârstă ai bisericii au şoptit membrilor comitetului: „Nu-l lăsaţi I plece!"
Insă entuziasmul congregaţiei nu a primit răspuns. Preşedintele
■ ulcior Unite, Calvin Coolidge, tocmai refuzase să conducă un alt
mandat, cu anunţul ascuns care dăduse naştere la un titlu de ziar:

„Aleg să nu conduc". Când Tozer a avut şedinţa inevitabilă cu comitetul bisericii după slujbă, le-a spus: „Aleg să nu conduc".
Serviciul de seară s-a dovedit la fel de remarcabil ca programul de închinare de după-amiază. Subiectul lui Tozer a fost „învierea morţilor". Predica lui a confirmat oamenilor că predicatorul acesta era omul potrivit pentru biserica lor. Slujirea lui trebuia obţinută cu orice preţ.
Ce anume 1-a convins pe Tozer până la urmă să se mute în Chicago, poate că nu se va afla niciodată. Cu siguranţă, a simţit că treptat, slujirea lui lua noi direcţii şi noi dimensiuni. Probabil că a privit spre mutarea în Chicago ca fiind o parte a acestei schimbări. S-a dus încă o dată la Chicago, de data aceasta cu mai multă deschidere. A predicat. A petrecut un timp căutând o casă potrivită pentru familia lui care se înmulţea. S-a întâlnit din nou cu comitetul bisericii.
In întâlnirea lui cu comitetul, Tozer a clarificat înaintea lor care sunt priorităţile slujirii sale. Nu era un pastor-vizitator. Considera că slujirea lui necesita ore întregi de studiu, rugăciune şi meditaţie în fiecare zi. Dacă trebuia să hrănească turma duminica, atunci, nu putea să petreacă întreaga săptămână vizitându-i în căminele lor.
Condiţiile puse de Tozer erau neobişnuite, dar comitetul a considerat în continuare că el era omul de care biserica avea nevoie. După multe discuţii şi după rugăciuni, comitetul a fost de acord cu stipulaţiile lui Tozer şi i-a făcut o chemare oficială. Tozer a acceptat.
Biserica era încântată. Imediat, i-au anunţat pe toţi cei din lista de adrese: „A fost ales, a acceptat şi va fi aici pe 4 noiembrie 1928, şi se numeşte Rev. A.W. Tozer, omul din Indianapolis."
Dar omul din Indianapolis era încă umbrit de îndoieli. Regretul sincer provocat în Indianapolis când şi-a prezentat demisia 1-a tulburat şi mai mult. Hotărâse prematur? Era neliniştit în duh, nefiind sigur dacă făcea lucrul corect.
Familia a împachetat lucrurile pentru a se muta, dar fără entuziasm. La urmă, Tozer şi-a luat soţia, copiii şi bagajele în maşina lui, un Oakland 1925 şi, cu o ultimă privire înapoi spre casa parohială din Indianapolis, au pornit spre Chicago.

„Imediat ce am trecut de hotarele oraşului Indianapolis", i-a mărturisit Tozer lui J.F. Chase câţiva ani mai târziu, „am avut o incredinţare favorabilă în duhul meu în privinţa deciziei pe care o luasem. Peste sufletul meu, a venit o pace dulce. Ştiam că eram în voia lui Dumnezeu."
Tozer şi destinul lui rânduit în mod divin erau pe cale de a se
uni.

Cugetări

„In baseball, un jucător totdeauna se întoarce şi se aşează după ce loveşte. Situaţia s-ar îmbunătăţi în multe biserici dacă această regulă ar putea fi aplicată membrilor comitetului."
„Nu cu mult timp în urmă, un predicator a anunţat că în următoarea duminică seară, subiectul lui va fi: „Nu-ţi sfâşia cămaşa". Ca text, a luat aceste cuvinte: „Sfâşiaţi-vă inimile, nu hainele" şi a predicat despre pocăinţă. Iată lucrul care naşte atei. Abordarea unui text atât de serios într-o manieră atât de uşuratică este de neiertat. E vremea ca publicul creştin să intre într-o grevă demnă şi binecuvântată împotriva unei asemenea parodii a predicării evanghelice. Un ascultător a spus despre Moody: «A fost cel mai serios om pe care l-am auzit vreodată.» Viaţa lui împodobea mesajele pe care le predica."
„O biserică se poate stinge la fel de sigur sub slujirea unei expuneri biblice fără suflet, aşa cum se poate stinge acolo unde nu este dat nici un fel de învăţătură biblică. Pentru a fi eficient, mesajul

pastorului trebuie să fie viu; trebuie să alarmeze, să trezească, să provoace. Trebuie să fie glasul actual al lui Dumnezeu vorbind unor anumiţi oameni. Abia atunci, şi nu înainte, cuvântul este profetic şi omul însuşi un profet."

Licăriri personale:
Latura personală

Când mă pregăteam să părăsesc terenul conferinţei Beulah Ikach pentru a onora o invitaţie de a predica, m-am întâlnit cu di-. Tozer în drum spre ieşire.
—Unde te duci?, m-a întrebat el.
I-am răspuns:
—La conferinţa Okoboji.
După care eu am adăugat:
—Ne vom ruga pentru tine în timp ce eşti plecat.
Dr. Tozer a răspuns:
—Harry, asta e paradă de pioşenie, sau chiar vorbeşti serios?
Harry Post Membru al bisericii lui Tozer
Participam la o întâlnire de instruire a liderilor creştini din zonă, patronată de Mavis Weidman, care se ţinea în biserica lui dr. Tozer. Mavis, nerăbdător să prindă ocazia de a introduce un scriitor atât de mare, 1-a rugat pe dr. Tozer să ne vorbească despre cum să fii un si riitor bun. Nu voi uita niciodată observaţiile lui tăioase. „Singurul **nod** prin care poţi să fii un scriitor bun este să ai ceva valoros de i **tis.** Nu poţi să scrii dacă nu ai nimic în cap."
Eail M. Swanson Tovarăş slujitor al *Alianţei creştine // misionare*
Cu ocazia unei vizite în biserica lui Tozer din Chicago, simţul umorului lui Tozer a ieşit în prim plan. Pe vremea aceea, eu eram **lestul** de corpolent şi supraponderal. Mă rugase insistent să aduc cu mine o familie indiană cu un bebeluş indian. Am adus o familie din

Rezervaţia Oneida din Wisconsin. Tozer, foarte încântat de bebeluş, 1-a luat din braţele mamei lui şi, luându-1 la amvon, 1-a prezentat oamenilor. L-a dus înapoi la mama lui şi apoi, a început să mă prezinte pe mine. Când am ajuns la amvon, am spus: „Observaţi că dr. Tozer nici nu a încercat să mă aducă în braţe la amvon". Locul a explodat şi Tozer însuşi era aplecat de râs. întâlnirea începuse bine.
Dr. Keith M. Bailey Director pensionat al *Alianţei creştine şi misionare*
După cel de-al Doilea Război Mondial, Tozer ajuta financiar o familie germană prin intermediul Proiectului CARE. Lucrul acesta se întâmpla fără ca cineva să ştie. In cele din urmă, familia şi-a revenit, iar Proiectul CARE l-a rugat să ia în considerare sponsorizarea altei familii. Dar ştiind că Tozer era un slujitor protestant, l-au întrebat dacă este vreo problemă dacă familia este catolică. Tozer a răspuns: „De ce ar face asta ca lucrurile să fie diferite dacă este vorba de a ajuta pe cineva?"
Stan Lemon Membru al bisericii lui Tozer din Chicago
La un serviciu special în care un pastor foarte cunoscut caracteriza cântarea lui dr. A.B. Simpson, am stat lângă dr. Tozer în faţă. Pe măsură ce programul înainta, pastorul a fost profund emoţionat de o interpretare deosebită a cântărilor lui Simpson. La un moment dat, era copleşit de emoţie — atât de copleşit încât nu a putut vorbi pentru câteva clipe. Dr. Tozer s-a aplecat înspre mine şi a spus: „Ceva de felul acesta e în regulă odată în cinci ani."
Hany Post Prieten personal şi membru al bisericii lui Tozer din Chicago
Tozer a spus că citea o carte până ajungea în punctul în care Dumnezeu îi vorbea. Atunci, închidea cartea, şi prefera să asculte cuvintele lui Dumnezeu decât cuvintele oamenilor. Aparent, nu a terminat multe cărţi.
Stan Lemon Membru al bisericii lui Tozer
Deşi forma artei lui dr. Tozer era limbajul şi literatura, interesul lui se manifesta şi în alte domenii, mai ales în cel al muzicii. In timpul ultimilor ani din viaţă, începuseră să-i placă foarte mult Bach şi Uecthoven, deşi cred că îl admira pe Beethoven mai mult. (De fapt, inir-o împrejurare, şi-a exprimat

dorinţa ca la înmormântarea lui să se cânte *Missa Solemnis)* Seara, acasă, obişnuia deseori să se întindă şi să asculte muzică bună. îmi aduc aminte că *Bole'ro-vl* lui Ravel era un favorit special. Spunea că îl relaxează — afirmaţie care mi-a Suprasolicitat imaginaţia!

Raymond McAfee Slujitor în biserica lui Tozer din Chicago

întreaga atenţie a predicilor şi scrierilor lui dr. A.W. Tozer era centrată asupra lui Dumnezeu. Nu avea deloc timp pentru speculanţi uligioşi care inventau noi moduri de a-şi promova mărfurile şi de »-şi umfla statisticile. Asemenea lui Thoreau, ale cărui lucrări le-a citit \f\ admirat, Tozer avea alte convingeri; şi din acest motiv, de obicei, nu era în cadenţă cu mulţi dintre oamenii marşului religios.

Warren W. Wiersbe Fost pastor al Bisericii memoriale Moody, Chicago

îmi aduc aminte de o împrejurare care ilustrează foarte bine înţelepciunea lui tăcută. Am stat lângă el în timp ce am ascultat un alt slujitor rostind o predică elocventă şi emoţionantă. Vorbitorul a spus in repetate rânduri că transmitea un adevăr măreţ, un adevăr veşnic. După mesaj, dr. Tozer şi cu mine ne plimbam pe terenul taberei, iar **ci** mi-a dat acest sfat valoros. Mi-a spus: „Tinere, nu este niciodată necesar să spui că transmiţi un adevăr măreţ. Adevărul măreţ vorbeşte singur. Adevărata măreţie nu va fi niciodată negată. Lincoln nu **a** considerat necesar să spună oamenilor că ar trebui să facă un .munţ special pentru importanţa discursului de la Geetysburg." M-a avertizat, de asemenea, împotriva frivolităţii sau împotriva oricărei încercări de a face adevărul lui Dumnezeu apetisant. Era profund 11 nivins că nimic nu era mai maiestuos, mai imutabil, sau mai uimitor **lecât** învăţătura clară a Cuvântului lui Dumnezeu. Pentru mine,

acesta a fost marele secret al măreţiei acestui om, îmbinată cu putinţa lui de a o exprima într-o manieră atât de frumoasă, de simplă şi de puternică.

Rev. William F. Bryan

Slujitor al *Alianţei creştine şi misionare.*

Când dr. Tozer venea la New York pentru întâlnirile Comitetului de lideri, şedinţele de trei zile implicau mese cu prieteni în restaurantele care prosperau, din zona Times Square. Chelnerul sau chelneriţa întreba totdeauna: „Doriţi toate acestea pe un singur cec?" Desigur că acesta era un lucru obişnuit pentru felul de viaţă caracterizat prin „cheltuieli de reprezentare" din New York, care se dezvolta chiar înainte de apariţia cărţii de credit existente pretutindeni.

In cazul lui dr. Tozer şi a prietenilor lui, toţi erau sub aceeaşi raţie modestă zilnică. Partea aceasta a mesei scotea totdeauna de la Tozer nişte remarci tăioase de genul că, bineînţeles că doream cecuri separate de vreme ce nu aveam cu noi un contabil care să împartă suma totală, şi în plus, cine pe cine putea să ospăteze în astfel de împrejurări?

Rev. Robert Battles, D.D.

Prieten apropiat al lui Tozer şi slujitor în *Alianţa creştină şi misionara*

Lui Tozer îi plăcea foarte mult să asculte oameni ca dr. Zwemer, dr. Max Reich şi mulţi alţii. Şi chiar el primise două sau trei grade onorifice. In afara bisericii, începusem să-1 strigăm „Doctore", dar el a răspuns: „Sunt încă o persoană internată, încă învăţ." Toată lumea zâmbea la replica aceasta.

J. Francis Chase Prieten personal şi membru al bisericii lui Tozer din Chicago

Oamenii nu trebuie să creadă că scrierile lui sunt preluate din casetele lui cu predici. Dr. Tozer lua notiţele predicilor lui ca pe nişte seminţe pentru articole sau cărţi, pe care le reformula cu grijă şi osteneală, dându-le forma literară pe care o dorea. Teoria lui era că

scrierea care presupunea trudă genera o lectură uşoară. Obişnuia să sica în biroul lui, aplecat asupra maşinii de scris portabile, purtând un cozoroc verde care să-i protejeze ochii sensibili la lumină, îmbrăcat tu un pulover rupt în coate, şi scria editoriale şi cărţi, având Dicţionarul complet Webster la îndemână.

Raymond McAfee Slujitor asociat în biserica lui Tozer din Chicago

în ceea ce priveşte lucrurile comune, dr. Tozer dispreţuia tcerătoarele mecanice! După o cină

în sala de mese de la Beulah ieach, dr. Tozer stătea pe balcon urmărind grădinarul trist cosind rba cu o secerătoare mecanică.
Din întâmplare, eu eram cel mai aproape de dr. Tozer, aşa că s-a ltors la mine şi a ţinut o disertaţie despre secerătoarele mecanice pe re nu o voi uita toată viaţa. Felul în care stăpânea limba engleză, şi referitor la acest subiect practic, era uimitor.
Eafl M. Swanson Tovarăş slujitor al *Alianţei creştine şi misionare*

Capitolul 8

Chicago

Ivea o mare apreciere faţă de bătrâni, învăţători de şcoală duminicală şi faţă de alte ajutoare. Cu siguranţă, nici un pastor nu a fost mai darnic în expresiile de apreciere directă faţă de slujitorii din biserica sa. Avea încredere în ei şi s-a ba^atfoarte mult pe ei pentru a purta povara decişilor, a administrării şi a disciplinării oamenilor.
Dr. Louis L. King
prieten personal şi fost preşedinte al
Alianţei creştine şi misionare
Uneori, Dumnezeu îşi aşează oamenii în locuri geografice specifice — iar A.W. Tozer şi 1-a găsit pe al său în Chicago. Deşi nu jtia lucrul acesta când mergea spre vest de Indianapolis în maşina sa, Chicago avea să fie căminul lui pentru următorii 31 de ani, iar iiserica Southside Gospel, forul lui major.
In 1928, Chicago, numărând 3,3 milioane de locuitori, era al latrulea oraş din lume ca mărime, după New York, Londra şi Berlin, avuţie, era al doilea după New York. într-o epocă în care dolarii **erau** valoroşi, oraşul se lăuda cu cel puţin 100 de milionari, conduşi ie nume ca Armour, Field, McCormick, Palmer şi Pullman. Această îlită a reuşit să obţină o planificare generală a oraşului: parcuri cu lacuri, bulevarde, rezervaţii forestiere. Chicago era un punct central Je industrie şi transport. Peste o sută de trenuri pe zi soseau de la :ele şapte terminale pentru pasageri şi plecau spre toată America de Jord. Activitatea bancară, industria serviciilor şi comerţul dominau

întregul Vest mijlociu. Numai New York putea fi o comparaţie pe măsură pentru grandoarea, bogăţia şi puterea lui.

Multele laturi ale Chicago-ului

Dar, de asemenea, erau şi alte laturi ale Chicago-ului: Institutul biblic al lui Dwight L. Moody, cu o galaxie de profesori bine-cunoscuţi, ca Reuben A. Torrey şi James M. Gray, era un magnet pentru cei serioşi faţă de evanghelismul creştin. Predicatori bine-cunoscuţi ca R.A. Torrey, Paul Rader, A.C. Dixon şi P.W. Philpot, împreună cu alte astre, ca H.A. Ironside, care urmau să vină, slujiseră deja Biserica înrudită Moody Memorial. Absolvenţii Colegiului Wheaton aveau să dea naştere mai târziu la o abundenţă de slujiri, multe dintre ele avându-şi baza în partea mai extinsă a Chicago-ului.
In timpul primilor ani ai secolului, Chicago fusese martor la un val masiv de migratori: germani, polonezi, locuitori din Boemia, slovaci, irlandezi, lituanieni, ucraineni, şi cetăţeni dintr-o mulţime de alte naţiuni europene. Majoritatea erau bărbaţi, ademeniţi de salarii mult mai mari decât ar fi putut să aştepte vreodată acasă. Unii făceau economii pentru a strânge chiar câte 500 de dolari, aşa încât să se poată întoarce în ţările lor şi să trăiască în lux de pe urma bogăţiei strânse în America. Alţii şi-au chemat familiile cât de repede au putut.
Aceia care au rămas au devenit clasa muncitoare stabilă a anilor 1920-1930. Primul Război Mondial pusese capăt emigrării masive; până în 1923, totalul muncitorilor necalificaţi scădea drastic. Intre timp, preţurile pământurilor crescuseră deoarece oraşul se extindea înspre vest.
In America, prohibiţia crease o industrie nouă, profitabilă care îi recompensa pe cei care vroiau să fie puternici şi nemiloşi. Chicago era exponatul nr. 1 al aspectului neplăcut al acestei întreprinderi ilicite. Oraşul îşi câştigase reputaţia de capitala delictelor lumii, al cărei prim-ministru era Al Capone. Patronii politici ca Primarul „Big Bill" Thompson au dat noi dimensiuni cuvântului „corupţie". In numai jumătate de deceniu, 1926-1930, luptele dintre bande au omorât aproape 200 de victime. Şantajul şi violenţa nu erau cu mult mai puţin spectaculoase decât sunt acum.

„Chicago are întotdeauna două feţe", a scris Nelson Algren în clasicul lui eseu *Chicago: urmărindu-şi ţelurile interesate,* „una pentru câştigători şi una pentru păgubaşi, una pentru oameni şmecheri şi una pentru oameni cinstiţi. O faţă pentru oameni energici şi întreprinzători şi una pentru oameni molatici." Studs Terkel , poetul celebru al Chicago-ului, a făcut un rezumat succint al oraşului: „Chicago este visul Americii, pe scară mare. Şi la modul flamboiant."

Aşa era Chicago-ul anului 1928 care 1-a întâmpinat pe Tozer şi pe familia lui când fidelul automobil Oakland 1925 i-a adus în suburbiile industriale sud-estice, la destinaţia lor în South Side.

Nu a durat mult ca vestea slujirii lui Tozer să se răspândească prin întreaga comunitate evanghelică din oraş. Tozer atrăgea oameni care vroiau ca atât minţile, cât şi sufletele lor să fie stimulate. Un sistem excelent al transportului public făcea ca biserica să fie foarte uşor accesibilă, iar oamenii au început să vină de la distanţe mari şi mici pentru a-1 asculta pe acest predicator deosebit. Profesorii din şcolile evanghelice erau atraşi de el şi îl recomandau studenţilor lor. Unii dintre oamenii noi care ocupau băncile duminica după-amiaza şi scara erau membri ai bisericilor oficiale nemulţumiţi de predicarea neaxată pe Biblie de la amvoanele lor şi înfometaţi după carnea tare a (avântului lui Dumnezeu.

Creştere constantă

Biserica Southside Gospel a crescut, nu deodată, ci treptat, şi la **fel** s-a întâmplat şi cu valoarea tânărului ei pastor. Mulţi frecventau Biserica reformată olandeză din preajmă, iar după-amiaza şi seara mergeau la biserica lui Tozer. Pe vremea aceea, serviciile divine erau următoarele: la 2.00 după-amiaza - Şcoala duminicală; la 3.00 după-amiază - serviciul de închinare; şi la 7.30 după-amiază - serviciul de evanghelizare.

Viziunea lui Tozer pentru biserica din Chicago era aceea de a fi un loc în care oamenii să vină aşteptând ca Dumnezeu să fie prezent. Duhul Sfânt plutea în biserică, după cum îşi amintea un membru: „II puteai simţi când intrai."

Studenţii care l-au ascultat pe Tozer în Biserica Southside (iospel l-au invitat să vorbească la întâlnirile lor. El savura aceste întâlniri şi rareori refuza o astfel de invitaţie. Influenţa lui asupra

studenţilor era semnificativă. Ei îl iubeau şi el îi iubea. Biograful David J. Fant a scris: „Tineri cu sutele au răspuns chemării la slujirea creştină şi acum, ei pot fi găsiţi în biserici şi misiuni din multe părţi ale lumii."

Predicarea lui Tozer a atras oameni buni în congregaţie care s-au îngrijit de conducere şi au luat asupra lor o mare parte a responsabilităţii administrative a bisericii, lăsându-1 pe Tozer să se concentreze asupra slujirii spirituale a bisericii. Sub conducerea unor lideri capabili, Şcoala duminicală a crescut la aproape 500 de membri, aproape atingând numărul membrilor bisericii. Femeile din biserică se întâlneau toată ziua de miercuri pentru a se pune la curent cu activitatea misionară de peste ocean şi pentru a se ruga pentru lucrarea internaţională a *Alianţei creştine si misionare.*

Biserica a devenit cunoscută pentru muzica ei deosebită. Tozer însuşi nu era muzician, dar avea o apreciere profundă pentru calitatea imnurilor cântate în biserică. Oameni ca J. Stratton Shufelt şi Raymond McAfee, care au slujit timp de 15 ani ca slujitori de muzică la Biserica Southside Gospel păstorită de Tozer, au contribuit nemăsurat de mult la impactul bisericii asupra închinătorilor ei săptămânali. Mai multe dintre serile muzicale ale bisericii, ţinute cu ocazia Paştelui, au fost transmise la radioul naţional.

In timpul anilor 1930, Biserica Southside Gospel s-a dezvoltat încet dintr-o organizaţie bisericească vag structurată într-o biserică matură bine condusă. Concentrarea asupra misiunilor şi asupra vieţii mai profunde în Hristos Isus nu s-au schimbat; dar organizarea ei s-a schimbat. Şi, pentru a fi în pas cu schimbările organizaţionale, Biserica Southside Gospel a devenit Biserica Alianţei Southside. Până

atunci, extinderea teritorială era mult aşteptată. La fiecare serviciu, sanctuarul era plin până la refuz. Lângă biserică era o clădire veche, dărăpănată. Planul era să cumpere acea clădire, să o demoleze şi să construiască o altă biserică în locul aceleia, păstrând clădirea bisericii existente pentru scopuri educaţionale creştine. Mulţi din congregaţie erau sceptici în privinţa proiectului. Li se părea o acţiune de dimensiuni uriaşe. Dar majoritatea a fost în favoarea planului şi au dat undă verde comitetului de construire. Curând congregaţia a semnat un angajament de susţinere financiară, şi banii le-au fost puşi la dispoziţie.

J. Francis Chase, un membru al congregaţiei şi preşedintele comitetului bisericii, a ajutat la proiectarea noii clădiri. Anii următori au adus un rafinament remarcabil în mobilierul clădirii de biserică. Astăzi este amuzant gândul că un gazetar al *Alliance Ufe* a făcut caz de podelile acoperite cu „linoleum" din noul sanctuar din Chicago sau de „lambriul" ce acoperea peretele până la pervazuri. Dar când a fost terminat în anul 1941, chiar înainte de intrarea Americii în cel de-al Doilea Război Mondial, biserica din Chicago „de cărămidă gri deschis" avea o construcţie modernă şi un aspect atrăgător, atât în exterior, cât şi în interior".

Sanctuarul putea adăposti 800 de oameni, cu tot cu un balcon şi o mansardă de optzeci de locuri pentru cor. Nu a fost evitată nici o cheltuială în proiectarea şi zidirea ei. Instalaţia de lumină, cu găuri în tavan răspândea o lumină uniformă asupra auditoriului. In loc de bănci de stejar, nişte scaune tapiţate ofereau confort închinătorilor. Ţinându-se cont de verile din Chicago, în zilele caniculare, clădirea era răcorită de aerul care circula pe deasupra unor bucăţi mari de gheaţă. O inovaţie pe vremea aceea — care avea să fie mult copiată ulterior — era o cameră a mamei cu geam antifonic în spatele sălii unde femeile cu copii mici puteau participa la slujbă fără riscul de a deranja alţi închinători prin plânsul odraslelor lor.

Nişte săli de clasă adiţionale, situate la subsol, toate fiind mobilate în întregime, împreună cu vechiul sanctuar, au mărit capacitatea Şcolii duminicale la aproximativ 1200 de studenţi.

Cu un pas înainte

Era o clădire cu un pas înaintea acelor vremuri. Timp de ani de zile, comitete de biserică au călătorit la Chicago pentru a vedea clădirea şi a împrumuta idei pentru propriile proiecte de biserici. Era subiectul oricărei discuţii din comunitate. In timpul programului de construire, darea pentru misiuni a crescut foarte mult şi şi-a menţinut acest nivel înalt.

într-un oraş cu foarte multe biserici care credeau în Biblie şi care dădeau învăţături biblice, Biserica Alianţei Southside era privită

de mulţi ca fiind fortăreaţa bisericilor fundamentaliste. Tozer era mândru atât de noua clădire, cât şi de reputaţia bisericii.

A fost pusă deoparte o săptămână întreagă pentru dedicarea noii clădiri. Tozer a invitat lideri ai *Alianţei creştine şi misionare,* cât şi demnitari de biserică din comunitatea Chicago-ului pentru serviciul divin. Era nerăbdător să valorifice noua construcţie.

Intr-un sfârşit, săptămâna de dedicare s-a încheiat. Liderii importanţi l-au felicitat în unanimitate pe Tozer pentru lucrarea bine făcută şi i-au urat binecuvântarea lui Dumnezeu în viitor. Era luni dimineaţă şi Tozer se afla în micul său birou de la capătul scărilor, din spatele platformei. Medita la săptămâna care tocmai trecuse. Ii insufla un sentiment plăcut. Băiatul fermier din Pennsylvania avea succes în al doilea oraş ca mărime al Americii. Anii de muncă istovitoare rodeau în sfârşit.

Deodată, inima i-a fost străpunsă de convingere. Numai o singură dată - într-una din cărţile sale - a destăinuit conţinutul acelei întâlniri matinale cu Dumnezeu, în care Dumnezeu a lucrat în inima lui, fără prea multă tandreţe. Tozer a spus doar că după acea experienţă cu Dumnezeu, s-a dus în tăcere în fiecare cameră a noii clădiri şi a dat-o înapoi lui Dumnezeu. Nu mai era clădirea lui Tozer. Un alt idol fusese smuls din inima lui. Era gata să părăsească Chicago-ul oricând i-ar fi spus Dumnezeu.

In timpul următorilor câţiva ani, reputaţia şi slujirea lui Tozer s-au bucurat de o creştere constantă. Mulţi îl invitau la conferinţe, în tabere biblice de vară şi în adunări creştine de toate tipurile. Oamenii veneau la el în birou pentru a cere sfaturi — oameni ca tânărul evanghelist Billy Graham şi politicianul Mark O. Hatfield — pentru că ştiau că era un om bine familiarizat cu Dumnezeu.

Războiul cântăreşte mult

Anii de război au fost o grea povară pentru Tozer. I-a văzut pe mulţi dintre tinerii congregaţiei plecând la război, inclusiv pe fiul său cel mai mare, Lowell. Deseori se trezea la 4.30 pentru a lua micul dejun cu unul sau mai mulţi tineri din biserica sa, după care îi conducea la tramvai, de unde îi urmărea plecând. A mijlocit înaintea lui Dumnezeu pentru bunăstarea lor şi a suferit ori de câte ori unul dintre ei suferea.

„Faţa lui era trasă şi palidă", a spus Francis Chase despre Tozer, aducându-şi aminte de acele zile. „Treceam deseori pe la el şi ne rugam împreună, mai ales atunci când a aflat că Lowell era undeva în campania italiană."

Trei dintre cei şase fii ai lui Tozer au fost în serviciul militar în l impui războiului, şi doi au fost răniţi în luptă.

Lowell era înrolat într-o unitate de tancuri distrugătoare a armatei şi a luptat în Africa de Nord, la debarcarea din Salerno, şi în partea de nord a Italiei, la trecerea râului Rapido, unde a fost rănit în una din cele mai înverşunate şi mai disputate bătălii ale războiului.

Forrest, cunoscut ca Bud, al doilea după Lowell, a servit în Trupele Marine în Statele Unite, în timpul războiului. In 1946, a fost eliberat în rezervă. în 1950, a fost rechemat la datorie activă. Bud a **fost** rănit pe 6 decembrie 1950, în timp ce-şi conducea plutonul naval în încercarea Primei divizii navale de a ieşi din încercuirea a 15 divizii chineze, la Rezervaţia Chosin.

Conflictul coreean a fost o continuare a acestei încercări grele atât pentru naţiune, cât şi pentru A.W. Tozer. Bud era locotenent în marină când chinezii au năvălit pe râul Yalu, forţând trupele americane să se retragă dezorganizat. „Erau zile grele", a continuat Chase. „Forrest era implicat în conflictul acela. Pretutindeni explodau bombe în jurul trupelor noastre şi un şrapnel a sfâşiat îngrozitor piciorul şi genunchiul lui Bud. Stătea întins pe marginea drumului, pe o vreme foarte rece, sub zero grade. Un tanc cu câţiva băieţi înghesuiţi deasupra a trecut pe acolo, şi din întâmplare, unul dintre ei a privit în jos şi 1-a văzut pe Bud.

—Locotenente, a ţipat el, ce faci acolo jos?

—Nu pot să merg, a ţipat Bud.

Aşa că s-au oprit şi l-au luat pe tanc. Cât de dureros trebuie să fi **fost** acel drum! Tozer a fost bucuros să afle că băiatul lui nu a fost omorât şi că exista posibilitatea ca piciorul să-i fie salvat. Din acea zi înainte, Bud a şchiopătat, dar a rămas în viaţă.

„Am sosit", îşi amintea Bud, „la Spitalul Maritim Great Lakes, la patruzeci de mile nord de Chicago, în noaptea de Crăciun a anului 1950, la treisprezece zile după ce am fost rănit. Părinţii mei m-au vizitat următoarea zi şi mi-au adus trei cărţi — o Biblie cu litere mari, Versiunea King James bineînţeles, şi cele două volume mici de

discursuri ţinute la radio de C.S. Lewis, care mai târziu au fost unite şi au constituit clasica lucrare *Creştinismul redus la esenţe (Mere Christianity).*

Aiden jr., al treilea fiu, a slujit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial în Trupele aeriene şi a fost ofiţerul secund al unui artilerist de primă clasă, servind ca artilerist de ariergardă într-un bombardier torpilă de pe un portavion când a fost rănit de un foc antiaerian japonez undeva în Pacific.

Wendell, al patrulea fiu, a slujit în armată; iar Raleigh, al cincilea, a fost în Trupele marine, dar nici unul pentru mult timp, şi nici unul în luptă.

Fie că era pace, sau război, sau iar pace, Tozer nu s-a depărtat niciodată de o slujire regulată de predicare, care avea scopul hrănirii turmei lui. Odată, a întâlnit un om care nu credea în mersul săptămânal la biserică pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu predicat. Omul considera că odată ce

oamenii se convertesc, ar trebui numaidecât să-şi îndrepte toată atenţia către câştigarea de suflete. „Un fermier", a argumentat omul acela, „îşi verifică ouăle la lumină o singură dată, nu în fiecare săptămână. După ce ouăle au fost verificate, le împachetează şi le trimite la piaţă."
Tozer a găsit un grav defect în argumentul acelui om. „Hristos nu i-a spus lui Petru: «Verifică la lumină ouăle Mele.» El a spus: «Paşte oile Mele.» Creştinii nu sunt ouă care trebuie controlate la lumină, ci oi care trebuie păscute. Păşunatul oilor nu este ceva ce faci odată pentru totdeauna. Este un act plin de dragoste pe care îl repeţi regulat atâta timp cât trăiesc oile."
In sensul acesta, Tozer a fost un păstor credincios turmei lui Dumnezeu. In cei 31 de ani de slujire în Chicago, predicile lui au acoperit fiecare fază a vieţii creştine. A predicat despre marile doctrine ale justificării şi sfinţirii, despre atributele lui Dumnezeu, despre închinare. Adesea, predica din cărţi întregi ale Vechiului şi Noului Testament. Nu era niciodată legat de perioade şi vremuri. Totdeauna, predicarea lui era practică şi raportată la nevoile spirituale ale oamenilor lui.
Reputaţia lui Tozer în oraş a fost şi mai mult sporită când WMBI, staţia radio a Institutului biblic Moody, 1-a rugat să ia locul lui Wilbur M. Smith — care acceptase un post de învăţător pe Coasta de vest - la o emisiune care se difuza sâmbăta dimineaţa. *Discursuri din biroul unui pastor* îşi are de fapt originea în biroul lui Tozer de la biserică. Acolo, obişnuia să stea în picioare - nu stătea niciodată jos - şi îşi transmitea mesajul ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unei întregi congregaţii. Mulţi predicatori din zonă îl ascultau regulat şi îşi exprimau aprecierea. Staţia a clasat această emisiune ca fiind cel mai popular program al lor.
Chicago 1-a modelat pe Tozer şi slujirea lui, iar el, la rândul său, a modelat cel puţin latura evanghelică a Chicago-ului. In ciuda aspectelor lui negative flagrante, îi plăcea oraşul acesta. „Oriunde îmi pun degetul în oraşul acesta," a remarcat el odată, „pot să simt pulsul." Chiar dacă Tozer ar fi fost dispus să părăsească Chicago-ul în cazul în care Domnul îl îndruma să facă lucrul acesta, totuşi, preferinţa lui personală era limpede. Iar congregaţia lui hrănită din belşug era cu siguranţă mulţumită să lase lucrurile să rămână astfel.

Cugetări

„In resursele harului răscumpărător este posibil să intrăm într-o stare de unire perfectă cu Hristos, aşa încât lumea să reacţioneze instinctiv faţă de noi aşa cum a reacţionat faţă de El în zilele Sale pământeşti."
„Numai Duhul lui Hristos în noi va atrage focul lui Satan. Oamenilor lumii acesteia nu le va păsa prea mult de ceea ce credem noi, şi se vor holba la formele noastre religioase, însă există un singur lucru pe care nu ni-1 vor ierta: prezenţa Duhului lui Dumnezeu în inimile noastre."
„Din încercarea de a crede fără a asculta rezultă o lume de confuzie şi dezamăgire. Lucrul acesta ne aşează în poziţia unei păsări care încearcă să zboare cu o singură aripă. Nu facem altceva decât să dăm din aripi învârtindu-ne într-un cerc şi încercăm să ne înveselim inimile cu speranţa că mingea de pene care se roteşte este dovada faptului că se apropie o trezire."
„Multe biserici sclipitoare s-au lăsat târâte în liberalism deoarece liderii lor nu au insistat asupra importanţei veşnice a doctrinelor fundamentale ale credinţei; şi au avut loc multe rupturi de biserici ca urmare a unui devotament exagerat faţă de lucrurile neesenţiale.
A lupta pentru credinţa care a fost dată sfinţilor odată pentru totdeauna poate că nu va însemna mereu a lupta pentru a păstra dogmele majore ale crezului creştin. Poate de asemenea, să însemne strădania de a menţine un echilibru potrivit între toate doctrinele credinţei în raporturile lor una faţă de cealaltă şi faţă de întreg.
Insistaţi prea mult asupra doctrinelor minore, şi aveţi haos; treceţi cu vederea doctrinele majore, şi aveţi moarte."

Capitolul 9

Predicator

Fiind în cea mai mare parte autodidact, dr. To^er a cunoscut arta limbii cum puţini o cunosc. lira un meşteşugar minuţios în utilizarea lui. Dar aceia care

făceau tot posibilul să-l asculte predicând, inclusiv mari mulţimi de studenţi la colegiu şi universitate, au găsit în A. W. To^er ceva mai mult decât un maestru al cuvintelor. Au vă^ut în el un om pentru care cunoaşterea lui Dumnezeu şi experienţa creştină erau realităţi supreme.

Rev. Robert W. Battles D.D., prieten şi coleg

în primul rând, A. W. Tozer era un predicator. Toate celelalte se învârteau în jurul slujirii sale de la amvon. Scrierile lui, de exemplu, erau pur şi simplu o extensie a predicilor sale. Urmărirea lui Dumnezeu de către el şi-a găsit o expresie potrivită în predicile şi în scrierile sale.

De-a lungul anilor 1930-1940, predicarea lui Tozer a câştigat atenţie în zona Chicago-ului deoarece era diferită. In timp ce alţii prezentau schiţe iscusite şi studii meticuloase ale cuvintelor, Tozer îşi conducea ascultătorii direct în prezenţa lui Dumnezeu. Aceasta a fost ţinta lui, obiectivul lui în predicare.

A evitat cu sârguinţă orice artificialitate în predicare. Considera că aliteraţia făcea parte din această categorie şi o evita. Orice ar fi putut distrage de la mesajul central sau ar fi putut bloca drumul ascultătorilor lui către Dumnezeu, era eliminat fără milă. Predicile lui erau calde şi vii, asemenea florilor care se deschid sub razele strălucitoare ale soarelui pentru a-şi lăsa miresmele să-i încânte pe privitori. A muncit din greu ca să nu vorbească precum un

predicator tipic. Nu vroia ca predicile lui să sune a predici, aşa că le structura mai mult ca pe nişte articole de revistă, dând mai degrabă învăţături despre principii spirituale, decât recitând interpretări ale versetelor.

Exista o aură de sfinţenie în jurul acestui om.

Sfinţenie şi autoritate

Când mergea la amvon pentru a predica, audienţa simţea că, asemenea lui Aaron, marele preot al lui Israel, el se înfăţişase întâi înaintea lui Dumnezeu pentru a mijloci pentru oamenii lui. Precum Aaron, era acum pregătit să rostească benedicţia peste ei. Cu toate acestea, tatăl lui a comentat odată cu privire la predicarea sa: „Arăţi de parcă totdeauna cazi sau te ridici."

Tozer petrecea ore întregi pentru pregătirea predicilor. Predica dintr-o schiţă scrisă de mână, cu atenţie, pe ambele jumătăţi din interior ale unei coli de hârtie îndoite, de 20 pe 25 cm, pe care o prindea de paginile Bibliei lui. Partea cea mai importantă a pregătirii sale consta în rugăciune. Predicile lui erau scăldate în rugăciune; erau o proclamare a ceea ce el descoperise în rugăciune.

Tozer credea că anumite adevăruri neglijate trebuiau accentuate: misiunile transculturale, profeţia, vindecarea divină, separarea de lucrurile lumeşti, lucrarea Duhului Sfânt, puritatea inimii, biruinţa personală asupra sinelui şi asupra păcatului, Hristosul care locuieşte înăuntru, importanţa închinării. în opinia lui, trebuia să existe o adeziune curajoasă la tiparul Noului Testament.

Stil aparte

Când predica, Tozer îşi ţinea Biblia în mâna stângă şi cu cea dreaptă urmărea notiţele. Probabil, nimeni nu 1-a auzit pe Tozer predicând mai des sau în situaţii mai variate ca Raymond McAfee, asociatul pe termen lung al lui Tozer. în timpul acelor ani, Tozer nu avea maşină, aşa că McAfee îl ducea cu maşina la numeroasele lui angajamente de a predica din zonă. Abia se urcau cei doi bărbaţi în maşină şi Tozer începea să citească din Watts, Wesley, Fenelon, Frederick W. Faber. Citea câteva versuri, punea cartea pe genunchi, şi începea să comenteze. împreună, cei doi au examinat critic

aproape fiecare scenariu shakespearean, farmecul sentimental al poeziei lui Burns, Tam O'Shanter, natura sublimă a poeziei lui Wordsworth şi măreţia lucrărilor nobile ale lui Milton, din care Tozer cita frecvent în mesajele sale. „Tozer şi-a cizelat duhul în închinare şi mintea în literatura şi filosofia măreaţă", a spus McAfee.

„Predicarea lui", a adăugat McAfee, „era asemenea modului de acţionare a unui vultur. In primele cinci minute, vulturul îşi scoate capul dintre aripi, uitându-se în jur şi clipind. Apoi, pentru câteva minute, pasărea îşi întinde aripile şi îşi scutură coada. In sfârşit, după aproximativ zece minute, îşi ia zborul şi începe să plutească în aer.

Tozer stătea deseori pe vârfuri când predica. Rareori se mişca din spatele amvonului. Nu era niciodată expansiv. Vorbea pe un ton liniştit şi învăţase cum să accentueze lucrurile intercalând un anumit cuvânt în propoziţie."
Existau momente în timpul predicilor lui când îşi punea Biblia pe amvon. „Am învăţat", a spus McAfee, „să fiu foarte atent în acele momente. Era un semn că Tozer vedea ceva în timp ce predica, ceva ce nu văzuse în timpul pregătirii." James M. Gray, de la Institutul Biblic Moody, a remarcat odată că în toată viaţa lui, a cunoscut foarte puţini oameni care puteau gândi în picioare în timp ce predicau, şi unul dintre aceştia era Tozer.
Cei care îl ascultau pe Tozer predicând aveau deseori impresia că deschidea un robinet de apă, iar apoi îl închidea când cursese suficient. începea prin citirea textului, de obicei scurt, după care spunea: „Acum, vreau să fac câteva remarci în introducere." Apoi, fără ca ascultătorii să-şi dea seama cât de mult timp a trecut, spunea: „Ei bine, văd că mi s-a scurs timpul. Mă voi opri aici şi voi termina diseară."
Tozer nu părea niciodată grăbit când predica. Refuza să intre în sclavia timpului şi a vremurilor. El urmărea norul, nu calendarul. Odată, şi-a rezervat trei ani pentru a studia Evanghelia după Ioan, una din cărţile lui biblice favorite. Studiul nu a părut congregaţiei nici obositor, nici repetitiv. Auzeau adevăruri vechi declarate cu îndrăzneală şi cu expresii proaspete, scânteietoare, uneori surprinzătoare.
Pregătirea pentru a predica era un proces constant pentru Tozer. Nu conta dacă mergea cu tramvaiul sau cu trenul, sau dacă îl

ducea cineva la un angajament de a predica din oraş. Se aşeza pe scaunul lui, şi numaidecât scotea o carte. Putea fi ori o carte pe care o citea atunci, ori un caiet cu arc în care obişnuia să-şi însemneze notiţele de predică. Citea, studia, gândea şi scria mereu.
Câteodată, Tozer avea notiţele pentru predici pregătite cu două sau trei săptămâni înainte. Alte daţi, inspiraţia nu venea uşor. Petrecea ore întregi cugetând la un cuvânt sau la o expresie. „Dacă înţelegi clar ideea," obişnuia el să spună, „atunci, cuvintele se vor îngriji de ele însele în timpul transmiterii."
Predicile lui Tozer nu erau niciodată superficiale. In spatele lor era foarte multă gândire, şi Tozer îşi forţa audienţa să gândească împreună cu el. Avea abilitatea de a-şi face ascultătorii să se înfrunte pe ei înşişi în lumina a ceea ce Dumnezeu le spunea. Celui fluşturatic nu îi plăcea Tozer; cel serios, care vroia să afle ce îi spunea Dumnezeu, îl iubea. Adesea, mesajele lui erau atât de puternice — şi de lungi — încât unii îşi doreau să se oprească şi să-i lase să-şi tragă respiraţia.

Studiu cu scop

Ca regulă generală, precum în predicile sale asupra Evangheliei după Ioan, Tozer îşi stabilea un capitol, o carte biblică sau o temă pentru programa de predicare. Simţea că lucrul acesta îl ajuta să rămână la subiect în timpul pregătirii. A accentuat faptul că un predicator ar trebui să studieze cu scop şi să citească cu scop.
De-a lungul anilor, apetitul lui pentru cărţi şi achiziţionarea lor a crescut. Cu ocazia invitaţiilor de a predica în alte oraşe mari, putea fi găsit adesea cotrobăind prin ofertele unui anticariat. Iubea neobişnuitul, iar în biblioteca lui se găseau cărţi necunoscute cititorului obişnuit. Citea teologie, istorie, filosofie, poezie şi literatură în general. Era în special atras de scriitorii vechi, mai ales de părinţii bisericii şi de misticii creştini.
Mai presus de orice alte cărţi, era Biblia pe care o citea cu sârguinţă. Avea patruzeci de versiuni diferite. Cu dicţionarul, lexiconul, şi concordanţa la îndemână, căuta etimologia tuturor cuvintelor ambigue. Dedica ceasuri îndelungate pentru memorarea Scripturii. Caracterul adecvat şi acurateţea citărilor lui depun mărturie pentru buna lui cunoaştere a Bibliei.
Tozer şi-a dat seama devreme că pentru a fi eficient în slujba de predicare, trebuia să-şi dezvolte sensibilitatea şi exactitatea în utilizarea cuvintelor. Şi-a dezvoltat o aversiune faţă de ceea ce el a numit „cuvinte moarte" şi a dus o cruciadă fermă împotriva clişeelor. După ce a devenit redactor al *Alliance Life,* a publicat un *Index Prohibitorum [Index interzis)* de cuvinte şi sintagme pe care le considera a fi epuizate, sau uzate şi care nu mai erau vrednice de a fi folosite. A insistat ca acestea să fie eliminate din orice manuscris acceptat pentru publicare.
Vocea lui Tozer nu era puternică în mod deosebit, şi avea o anumită tentă nazală. A decis foarte repede

că trebuia să facă ceva în privinţa acestui defect. După cum îi era caracteristic lui Tozer, s-a dus la o librărie şi a cumpărat o carte de antrenare a vocii pentru a învăţa tot ce putea despre controlul glasului. In biroul lui avea un exemplar mare al cărţii lui Milton, *Paradisul pierdut {Paradise Losf).* Tozer punea cartea aceasta pe un stativ împrumutat din biserică şi citea cu voce tare. A citit cartea de cel puţin patru ori pentru a-şi întări glasul şi a dobândit un control mai bun asupra lui.

Pentru a-şi întări plămânii, Tozer umfla baloane. In servietă, avea o rezervă de baloane pe care o ţinea cu acest scop. Deşertăciune? Nu. Doar un efort de a fi în cea mai bună formă în slujba lui Dumnezeu.

închinare planificată

Serviciul de închinare era preocuparea specială a lui Tozer. Fiecare parte a slujbei trebuia să aibă parte de planificare şi de rugăciune cu mult timp înainte. El desconsidera serviciile spontane improvizate, fără pregătire. „Un serviciu de închinare planificat cu rugăciune", a spus el odată, „nu este incompatibil cu cea mai fericită libertate în închinare şi are avantajul că impune respect şi anulează critica."

Avea totuşi o singură excepţie în ceea ce privea accentul pus pe o slujbă de închinare bine planificată. Niciodată nu alegea dinainte ultimul imn. Tozer vroia ca acesta să fie insuflat de Duhul Sfânt în ultimul moment. De-a lungul anilor petrecuţi la Southside, McAfee a avut responsabilitatea de a alege imnul final în timp ce Tozer predica. Spre sfârşitul slujirii lui McAfee în Chicago, Tozer i-a

mărturisit că s-a jucat un mic joc. „După ce terminam de predicat, mă aşezam şi spuneam în sinea mea: «Mă întreb ce imn a ales de data asta.» Şi de cele mai multe ori, ai ales exact imnul pe care mă gândeam că-1 vei alege."

Când predica, Tozer se controla foarte bine. Refuza să permită entuziasmului lui pentru un anume subiect să-i copleşească mintea. Audienţa, în timp ce simţea ungerea divină asupra sa, simţea de asemenea, că duhul profetului era supus controlului profetului.

Ilustraţiile lui Tozer erau uneori groteşti; de exemplu, odată a asemănat citirea unei noi traduceri a Bibliei, care avea interpretări alternative opţionale, cu „decojirea unei banane". Dar totdeauna, reuşea să se facă înţeles. Ascultătorii înţelegeau ce vroia să spună. Chiar şi în discuţiile personale, Tozer vorbea figurativ, lucru care se datora fără îndoială, educaţiei şi lecturilor lui.

Predicarea lui Tozer era tăioasă şi incisivă. Ascultătorii simţeau că trata principii de viaţă şi că chema fiecare ascultător la ucenicie şi la experimentarea realităţii lui Dumnezeu. Mesajele lui nu erau menite să-i atragă pe cei frivoli şi superficiali — şi nu îi atrăgeau. Oamenii fie se împăcau cu Dumnezeu, fie nu mai frecventau biserica, deoarece considerau că scalpelul era deranjant de ascuţit. Congregaţia lui din Chicago de duminica dimineaţa nu se ridica niciodată la mai mult de 400-500 de oameni.

Tozer rareori făcea o chemare la altar la sfârşitul unei predici. Nu din cauză că era în mod deosebit împotriva acestei practici, dar nu-i stătea în fire. Da fapt, privea cu scepticism reacţiile în masă. Din când în când, într-o duminică seară, anunţa: „La dreapta mea este o cameră şi după ce se aprinde lumina, câţiva fraţi vă vor primi acolo dacă doriţi să veniţi să vă rugaţi." Atâta tot.

După un mesaj puternic dintr-o duminică seară, Tozer a spus congregaţiei: „Mi-ar fi uşor să umplu altarul, dar mă tem că aş face lucrul acesta în firea pământească. Vă voi ruga să nu vorbiţi în timp ce plecaţi de la slujbă şi să vă duceţi acasă. Duceţi-vă în dormitorul vostru, duceţi-vă în sufrageria voastră, citiţi pasajul din Scriptură şi spuneţi: «Doamne, ce vrei să-mi spui?»"

Cu toate acestea, absenţa mulţimilor care „veneau în faţă" nu însemna că Duhul lui Dumnezeu nu lucra. Câteodată, după ce Tozer se întorcea acasă de la biserică, cineva îl telefona pentru a-i spune că în urma mesajului său, el sau ea a fost nevoit sau nevoită să se împace cu Hristos. Acesta era felul de predare voluntară, neemoţională pe care îl aştepta Tozer. Dorinţa lui era ca oamenii să se împace cu Hristos. In biserica din Chicago aveau loc convertiri în mod obişnuit.

Vorbitor la conferinţe

Ca vorbitor la conferinţe, Tozer era foarte dorit de către diferite denominaţii. Avea un program foarte încărcat, iar oamenii se întrebau cum putea face faţă. Ca toţi predicatorii itineranţi, Tozer avea „predicile lui de călătorie". In cadrul slujirii la conferinţe, Tozer predica de obicei acele mesaje care fuseseră în mod special binecuvântate de Dumnezeu în propria sa biserică.

Odată, la o conferinţă, Tozer cina cu dr. Louis L. King, a cărui soţie, Esther, crescuse în Alianţa

Southside. Tozer s-a întors spre Esther şi a întrebat-o:
—Ai ascultat predica mea despre „Perii albi sunt o cunună de cinste"?
—Da, am auzit-o, a răspuns doamna King. Dar de ce întrebi?
—Ei bine, a spus Tozer gânditor, crezi că ar fi o predică potrivită pentru seara aceasta?
—Cred că da.
—Deja am predicat mesajul acesta de 32 de ori, a continuat Tozer, şi în seara asta o să fie a treizeci şi treia oară.
In seara aceea, a predicat mesajul pentru a treizeci şi treia oară cu un mare efect asupra adunării.
Tozer putea fi tranşant dacă simţea că împrejurările cereau acest lucru. Fiind invitat de o *Biserică a sfinţeniei* să predice cu ocazia dedicării unui nou sanctuar, a răbdat un lung program în care, după părerea lui, s-a desfăşurat o frivolitate total nepotrivită, încununată de un terţet de femei care au cântat o selecţie de cântece populare seculare. Când i-a venit rândul să vorbească, a lăsat deoparte predica pe care o pregătise.
„Ce se întâmplă cu voi, oameni ai sfinţeniei?", a început Tozer. „Odată aveaţi standarde, dar acum, singurul mod prin care ne putem da seama că sunteţi creştini este dacă ne spuneţi voi." Şi, aşa cum

numai Tozer ar fi putut, a dus întreaga congregaţie adunată acolo la magazia spirituală, şi le-a dat o mustrare de neuitat.
Ideea protocolului nici nu era concepută de mintea lui Tozer. Niciodată nu predica pentru a fi invitat din nou. Odată, i-a spus lui dr. Martyn Lloyd-Jones, renumitul slujitor londonez, că prin predicile lui, s-a descalificat singur de la toate conferinţele biblice majore din ţară. Preocuparea lui nu era să-şi facă o reputaţie personală favorabilă. Mai degrabă, grija lui era să-L înalţe pe Isus Hristos şi să vorbească în numele lui Dumnezeu. Nu conta ce urma să se întâmple.
în acelaşi timp, Tozer nu a criticat niciodată public indivizii sau bisericile care s-au depărtat de adevăr. „Dacă o denominaţie face un lucru la care noi obiectăm şi o atacăm, vom porni singuri un mic război. Dacă-i tratăm erorile într-un sens mai larg, corectăm abuzul şi îi avertizăm pe alţii în privinţa lui fără a-i numi pe cei implicaţi. Dacă stabileşti reguli spirituale şi principii fundamentale şi dacă arăţi că acestea sunt încălcate în creştinismul actual, poţi să ai încredere că oamenii inteligenţi vor face propriile aplicaţii."
Erau momente când câte un tânăr slujitor avea ocazia să petreacă un timp în biroul lui Tozer. De cele mai multe ori, se întâmpla ca acesta să fie un tânăr din congregaţie. Un student care se întâmpla să discute cu Tozer, a reuşit într-un sfârşit să-1 întrebe despre sistemul lui de îndosariere.
—Chiar te interesează lucrul acesta?, a întrebat Tozer.
Când studentul a răspuns afirmativ, Tozer a tras un sertar din partea de jos a biroului, i-a arătat un teanc de hârtii şi a spus:
-Ăsta e!
Adesea, Tozer avea oportunitatea să vorbească studenţilor la teologie despre subiectul predicării. Era ceva ce îl încânta. Pentru el, predicarea era cel mai important lucru pe care îl făcea un slujitor. A observat că, din punct de vedere istoric, predicarea a atras mulţimi de oameni la Hristos.

Predicarea începe cu rugăciune

„Adevărata predicare începe totdeauna în rugăciune," obişnuia Tozer să spună studenţilor. „Orice predica ce nu-şi are originea în rugăciune, nu este un mesaj de la Dumnezeu, indiferent cât de învăţat este vorbitorul. Nu are nici un rost să inventezi mesaje pe care să le predici. Predicarea trebuie să fie glasul actual al lui Dumnezeu către anumiţi oameni.
Tozer nu s-a lăudat niciodată cu lipsa educaţiei formale. „Cred," a insistat el, „că un predicator trebuie să fie cât mai instruit posibil."

El asemăna predicatorul cu un artist. „Artistul lucrează cu acuarele, uleiuri, gresie, aur, sticlă, marmură. Predicatorul, pe de altă parte, lucrează cu materialul numit omenire. Artistul are o idee despre frumuseţea abstractă şi încearcă să o reproducă în lucruri vizibile, concrete. Predicatorul II are pe Hristos şi încearcă să-L facă vizibil în vieţi umane. Artistul are geniul; predicatorul II are pe Duhul Sfânt. Artistul îşi ia inspiraţie de la alţi artişti; predicatorul îşi ia inspiraţia din rugăciune, fiind singur cu Dumnezeu. Uneltele artistului sunt pensule, dălţi, flăcări. Uneltele predicatorului sunt cuvintele. Asemenea artistului, predicatorul trebuie să-şi stăpânească uneltele. La început, va face încercări stângace, dar dacă stăruieşte, va deveni expert."

Fiecare predicator, considera Tozer, trebuie să-şi dezvolte obiceiul lecturii judicioase.

„Nu citiţi niciodată o «carte bună»," a avertizat el. „Multe cărţi bune sunt publicate în fiecare an. Majoritatea nu fac altceva decât să transmită într-o formă nouă ceva ce a scris altcineva. întoarceţi-vă la clasici şi învăţaţi de la ei. Citiţi câţiva dintre marii autori puritani şi pe unii dintre mistici. Citiţi şi memoraţi poezie bună. Observaţi cum se exprimă aceşti autori."

Pentru dezvoltarea abilităţii verbale, Tozer a recomandat aceşti maeştri pentru studiu: John Bunyan pentru simplitate; Joseph Addison pentru claritate şi eleganţă; John Milton pentru nobleţe şi înălţare statornică a gândului; Charles Dickens pentru vioiciune („începeţi cu *Un colind de Crăciun [A Christmas Caroî\"]);* Francis Bacon pentru concizie şi demnitate.

Pe lângă acestea, Tozer i-a recomandat pe Robert Louis Stevenson, John Ruskin, Thomas Carlyle, Nathaniel Hawthorne şi poezia lui Wordsworth, Bryant, Blake, Keats şi Shelly.

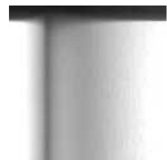
„Conştientizaţi cuvintele," obişnuia el să îndemne. „Fiţi atenţi la cuvinte şi la efectul pe care îl au. Faceţi-vă rost de un dicţionar bun şi folosiţi-1. Dacă întâlniţi un cuvânt necunoscut, căutaţi-1 imediat în

dicţionar şi studiaţi-1. In felul acesta vă dezvoltaţi vocabularul tot timpul. Unii vor să vă facă să credeţi că un vocabular bogat vă va determina să vorbiţi de sus. In realitate, contrariul este astfel. Cu un vocabular bogat, poţi să fii precis în ceea ce spui. Nimic nu înlocuieşte folosirea cuvântului potrivit."

Una dintre caracteristicile predicării lui Tozer era abilitatea sa de a avea totdeauna cuvântul potrivit la dispoziţie.

Cheia comunicării

Odată, când Tozer lua prânzul cu fiul său, Wendell, acesta i-a destăinuit că nu înţelegea unii predicatori foarte cunoscuţi deoarece păreau a fi vagi şi abstracţi. Imaginaţia lui Tozer a preluat controlul. „Primul lucru," a început Tozer să spună referitor la pregătirea lor teologică, „pe care trebuie să îl facă studenţii în anul întâi este o listă cu toate cuvintele concrete din vocabularul lor. Cea de-a doua sarcină a lor este să înveţe câteva concepte goale sau platitudini care nu pot să jignească pe nimeni. Sarcina nr. 3: nu trebuie niciodată să folosească acele cuvinte concrete pe care le-au trecut pe listă." Tozer a sugerat apoi că studenţii la seminar ar trebui să vândă cuţite de curăţat cartofi la Woolworth's până învaţă să comunice.

Cugetări

„In primul rând, oamenii, nu ideile, ar trebui să primească atenţie din partea predicatorilor. Cu toate acestea, găsim mulţi oameni talentaţi care sunt reci faţă de oameni, dar aprinşi în dragostea lor pentru idei. Deşi este groaznic, este totdeauna adevărat că un om poate petrece o viaţă întreagă propagând idei religioase având la bază puţină, sau nici un pic de dragoste pentru oameni."

„Limbajul simplu este de admirat, dar parte din ceea ce trece drept simplu, este doar primitiv. Necazul cu omul care se laudă că numeşte hârleţul hârleţ (care spune lucrurilor pe nume) este că sfârşeşte adesea numind toate lucrurile hârleţ. El zâmbeşte batjocoritor la fiecare sentiment tandru, etichetează orice bucurie umană simplă cu denumirea de hârleţ, şi în final, este îngropat cu un hârleţ — ultima fiind probabil cea mai amabilă slujbă pe care umila unealtă a făcut-o vreodată pentru el. Fie ca Dumnezeu să ne ţină proaspăt izvorul râsului şi al lacrimilor noastre!"

„Mulţi predicatori au prilejuri de a fi recunoscători pentru notele de subsol din Versiunea Revizuită (a Bibliei în limba engleză). Acestea sunt într-adevăr un ajutor de nădejde în vreme de necaz. Dar eu sunt totdeauna suspicios în privinţa oricărei predici care trebuie să folosească anumite cârje. Dacă nu există suficiente versete biblice simple care să-ţi sprijine o idee, mai bine leapăd-o; probabil, este greşită oricum ar fi."

„Orice speranţă pentru rasa umană se bazează pe ipoteza că natura omului poate fi schimbată din ceea ce este în ceea ce ar trebui să fie. Dacă caracterul omului ar fi fost static, orice speranţă pentru lume s-ar spulbera pe loc."

„Greşesc eu, sau am observat într-adevăr în bisericile noastre o tendinţă către respectarea zilelor sfinte, a lunilor noi şi a perioadelor? Dacă este adevărat un astfel de lucru, haideţi să ne revoltăm împotriva lui. Haideţi să sfărâmăm jugul sclaviei din care am fost eliberaţi cu un preţ atât de mare."

,

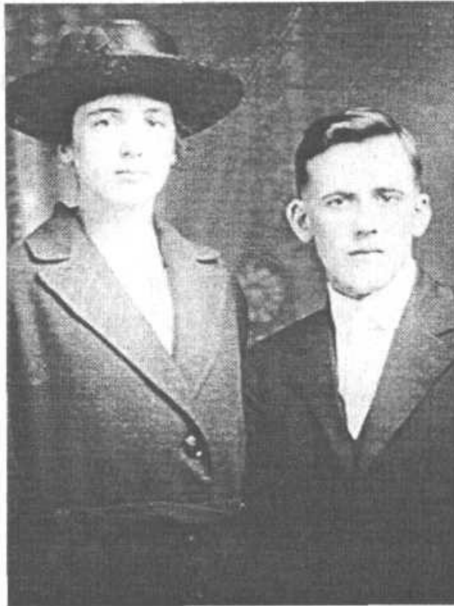
Tozer a crescut la o fermă din Pennsylvania.
A.W. Tozer ca tânăr slujitor.

Biserica Southside Alliance, unde Tozer şi-a început slujirea în Chicago.

Tozer cu bărbaţii Bisericii Southside Alliance.

Tânăra Ada Cecelia Pfautz.
Portretul de nuntă al lui Tozer si Ada.

Familia Tozer, în timpul în care A.W. Tozer a fost pastor în Chicago.

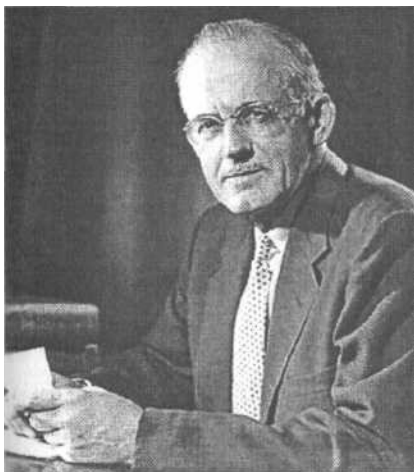
THE PURSU1T OF COI

Urmărind lui Dumnezeu îl consacră pe Tozer ca scriitor cu un mesaj pentru biserică.

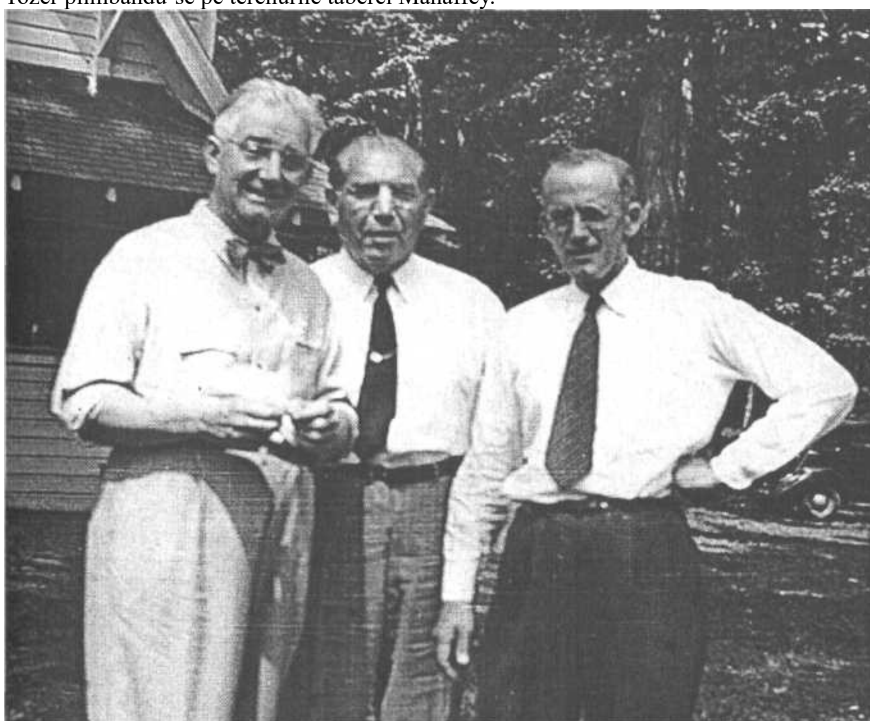

Lui Tozer îi plăcea să predice în tabere.

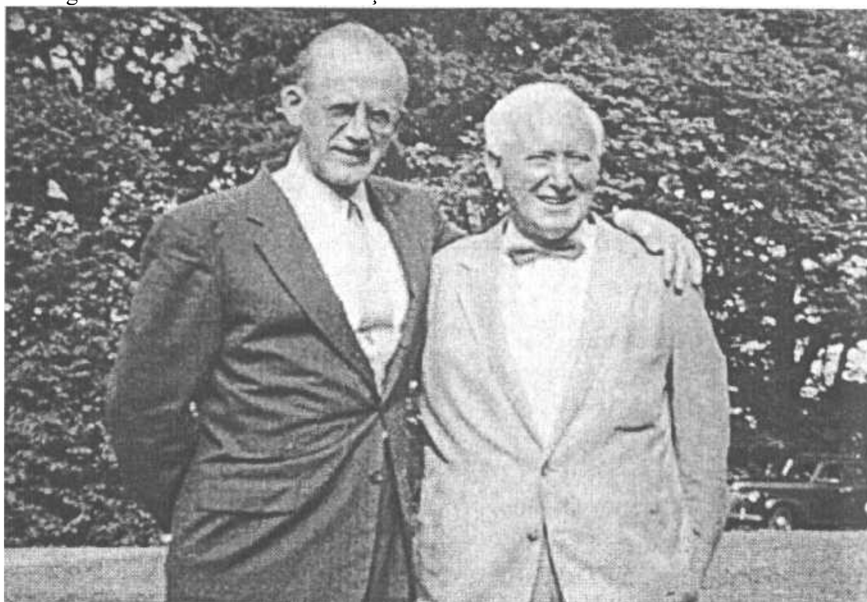

fotografia publică a lui Tozer ca redactor al *A.lliance Witness* (acum *A.lliance Ufe).*
Tozer plimbându-se pe terenurile taberei Mahaffey.

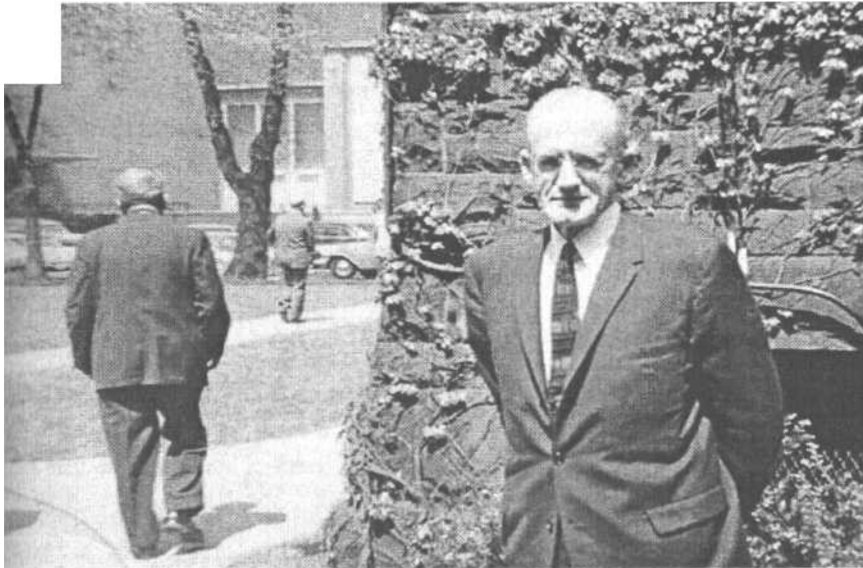

Tozer cu câţiva prieteni la Mahaffey Câmp, în vestul Pennsylvaniei. Tozer a fost un vorbitor regulat la această tabără localizată nu departe de locul unde a crescut.

O fotografie a aniversării căsătoriei soţilor Tozer.

Unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Tozer a fost Tom Haire - un predicator de rând din Irlanda. Tozer a scris o serie de eseuri despre prietenul lui numindu-1 Thomas Haire: rugativul instalator din Lisburn.

f

To:
.ier în '.iNiu 1>1S(iu lî i- -_■ ■■_■■_ l\i- «i, Toronto, Canada.

Wm

%

Tozer la Comitetul directorilor, (este ultima lui fotografie, Decembrie 1962).
Mormântul lui Tozer în Ohio. Tozer a mvirit pe 12 mai 1963 la vârsta de 66 de ani.

Capitolul 10

Scriitor

Mintea lui agilă părea să lucreze totdeauna. în buzunarul din interiorul jachetei purta un caiet cu arc de 5-10 cenţi si mai multe pixuri. Oriunde se afla, obişnuia să notele gânduri şi idei. De obicei, lucra la scrierea unui editorial pentru Alliance Witness, *la o carte sau pregătea o predică.*

Rev. Raymond McAfee

Oamenii sunt mereu surprinşi să afle că A.W. Tozer a scris nouă cărţi. Aceia care îl cunosc pe Tozer doar datorită best-seller-ului său, *Urmărirea lui Dumnezeu (The Pursuit o/God),* sunt încântaţi să afle că a scris şi alte cărţi, care încă sunt tipărite şi disponibile. Alţii, care ştiu despre lunga listă de aproape 40 de titluri din catalogul anual al *Christian Publications,* exclamă cu neîncredere: „Numai nouă?"

In timpul vieţii lui, Tozer a scris nouă cărţi:

întinderea aripilor (Wingspread) (1943), biografia lui Albert B. Simpson, fondatorul *Alianţei creştine şi misionare,* denominaţia bisericească a lui Tozer.

luisă pe poporul Meu să plece (Let My People Go) (1947), povestea vieţii renumitului misionar Robert A. Jaffray, care a deschis drumul lucrării Alianţei în Indochina şi Indonezia, şi a murit în ultimele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial, într-o tabără japoneză de concentrare.

Urmărirea lui Dumnezeu (The Pursuit of God) (1948), primul şi cel mai cunoscut tratat spiritual al lui Tozer. Fiind tradusă în limbile străine majore, popularitatea ei continuă să crească.

Cucerirea Divină (The Divine Conquest) (1950), provocarea lui Tozer de a-L lăsa pe Duhul Sfânt să treacă pragul personalităţii şi să inspire sufletul.

Născut după miedul nopţii {horn after Midnight) (1953), o colecţie a editorialelor lui Tozer publicate în *Alliance Life,* compilată şi reeditată de către autor.

Rădăcina celor drepţi (The Root ofthe Righteous) (1955), o colecţie de editoriale mai timpurii ale lui Tozer, publicate în *Alliance Life,* compilată şi reeditată de către autor.

Chei pentru o viaţă mai profundă (Keys to the Deeper Life) (1957), o serie de articole pe care Tozer le-a scris pentru o revistă creştină principală şi pe care, mai târziu, le-a compilat Într-o formă de carte.

Despre Dumnezeu si oameni (Of God and Men) (1960), cea de-a treia şi ultima colecţie de editoriale compilată şi reeditată de către autor.

Cunoaşterea Celui Preasfânt (The Knowledge of the Holy) (1961), un studiu asupra atributelor lui Dumnezeu. Unii o consideră a fi lucrarea lui literară încununătoare.

Pe lângă această listă de nouă cărţi, Tozer a compilat *Cartea creştină de vers mistic (The Christian Book ofMystical Verse)* (1963). După cum sugerează titlul, este o colecţie de poezii preluate de la misticii sfinţi pe care Tozer i-a descoperit în căutarea lui nestăpânită prin istorie, după suflete asemănătoare cu al lui.

Celelalte aproximativ 30 de tiduri au fost adunate din editorialele lui Tozer care până atunci, nu fuseseră publicate sub formă de carte, sau din înregistrările pe casetă ale predicilor lui, păstrate de oamenii din congregaţiile bisericilor din Chicago şi Toronto.

Scriere şi predicare diferită

In timpul vieţii lui, Tozer nu a permis niciodată ca mesajele lui înregistrate să fie publicate. „Nu scrii", explica el, „aşa cum vorbeşti."

Un funcţionar al Harper & Row (acum HarperCollins) 1-a urmărit pe Tozer timp de mulţi ani pentru a obţine permisiunea de a retipări sub formă de carte o colecţie a editorialelor sale din *Alliance Life.* Tozer a refuzat pe temeiul că nu avea timp să le rescrie. Omul de la Harper & Row i-a spus că nu vroiau să schimbe nici măcar un

I

cuvânt. Răspunsul lui Tozer a fost tot negativ, deoarece, în opinia lui, editorialele pe care le-a scris înainte nu erau profesioniste şi nu se ridicau la standardele pe care le avea pentru sine însuşi.

De fapt, prima incursiune a lui Tozer în domeniul scrierii, exceptând revista bisericii din Indianapolis, s-a realizat prin intermediul publicaţiei *Alliance Life.* împreună cu un număr de articole prezentate şi publicate în acea revistă denominaţională, Tozer a scris două rubrici scurte, informale: „Un cuvânt la vreme potrivită" şi „Este adevăr în el", în cadrul aceleiaşi reviste, în timpul anilor 1930 şi 1940. Semnătura lui de la sfârşitul articolelor putea fi găsită şi în alte reviste evanghelice.

Scrierea, în special scrierea unei cărţi, nu era un lucru pe care Tozer îl aborda cu uşurătate. „Singura carte care trebuie scrisă vreodată este cea care se revarsă afară din inimă, constrânsă fiind de presiunea lăuntrică", îi avertiza deseori pe scriitorii ambiţioşi. „Trebuie să scrieţi o carte numai dacă nu aveţi încotro." De-a lungul slujirii sale, şi-a urmat propriul sfat. Mulţi redactori au apelat la el pentru articole şi cărţi, dar răspundea rareori la apelurile lor.

Atac asupra scriitorilor creştini

Odată, a fost invitat să vorbească la o conferinţă anuală de scriitori creştini din Chicago. Directorului i s-a făcut cunoştinţă cu dr. Tozer şi acesta a început să-i explice motivul conferinţei. „Scopul pentru care suntem aici, dr. Tozer, este de a-i încuraja pe scriitorii începători să-şi perfecţioneze tehnica." Absent, dr. Tozer a dat din cap afirmativ.

Directorul conferinţei îl cunoştea pe Tozer numai din auzite şi a fost complet nepregătit pentru ceea ce s-a întâmplat. Spre marea groază a directorului, Tozer a început, în termeni foarte clari, să desfiinţeze ideea că ficţiunea creştină era un mijloc legitim de răspândire a Evangheliei lui Isus Hristos. A fost un atac usturător la adresa scriitorilor creştini care foloseau ficţiunea pentru a transmite adevărurile lui Isus Hristos.

Şi-a început expunerea cu mărturisirea că raportul lui era unul minoritar şi că trebuia să nu fie de acord cu anumiţi prieteni buni. Apoi, a început să vorbească despre „Cultul imitării", „Cultul distracţiei", „Cultul celebrităţii". Acuzaţia lui era că scriitorii creştini

ai vremii nu mai inovau, ci mai degrabă erau prea angrenaţi în imitarea lumii. A evidenţiat ceea ce el numea o *erezie destructivă,* care spunea că religia este o formă de distracţie. „Lucrul acesta ne-a adus", a spus To2er, „un fel de ficţiune religioasă care este ireală, nenaturală şi falsă." De asemenea, era total împotriva ideii că o lucrare literară putea fi construită în jurul celebrităţii convertite. Pentru a accentua acest punct, 1-a citat pe Sfântul Ignaţiu: „în afara lui Hristos, nu lăsa nimic altceva să te orbească cu

lumina lui."
Rezumatul acestui discurs a fost că ficţiunea era falsă, o autoare de erori şi prin urmare, în totalitate sub standardul artei înalte a scrierii creştine.
După ce dr. Tozer a terminat, directorul a încercat să adune bucăţelele şi să îndulcească, măcar puţin, ceea ce spusese Tozer. Directorul era absolut exasperat.
Nici una dintre cărţile lui Tozer nu a fost scrisă pentru a-şi face reputaţie sau pentru recompensă bănească. Mai degrabă, cărţile lui au izvorât dintr-o inimă profund împovărată. El avea un mesaj de la Dumnezeu care trebuia transmis. In prefaţa pe care a scris-o la *Cucerirea Divină (The Divine Conquest)* explică: „Priveliştea bisericii sleite din jurul meu, şi desfăşurarea unei noi puteri spirituale înlăuntrul meu au ridicat o tensiune imposibil de suportat. Indiferent dacă această carte va ajunge sau nu în mâinile unui public larg, ea trebuia scrisă chiar şi numai pentru motivul că uşurează o povară insuportabilă a inimii."
Această succesiune s-a aplicat tuturor cărţilor lui. In rugăciune, Tozer îşi dădea seama că Dumnezeu îi încredinţa un mesaj special — ceea ce profeţii biblici numeau o „povară". In timp, povara aceea urma să fie subiectul unei serii de predici rostite către congregaţia lui. Când călătorea, obişnuia să predice aceleaşi mesaje către diferite audienţe. Dacă povara se intensifica, împovărându-1 atât de mult încât nu mai avea linişte, ştia că era vremea să ia stiloul în mână. Rodul scrierii lui a rezultat într-o carte.

Scrierea cărţii clasice

Tozer se lupta sub presiunea crescândă a primei poveri de felul acesta când a primit o invitaţie de a predica în McAllen, Texas -foarte aproape de graniţa cu Mexic. A văzut în această invitaţie o

oportunitate. Lunga călătorie cu trenul de la Chicago urma să îi acorde timp din belşug pentru a gândi şi a scrie.
In timp ce urca în vagonul de dormit la vechea staţie LaSalle Street, Tozer a cerut însoţitorului o masă de scris pentru cabina lui. Acolo, având doar Biblia înaintea sa, a început să scrie. în jurul orei 9 seara, însoţitorul a bătut la uşă.
—Aceasta este ultima chemare la cină, a anunţat el. Doriţi să vă aduc ceva să mâncaţi?
-Da, a răspuns Tozer. Vă rog, aduceţi-mi pâine prăjită şi ceai.
Cu nimic altceva decât pâine prăjită şi ceai care să-1 întărească din punct de vedere fizic, Tozer a continuat să scrie. A scris toată noaptea, cuvintele venindu-i pe măsură ce le însemna pe hârtie. Manuscrisul aproape că se scria singur - atât era de plin de subiectul său. Dimineaţa următoare devreme, când trenul a ajuns în McAllen, ciorna cărţii *Urmărirea lui Dumnezeu (The Pursuit ofGod)* era completă.
Teza principală a cărţii *Urmărirea lui Dumnezeu* este împlinirea adevăratului ţel al inimii în Dumnezeu. Deşi Tozer şi-a abordat subiectul din diferite unghiuri, nu s-a depărtat deloc de tema centrală - Dumnezeu şi relaţia omului cu El, şi cum se poate păstra acea relaţie. Un recenzent a spus: „Stilul este natural, liber şi uşor, bogat în propoziţii miezoase, trăsătură caracteristică scrierii lui Tozer. In unele capitole, dinamica este mai impunătoare, iar tonul mai filosofic. Trezeşte gândurile şi aşteptările, şi chiar dacă nu este greoaie, este totuşi adâncă."
Urmărirea lui Dumnezeu 1-a lansat pe Tozer în fruntea a ceea ce în 1948, era încă un grup relativ mic de scriitori evanghelici. Cititorii s-au grăbit să cumpere exemplare ale acestei cărţi. Era un mesaj pătrunzător pentru secolul al XX-lea, scris într-un stil înviorător de diferit.
Succesul cărţii a fost o surpriză plăcută pentru Tozer. Răspunzând la o scrisoare foarte apreciativă, Tozer a scris: „După ce am citit scrisoarea ta, nu mai am cuvinte. Sunt deopotrivă bucuros şi copleşit de teamă. «Domnul a făcut lucrul acesta, şi este o minunăţie înaintea ochilor noştri.» Binecuvântarea care a fost lăsată peste această carte mică este mult mai mare decât am îndrăznit să sper, astfel că nu pot spune că Dumnezeu o binecuvântează datorită rugăciunilor mele."

Probabil, faptul că scrierile lui s-au născut dintr-o asemenea luptă sufletească explică vasta lor circulaţie şi utilitatea lor neîntreruptă. *Urmărirea lui Dumnezeu* a fost tradusă în limbile arabă, armenească, chineză, olandeză, germană, greacă, gujarati (India), hindi (India), japoneză, kisukuma (Tanlania), coreeană, marathi (India), portugheză, română şi spaniolă. Nu a fost ţinută nici o socoteală

metodică, dar numai circulaţia ediţiei în limba engleză a trecut uşor de un milion.
Tozer muncea din greu la orice scria. „Scrierea ce implică trudă asigură o lectură uşoară", spunea el adesea. Muncea şi se străduia până când fiecare propoziţie era exact aşa cum o vroia. Citea cu voce tare fiecare rând pentru a verifica repetiţiile sau imprecizia. Stilul lui era concis, precis şi adesea criptic.
Mulţi dintre cei care îl vizitau pe Tozer în biroul lui de la etajul al doilea, din spatele platformei Bisericii Alianţei Southside, erau surprinşi de cât de mică era camera lui ticsită de cărţi. In centru era biroul lui, pe care stăteau cărţile la care făcea referire frecvent. Vroia ca acestea să fie aproape, mai ales Dicţionarul complet Webster, era mereu la îndemâna lui şi totdeauna deschis. O veioză mobilă de birou răspândea lumină.
Tozer, îmbrăcat în costum, călătorea cele cinci mile de acasă la biroul de la biserică, cu un tramvai zgomotos, murdar, inconfortabil. Odată ce intra în birou, pentru a păstra dunga pantalonilor de costum, se schimba cu nişte pantaloni ponosiţi pe care îi numea „pantalonii de rugăciune". Purta ochelari puţin fumurii, fără ramă, şi când stătea la birou, îşi proteja ochii cu un cozoroc verde de genul celor popularizate de ziariştii din zona aceea. Lucra îmbrăcat cu o vestă. îşi prindea manşetele de la cămaşă cu nişte benzi de cauciuc pentru a nu-1 încurca. Din acel birou mic au ieşit predici, editoriale şi articole pentru reviste, care au fost o binecuvântare pentru sute de mii de oameni.

Nimic superficial, evident sau trivial

In scrierile lui, Tozer a lăsat chestiunile superficiale, evidente şi triviale în seama altora. Nu era interesat de moda trecătoare a capriciilor şi curentelor, ci se concentra asupra acelor principii care afectează relaţia unui om cu Dumnezeu prin Isus Hristos. Numai

prin disciplina studiului şi a rugăciunii putea să rostească cuvinte de o relevanţă trainică, la nivelul la care o făcea. Atemporalitatea scrierilor lui Tozer este evidenţa succesului său.
Citind o carte de-a lui Tozer, un om nu poate să se abţină să nu facă pauze din când în când, să-şi ia Biblia şi să se gândească mai serios la Dumnezeu. „Tozer", a observat un cititor, „este un păstrător al conştiinţei în ceea ce priveşte sfinţenia personală, închinarea personală înaintea lui Dumnezeu, şi predarea zilnică, neîmpărţită a sufletului în mâinile lui Dumnezeu.

Presiune din partea familiei

într-o zi, fiii lui Tozer, Forrest şi Wendell, l-au luat pe tatăl lor la masa de prânz. Editura Harper & Row încerca de şapte ani să-1 convingă pe Tozer să scrie o carte pentru ei, dar el refuzase categoric deoarece treaba lui nu era să facă bani. La masa de prânz, cei doi fii i-au spus tatălui lor că vroiau ca copiii lor să ştie că scrierile lui Tozer au fost publicate de o editură consacrată, recunoscută pe plan intelectual. Vroiau ca fiii lor să aibă ceva de care să se mândrească. Tozer nu a spus nimic, dar mai târziu a trecut la acţiune şi a scris o carte pentru Harper & Row — *Cunoaşterea Celui Preasfânt (The Knowledge ofthe Holy).*
De cele mai multe ori, Tozer scria de mână prima ciornă a unui proiect de carte. Considera că astfel putea mânui mai bine cuvintele. Mai târziu, dactilografia un al doilea manuscris la maşina de scris portabilă, marca Hermes. De obicei, secretara lui redacta ultimul manuscris. Uneori, ea estima valoarea produsului său final.
O secretară în special i-a încercat răbdarea lui Tozer, dar nu 1-a lăsat inima să o înlocuiască. I-a înmânat o copie scrisă de mână a unui articol pe care îl dorea dactilografiat. După ce a terminat, Tozer s-a dus să-1 recupereze.
—Cum ţi s-a părut articolul?, a întrebat Tozer curios.
—Oh, dr. Tozer, s-a scuzat femeia, nu l-am citit — doar l-am dactilografiat.
Tozer a dat din cap cu tristeţe şi a plecat.

Cugetări

„Slujitorul responsabil cu întâlnirile săptămânale ar trebui să depună eforturi ca Cuvântul să fie citit în

faţa congregaţiei suficient de clar pentru a fi înţeles şi suficient de tare pentru a fi auzit de toţi. A avea o mare preocupare pentru predică, iar apoi, pentru citirea publică, să înşfaci Biblia şi să deschizi în grabă la primul pasaj care pare îmbietor înseamnă să pui predica mai presus de însuşi Cuvântul lui Dumnezeu."

„Moda de azi este să tolerezi orice numai ca să nu-ţi câştigi reputaţia de a fi intolerant. Sfinţii compătimitori (şi idealişti) nu suportă să-1 vadă pe Agag junghiat, aşa că preferă mai degrabă să sacrifice sănătatea Bisericii din următorii ani, trecând cu vederea greşeala şi răul; şi fac lucrul acesta în numele dragostei creştineşti."

„Am face bine să căutăm să arătăm o nouă apreciere faţă de mulţimea oamenilor tăcuţi care formează trupul Bisericii. Ei înalţă cele mai multe rugăciuni şi plătesc cel mai mare preţ. Fără ei, nici un predicator nu şi-ar putea îndeplini sarcina, nici o şcoală biblică nu ar putea să funcţioneze. Ei sunt carnea şi musculatura programului misionar. Ei sunt ostaşii particulari ai Domnului, care se luptă cel mai mult şi care primesc cele mai puţine decoraţii. Marile vedete ale Bisericii îşi primesc acum o mare parte a gloriei; creştinii simpli trebuie să aştepte până când Se va întoarce Domnul. Atunci, vor fi multe surprize."

„Obiceiurile religioase îl pot înşela pe posesorul lor aşa cum puţine lucruri o pot face. Din câte ştiu eu, un obicei şi o broască ţestoasă de noroi sunt singurele lucruri din natură care pot continua să existe şi după ce au murit. De pildă, mulţi oameni au mulţumit cu credincioşie la masă timp de mulţi ani, şi cu toate acestea, ei nu s-au rugat cu adevărat din inimă nici măcar o dată în tot acest timp. Viaţa s-a scurs demult din acest obicei, dar obiceiul în sine a continuat sub forma unui mormăit fără sens."

Licăriri personale:

Sfaturi

Foarte puţini oameni mergeau la Tozer pentru consiliere — el era predicator, nu pastor. Cu toate acestea, eu m-am dus odată la el cu scopul acesta. Ca student seminarist, căutam un post de pastor asistent în zona Chicago-ului. Dar când m-am apropiat de supervizorul zonal, mi s-a spus: „Nu avem nimic de a face cu seminariştii."

M-am dus la Tozer şi i-am spus că eram un membru loial al bisericii şi că vroiam să păstrez legăturile cu Alianţa. Dar Alianţa nu era împărăţia lui Dumnezeu, aşa că, dacă nu mă acceptau, trebuia să mă duc altundeva.

Tozer mi-a spus să nu mă grăbesc aşa de tare şi, două săptămâni mai târziu, mi-a oferit un post de pastor asistent la biserică.

Rev. Stan Lemon

Mă pregăteam să mă duc la Colegiul Nyack. înainte de a pleca, aveam o întrebare arzătoare în minte, aşa că m-am dus la dr. Tozer şi i-am spus: „Aţi putea să-mi daţi nişte sfaturi cu privire la problema *calvinism versus arminianisni?"*

Nu voi uita niciodată sfatul pe care mi 1-a dat. Pe atunci, mi s-a părut cam neconcludent şi nu de prea mare ajutor. Dar am ascultat cu atenţie. A spus: „Fiule, când vei ajunge la colegiu, vei vedea că toţi băieţii se adună într-o cameră argumentând şi discutând despre problema arminianismului şi a calvinismului, seară după seară, după seară. îţi voi spune ce să faci, Cliff. Du-te în camera ta şi întâlneşte-te cu Dumnezeu. La sfârşitul celor patru ani, vei fi progresat în toate felurile, iar ei vor fi tot acolo unde erau când au început, fiindcă minţi mai luminate decât a ta s-au luptat cu această problemă

şi nu

au ajuns la concluzii satisfăcătoare. în schimb, învaţă să-L cunoşti pe Dumnezeu."
Rev. Cliff Westergren
Cliff Westergren şi cu mine am fost trimişi pe câmpul de misiune în cadrul aceluiaşi serviciu, la biserica lui Tozer. Umorul şi pătrunderea lui Tozer au fost manifestate în câteva sfaturi scurte, chiar înaintea serviciului.
Tozer a venit pe culoar până unde stăteam eu şi Cliff. Lui Cliff i-a spus:
—Aminteşte-ţi doar lucrul acesta: viaţa nu este chiar aşa de serioasă.
Intorcându-se spre mine, m-a bătut uşor pe cap şi a spus:
—Să nu ai încredere în asta.
Rev. Stan Lemon

Capitolul 11

Redactor

Astăzi, scrierile lui sunt la fel de proaspete ca atunci când le-a scris. In ele, a lăsat chestiunile superficiale, evidente şi triviale în seama altora pentru a le discuta, dedicându-se pe sine studiului şi rugăciunii, care au rezultat în articole şi cărţi care au pătruns adânc în inimile oamenilor.
Dr. Nathan Baily Preşedintele regretat al *Alianţei creştine şi misionare*
în 1946, A.W. Tozer a fost ales vicepreşedinte *& Alianţei creştine şi misionare,* funcţie pe care a ocupat-o timp de mai mulţi ani. Pe vremea aceea, dr. Harry Shuman era preşedintele Alianţei şi un om în vârstă. Tozer a mărturisit odată unui prieten: „Uneori îl văd pe dragul frate Shuman mergând pe Times Square şi îmi dau seama că mai este doar o bătaie de inimă până voi ajunge preşedinte." Tozer se temea că dr. Shuman va muri şi, automat, el va trebui să devină preşedinte. Gândul acesta nu era unul plăcut pentru el, aşa că la sfârşitul mandatului său, şi-a dat demisia fiind recunoscător că dr. Shuman era încă în viaţă.
în 1950, la doi ani după apariţia cărţii *Urmărirea lui Dumnezeu (The Pursuit o/God),* A.W. Tozer a acceptat o nouă responsabilitate. *Alianţa creştină şi misionară* 1-a desemnat redactor al publicaţiei ei denominaţionale, pe vremea aceea intitulată *Alliance Weekly.*
Comitetul prezent la Comitetul denominaţional anual, care a propus numele lui Tozer, era de părere că „stilul lui clar şi puternic, şi felul lui unic de a prezenta o Evanghelie centrată pe Hristos ar fi fost primite bine de creştinii iubitori de Biblie de pretutindeni." Opinia aceasta s-a dovedit a fi profetică.

încă de la primul număr al revistei din ianuarie 1882, responsabilitatea redacţională a fost mereu în mâinile unor oameni care aveau o altă slujbă full-time. A.B. Simpson, cel care a stabilit politica în calitate de prim redactor, era pastor al Bisericii Gospel din New York, şi preşedintele fondator al *Alianţei creştine şi misionare.* Tozer a devenit redactor fără să renunţe la pastoratul lui din Chicago şi fără nici o micşorare considerabilă a angajamentelor de a predica. Biroul foarte mic de la etaj, din spatele amvonului bisericii Southside, a Alianţei, a devenit şi biroul redacţional al revistei.
Când a fost îndemnat de unii să demisioneze de la Alianţa Southside şi să se implice full-time în redacţie, Tozer a fost de neclintit. „Nu pot să renunţ la pastorat", a explicat el unui prieten. „Am nevoie de disciplina de a predica aceleiaşi congregaţii săptămână de săptămână. Fără ea, m-aş plafona. Şi dacă nu predic, nu am material. După ce mă pregătesc pentru amvon, pot să scriu editoriale şi articole."

Lucrul acesta fiind stabilit, Tozer a început să remodeleze revista care, pe vremea aceea, era considerată a fi de către majoritatea oamenilor, o publicaţie internă destul de greoaie. în primul lui editorial, de pe 3 iunie 1950, Tozer a trasat liniile generale: „Te va costa să mergi agale în marşul secolelor în timp ce oamenii grăbiţi ai timpului se grăbesc în jur, confundând mişcarea cu progresul. Dar după mult timp, se va dovedi că a meritat - iar creştinul adevărat nu este prea interesat de ceva de scurtă durată de felul acesta."
Ca redactor, Tozer avea responsabilitatea de a scrie un editorial săptămânal pentru revistă. Aceasta a fost o epuizare necruţătoare a energiei lui creative şi spirituale. Uneori, fiind înfruntat cu un termen limită de predare a unui articol, ajungea în biroul lui „la fel de neinspirat ca un izvor secat."

înlăturarea blocajului scriitorului

Fiecare scriitor are o tactică proprie de a face ca râurile creative să curgă. Obiceiul lui Tozer era acesta: îşi lua Biblia şi cartea de imnuri de pe birou, mergea lângă canapeaua dintr-un colţ al biroului, îngenunchea acolo şi începea să I se închine lui Dumnezeu. Citea din Biblie şi cânta sau citea încet câteva imnuri. îi plăceau în mod

deosebit imnurile lui Issac Watts şi Charles Wesley. Conform mărturisirii lui proprii, cânta - pe genunchi - unul din cântecele lui A.B. Simpson aproape în fiecare zi.
Eliberându-şi duhul către Dumnezeu, devenea foarte repede învăluit de prezenţa Lui. Ideile începeau să vină. Lua stiloul în mână şi, aşa cum se întâmplase la scrierea cărţii *Urmărirea lui Dumnezeu,* scria cât putea de repede pentru a ţine pasul cu ceea ce se turna în sufletul său. în numai o oră, schiţe pentru două, trei sau chiar patru editoriale erau înaintea lui. După aceea, le cizela meticulos pentru publicare.
Tozer era un stilist şi un perfecţionist. Luase decizia ca revista pe care o redacta să fie un exemplu care putea fi urmat în mod avantajos de alte publicaţii religioase. Insista asupra unui plan îngrijit, artistic, asupra folosirii celor mai bune ilustraţii, asupra unui stil literar profesional şi asupra unei tonalităţi pe care el a descris-o ca „dezinvoltură respectabilă". Tentativele neadecvate de umor, de orice lucru de prost gust, rapoarte neverificate, ilustrări slabe, poezie proastă şi clişeele trebuiau evitate cu orice preţ. In acelaşi timp, revista trebuia să fie cordială, liberă şi prietenoasă, iar stilul uşor şi câteodată, chiar colocvial.
Tozer era straşnic de autocritic, niciodată cu adevărat satisfăcut de un număr, niciodată declarând un număr al revistei suficient de bun. Pentru el, orice lucru lipsit de perfecţiune era nesatisfăcător.
Din când în când, încă se mai repetă povestea — adevărată, din câte se spune — despre femeia care a scris pentru a-1 lăuda pe Tozer cu privire la schimbările pe care le adusese publicaţiei denominaţionale. „Dar sper", a concluzionat ea, „că nu veţi schimba niciodată mărimea revistei. Nu îmi place doar mie, ci şi păsării mele. Se potriveşte numai bine în colivia ei, pe jos."
Oricare ar fi fost potenţialul de utilitate al revistei, ea a fost bine primită de către cititorii din *Alianţa creştină şi misionară* şi de către mulţi alţii, pentru vocea ei editorială incisivă, profetică. Este posibil să fie singura revistă care a fost vreodată cumpărată în primul rând pentru editorialele ei. Oameni care nu ştiau nimic despre *Alianţa creştină şi misionară* se abonau doar pentru a citi editorialele şi articolele stimulative ale lui Tozer. Tozer a pus revista în valoare.

Şi revista 1-a pus pe Tozer în valoare. I-a oferit o platformă de pe care să vorbească problemelor zilei. Revista a ajutat la consacrarea lui ca lider spiritual nu numai între graniţele unei singure congregaţii, nici măcar a unei singure denominaţii. Chema neîncetat credincioşii să se întoarcă la poziţiile biblice, autentice care au caracterizat biserica creştină în vremurile când aceasta a fost credincioasă lui Hristos şi Cuvântului Lui. El aparţinea întregii biserici. A îmbrăţişat creştinismul oriunde 1-a găsit.
Editorialele lui Tozer erau simultan publicate în Anglia. H.F. Stevenson, redactor al revistei *The LJfe ofFaith (Viaţa de credinţă)* cu sediul în Londra, a spus la moartea lui Tozer: „Examinarea scenei contemporane de către el a fost la fel de relevantă pentru Marea Britanie ca şi pentru ţara lui; articolele şi cărţile lui au fost citite cu nerăbdare şi aici."
Munca la revistă aproape că a pus capăt influenţei lui Tozer în mod prematur. După doi ani de redacţie, a suferit un atac de cord. Deşi nu avea nici o boală organică, doctorii i-au recomandat să se odihnească timp de câteva luni, ceea ce a şi făcut.

Un program încărcat costisitor

A spune că programul lui era încărcat este puţin spus. Tozer păstorea biserica Alianţei din Chicago şi mai târziu

din Toronto, redacta revista oficială a Alianţei, predica la majoritatea conferinţelor biblice din ţară, predica săptămânal la staţia radio WMBI din Chicago şi scria cărţi. A purtat această povară cu o abilitate şi o încredere care îi uimea pe mulţi. Dacă adăugaţi la acest program o constituţie oarecum fragilă, vă veţi mira cum a fost în stare să suporte presiunea. Dar în 1952, presiunea devenise prea puternică şi a suferit atacul de cord care 1-a scos din funcţiune pentru câteva luni. S-a întremat în Florida cu prietenul său dr. Robert W. Battles, pastor al primei biserici a Alianţei din Orlando, Florida.

Revista *Alliance Life,* din 10 decembrie 1952, a dat această explicaţie pentru cititorii săi: „Dorim să cerem rugăciunile cititorilor noştri pentru redactorul nostru, dr. A.W. Tozer. A avut un program foarte greu în ultimii doi ani şi jumătate, de când şi-a asumat redacţia revistei *Alliance LJfe,* pe lângă responsabilităţile sale pastorale, şi

lucrul acesta a adus o presiune considerabilă asupra lui, din punct de vedere fizic. Sâmbătă, 22 noiembrie, după o emisiune radio, dr. Tozer s-a simţit atât de rău încât a fost dus la spital. Examinările arată că deşi a fost o tensiune foarte mare asupra inimii, nu a provocat nimic grav. Cu toate acestea, i s-a recomandat odihnă totală. Vă rugăm, rugaţi-vă ca Dumnezeu să-1 întărească şi să-1 vindece repede."

în 1954, primul mandat al lui Tozer ca redactor ales al *Alliance LJfe* se sfârşea. Probabil, problemele de sănătate l-au determinat să ia această hotărâre — nu a spus — dar şi-a prezentat demisia spre şocul funcţionarilor de la sediile denominaţionale. Cel puţin unul dintre ei, William F. Smalley, 1-a îndemnat cu cele mai puternice cuvinte, să revină asupra deciziei. „Sentimentul meu puternic", i-a scris Smalley într-o scrisoare lui Tozer, „este că slujirea ta la revistă a fost o mare binecuvântare pentru organizaţie şi un impuls minunat."

Răspunsul lui Tozer nu a sugerat nici o schimbare a deciziei. „Mă doare foarte mult că trebuie să dezamăgesc atât de mulţi dintre bunii mei prieteni. Mă tem că vor simţi că îi decepţionez, dar fiecare om îşi cunoaşte propriile probleme mai bine decât le pot cunoaşte prietenii. Iţi mulţumesc pentru bunătatea statornică pe care mi-ai arătat-o şi pentru interesul tău profund, lipsit de egoism faţă de slujirea mea."

In ciuda demisionării sale, când Comitetul bisericii s-a reunit în anul acela, Tozer le-a dat voie să-1 realeagă. A continuat să fie redactor până la moartea sa, nouă ani mai târziu, în 1963.

Observaţii generale făcute de dr. A.W. Tozer

la întâlnirea departamentului *The Alliance Witness,* martie 1960

1. *The Alliance Witness* este publicaţia oficială a *Alianţei creştine şi misionare.* Suntem plătiţi să o publicăm în interesul Societăţii. Nu trebuie folosită ca mijloc de expunere a părerilor personale, nici pentru a purta o cruciadă religioasă pro sau contra unei persoane sau a unui lucru.

2. Una dintre funcţiile ei este aceea de a conduce şi de a îmbunătăţi Societatea. Vom încerca să facem lucrul acesta într-un

mod constructiv, mai degrabă prin inspiraţie decât prin atac direct, şi mai degrabă lent decât brusc, fiind răbdători cu acele lucruri pe care le dezaprobăm până când ele vor putea fi schimbate.

3. Importanţa relaţiilor frăţeşti, cordiale cu alte grupări religioase nu poate fi supraapreciată. De aceea, totdeauna trebuie să arătăm toată stima faţă de scriitori, redactori şi editori. Trebuie avută o mare grijă de a cita cu acurateţe, de a scrie numele şi titlurile corect, de a obţine permisiuni, de a respecta drepturile de autor şi de a tipări corespunzător informaţiile atunci când sunt folosite materiale din alte surse.

4. Revista trebuie să menţină totdeauna o universalitate. Pe paginile ei nu trebuie să apară nimic care să vorbească despre părerile şi practicile creştinilor care văd lucrurile puţin diferit de felul în care le vedem noi. Această universalitate trebuie să fie suficient de cuprinzătoare încât să îmbrăţişeze toţi creştinii adevăraţi şi suficient de îngustă încât să excludă apostazia de orice formă.

5. Revista are o adevărată slujire faţă de întreaga Biserică. Prin urmare, ar trebui să aibă de a face cu fiecare stadiu al adevărului. Materialul ei trebuie să fie atât de bine selectat încât, într-o anumită perioadă de timp, să prezinte o vedere completă a credinţei creştine. Trebuie avută grijă ca materialul să fie menţinut în echilibru. Cu toate acestea, ar trebui să fie reamintit faptul că suntem chemaţi în mod specific să accentuăm anumite adevăruri neglijate, ca de exemplu: profeţia, separarea de lume, lucrarea Duhului Sfânt, puritatea inimii, biruinţa personală asupra sinelui şi asupra păcatului, Hristos care locuieşte înlăuntru, importanţa închinării, aderare curajoasă la modelul nou-testamentar şi misiunile transculturale.

6. Suntem datori publicului creştin să dăm un exemplu care să fie urmat în mod avantajos şi de alte publicaţii religioase. Lucrul acesta va însemna că *The A-lliance Witness* trebuie să întruchipeze următoarele idealuri: un plan îngrijit, artistic; numai cele mai bune fotografii (trebuie evitată

fotografia de slabă calitate, desenele amatoare, folosirea unor paravane necorespunzătoare, care apar în prea multe jurnale religioase); utilizarea unui stil literar profesional; aderare strictă la cele mai înalte standarde gramaticale. Menţinerea unui ton descris cel mai bine ca „dezinvoltură respectabilă". Aceasta înseamnă evitarea tentativelor stângace la umor, şi orice ar putea fi

de gust prost sau îndoielnic. De asemenea, trebuie evitată pedanteria, utilizarea termenilor tehnici neexplicaţi, familiaritatea comodă, ilustrări jenante, poezie ieftină şi publicarea rapoartelor neverificate, în acelaşi timp, tonul trebuie să fie cordial, liber şi prietenos; iar stilul uşor şi câteodată, chiar colocvial.

7. Trebuie să ne străduim neîncetat să îmbunătăţim revista. Aceasta înseamnă că trebuie să fim foarte autocritici. Să nu fim niciodată satisfăcuţi de un număr, ci totdeauna să vedem greşeli şi să ne hotărâm să le îndreptăm. Să nu spunem, nici să nu gândim: „E destul de bine." Nimic nu este destul de bine dacă nu este perfect. (Flaubert, de pildă, a susţinut că nu există sinonime, ci numai un singur cuvânt pentru o singură idee. Treaba noastră este să găsim acel cuvânt şi să-1 folosim.)

Nu fără critică

Ulterior, Tozer avea să înfrunte o reacţie foarte diferită din partea unei minorităţi din congregaţie.
Tozer nu a fost niciodată omul care să fie prea preocupat de etichete. Era mult mai preocupat de teologia practică decât de denumirea acesteia. Făcând referire la Max I. Reich, un rabin evreu convertit care era profesor la Institutul biblic Moody, a spus unui prieten: „II iubeşte pe Domnul şi are plinătatea Duhului Sfânt. El nu ar explica lucrul acesta în felul nostru, dar este umplut cu Duhul." Lui Tozer nu îi păsa foarte mult de terminologie, atâta timp cât experienţa spirituală era autentică.

Nu toţi pastorii din *Alianţa creştină fi misionară* erau încântaţi de deschiderea lui Tozer faţă de cei care nu se conformau tiparului denominaţional. Nu le plăcea direcţia spre care el îndrepta revista lor denominaţională. Erau de părere că trebuia să fie mai mult o publicaţie internă, concentrându-se asupra activităţilor Alianţei. Se plângeau că Tozer vorbea întregii lumi, şi nu doar *Alianţei creştine si misionare.* Unii au obiectat, de asemenea, la frecventa pomenire a misticilor medievali, ale căror scrieri îl încântau atât de mult.

împotrivirea s-a sfârşit în 1960 cu o slabă încercare de a închide revista pentru un an. Era o mişcare evidentă de a-1 scoate pe Tozer din funcţia de redactor; un an mai târziu, revista avea să fie lansată ca publicaţie internă. Mişcarea a dat greş, iar Tozer a rămas în

conducere. Insă încercarea de a-1 destitui a fost o rană care i-a pricinuit o adâncă durere. „Aşa s-a mai îndepărtat încă un idol", a destăinuit mai târziu unui prieten.

Anii de început ai deceniului 1960, au văzut revista în culmea popularităţii ei. Circulaţia ei creştea, iar calitatea publicaţiei continua să se îmbunătăţească. Deşi Tozer era la vârsta de pensionare, nu a fost nici un declin în ceea ce priveşte calitatea şi vigoarea scrierii sau predicării lui.

Aşa îşi dorea Tozer să fie. „Rugaţi-vă," a spus el congregaţiei sale, „să nu ajung un predicator bătrân, plăpând umblând cu un dosar de extrase de presă de mult apuse, mândru de ceea ce am fost."

Cugetări

„Slujbele de altar sunt deseori sfârşite într-o grabă zgomotoasă, cu o mică smiorcăială din partea căutătorului care este acceptat, ca dovadă că a fost înfăptuită o lucrare a lui Dumnezeu. Suntem atât de compătimitor de nerăbdători să aducem oamenii la capăt încât îi încurajăm să „creadă" şi să „laude" când ei sunt încă în întuneric."

„Să nu îndrăznim să fim satisfăcuţi cu vreo evanghelizare, oricât de bine organizată şi de bine anunţată ar fi, până când nu începe să producă rezultate pe care să le putem „pipăi" o săptămână sau un an mai târziu."

„Va fi o nouă zi pentru noi când vom înlătura orice noţiune falsă şi orice teamă prostească şi vom da voie Duhului Sfânt să aibă părtăşie cu noi — atât de intim cât vrea să o facă — şi să ne vorbească aşa cum Hristos a vorbit ucenicilor Săi la Marea Galileii. După aceea, nu va mai exista singurătate, ci numai gloria Prezenţei care nu dezamăgeşte niciodată!"

Capitolul 12

Un om al rugăciunii

„Să mă rog cu To^er a fost o experienţă unică. Am fost încântat prima dată când m-a invitat să-l însoţesc în biroul lui pentru un timp de rugăciune. După ce am discutat un pasaj din Scriptură la care el meditase recent, a sugerat să ne rugăm. Viind mult mai tânăr, am aşteptat să văd ce postură va adopta, ca să mă pot conforma. Spre surprinderea mea, s-a ridicat de pe scaun, s-a dus în mijlocul biroului şi a îngenuncheat. Am făcut şi eu la fel. Acolo, pe genunchi, fără nici un scaun sau nici o masă pentru sprijin, ne-am rugat stând unul cu faţa la celălalt în următoarea jumătate de oră. Când mă gândesc acum, îmi amintesc limpede că poliţia fizică implicată în exerciţiul spiritual nu a mai lăsat loc pentru reverie mentală."

Robett Walker

In timpul unei sesiuni de afaceri la un Comitet general al *Alianţei creştine şi misionare,* delegaţii erau cufundaţi în moţiuni şi rectificări, şi în rectificări la rectificări. Tozer devenea din ce în ce mai agitat din cauza plictiselii provocate de toate acestea. Intr-un sfârşit, duhul lui neliniştit nu a mai putut rezista. S-a întors la Raymond McAfee care stătea lângă el.

—Haide, McAfee, a şoptit el, hai să mergem sus în camera mea şi să ne rugăm până nu-mi pierd toată evlavia.

Orice aclamaţie pe care a dobândit-o ca predicator elocvent şi scriitor remarcabil poate fi pe drept atribuită relaţiei lui strânse cu Dumnezeu. Tozer prefera prezenţa lui Dumnezeu oricărei alte prezenţe. Temelia vieţii lui creştine era rugăciunea. El nu doar a

predicat rugăciunea, ci a şi practicat-o. Purta totdeauna un mic caiet în care însemna cererile pentru el şi pentru alţii, de obicei de natură spirituală.

Rugăciunile lui Tozer purtau aceleaşi caracteristici ca şi predicile lui: onestitate, sinceritate, umor, intensitate. Felul în care se ruga afecta profund felul în care predica, pentru că predicile lui nu erau decât o proclamare a ceea ce descoperise în rugăciune. Felul în care se ruga îi afecta, de asemenea, felul de viaţă. A spus deseori: „După cum se roagă un om, aşa este el." Tot ce făcea decurgea din viaţa lui de rugăciune.

Cea mai mare parte a fiecărei zile o petrecea luptându-se cu Dumnezeu în rugăciune. Tozer practica literal prezenţa lui Dumnezeu. Adesea, obişnuia să se retragă din prezenţa familiei şi a prietenilor pentru a petrece timp cu Dumnezeu. Nu era ceva neobişnuit să piardă noţiunea timpului în acele întâlniri cu Dumnezeu.

McAfee se întâlnea cu Tozer în mod regulat în biroul lui, în fiecare marţi, joi şi sâmbătă dimineaţă, pentru o jumătate de oră de rugăciune. Deseori, când McAfee intra, Tozer citea cu voce tare ceva ce lecturase recent — era fie un pasaj din Biblie, fie un imn, fie un scriitor devoţional, fie o carte de poezii. Apoi, îngenunchea lângă scaunul lui şi începea să se roage. Uneori, se ruga cu faţa îndreptată în sus. Alteori, stătea prosternat pe podea, cu o foaie de hârtie sub faţă ca să nu respire praful din mochetă.

Prezenţa lui Dumnezeu

McAfee îşi aminteşte în mod deosebit o zi memorabilă. „Tozer a îngenuncheat lângă scaunul lui, şi-a scos ochelarii şi i-a pus pe scaun. Sprijinindu-se pe gleznele îndoite, şi-a împreunat mâinile, şi-a ridicat capul cu ochii închişi şi a început: «O, Dumnezeule, suntem înaintea Ta.» Cu aceste cuvinte, a venit o năvală a prezenţei lui Dumnezeu, care a umplut camera. Amândoi ne-am închinat în extaz, mirare şi adorare tăcută. Nu am uitat niciodată momentul acela, şi nu vreau să-1 uit."

Din când în când, când McAfee se ruga, îl auzea pe Tozer foşnind. Deschizând un ochi ca să vadă ce se întâmpla, îl descoperea

cu creionul în mână, scriind. în timp ce McAfee se ruga, Tozer avea un gând pe care vroia să nu-1 piardă.
Tozer se întâlnea regulat cu personalul bisericii sale pentru rugăciune. Odată, în timpul unei întâlniri de rugăciune cu personalul, Tozer era întins pe jos, într-o conversaţie profundă cu Dumnezeu. A sunat telefonul. Tozer şi-a întrerupt rugăciunea pentru a răspunde la telefon. A purtat o discuţie de aproximativ 20 de minute cu un pastor, dându-i tot felul de instrucţiuni şi sfaturi pe care el însuşi nu le urmase niciodată — să-şi ia timp liber, să plece în concediu, şi aşa mai departe. Personalul a stat acolo ascultând şi chicotind deoarece Tozer nu-şi luase niciodată concediu.
închizând telefonul, Tozer şi-a reluat poziţia pe podea şi a continuat de unde rămăsese, spunând: „Acum, Doamne, după cum spuneam..."
Odată, dr. Louis L. King, Tozer şi alţi doi predicatori se angajaseră la o jumătate de zi de rugăciune. Unul dintre predicatori era cunoscut pentru limbajul său bombastic, colorat folosit atât în predicare, cât şi în rugăciune. Omul acesta a început să se roage pentru un anumit lider al lumii care, pe atunci, împiedica lucrarea misionară. „Dacă nu poţi să-1 schimbi," s-a rugat predicatorul, „atunci omoară-1 şi ia-1 în cer!" Mai târziu, Tozer 1-a luat pe King deoparte.
—Ai auzit pentru ce s-a rugat de dimineaţă?, a întrebat cu o expresie de durere pe chip. Ia-1 în cer? Dar el nici nu crede în Isus Hristos. Asta nu a fost rugăciune. Spunea lucrul acesta pentru beneficiul nostru. Lui Dumnezeu nu-I vorbeşti în felul acesta. Când te apropii de Dumnezeu, totdeauna trebuie să foloseşti un limbaj reverenţios. In rugăciune, vorbeşti lui Dumnezeu, nu oamenilor!

O ocupaţie sacră

Rugăciunea, după părerea lui Tozer, era cea mai sacră ocupaţie în care se putea angrena un om. Adesea, când Tozer se ruga, oamenii simţeau că Dumnezeu este chiar lângă el. Uneori, erau tentaţi să-şi deschidă ochii şi să se uite în jur.
Rugăciunile lui Tozer cuprindeau atât detalii precise, cât şi transcendentalul. Odată, în timp ce era vizitat de King, Tozer a trebuit să meargă în oraş ca să cumpere nişte becuri speciale pentru

biserică. înainte ca cei doi bărbaţi să părăsească biroul, Tozer a sugerat să îngenuncheze. Cu cele mai simple cuvinte, s-a rugat: „Acum, Doamne, noi nu ştim nimic despre becuri." Şi a continuat într-un mod foarte omenesc să-I ceară lui Dumnezeu înţelepciune într-o chestiune atât de pământească precum cumpărarea unor becuri.
Taberele şi conferinţele biblice de vară erau o încântare specială pentru Tozer. In fiecare an, petrecea un timp considerabil slujind în aceste locuri. Pentru el, întreaga atmosferă conducea înspre rugăciune şi apropiere mai mare de Dumnezeu.
In fiecare dimineaţă, obişnuia să se plimbe în pădurile din jur ca să găsească un loc în care să se roage. îngenunchind lângă un buştean căzut, obişnuia să petreacă acolo timp în închinare şi rugăciune. Ocazional, câte o altă persoană i se alătura în aceste întâlniri rustice de rugăciune. înainte de a începe, Tozer spunea ceva despre venirea în prezenţa lui Dumnezeu care, pentru el, era totdeauna foarte reală şi imediată. După aceea, spunea totdeauna: „Ei bine, pentru ce să ne rugăm?" Apoi urma un timp scurt de discuţii despre subiecte de rugăciune. De obicei, Tozer se ruga primul.
Intr-o dimineaţă, ploaia i-a schimbat planurile obişnuite, aşa că el şi Robert W. Battles, un prieten apropiat, s-au întâlnit în camera lui Tozer pentru rugăciune, la ora 9. Dr. Battles şi Tozer predicau împreună în acea tabără. Fiecare a îngenuncheat la părţile opuse ale unui pat de campanie.
—Ei bine, juniorule, pentru ce ne rugăm astăzi?, a întrebat Tozer.
—Cred că trebuie să ne rugăm pentru aceşti oameni care au venit să audă predicând pe unii ca noi.
Cei doi bărbaţi au vorbit despre rugăciune, despre ce şi pentru cine trebuie să se roage. Apoi, Tozer a început să vorbească despre Dumnezeu, despre întrupare, gloria şi maiestatea Trinităţii, despre sfinţenie, despre cer, îngeri, nemurire, despre biserică şi misiunea ei în lume. Nu a fost nici un program, nici o noţiune a timpului, numai simţul minunat al prezenţei lui Dumnezeu.
Apoi, când au început să se roage efectiv, a sunat clopoţelul pentru masa de prânz.

—Oh, nu!, s-a plâns Battles. Nici măcar n-am apucat să ne rugăm şi a sunat clopoţelul pentru masă!
—Păi, juniorule. Ne-am întâlnit aici să ne rugăm. Ştii ceva? Ceea ce am făcut toată dimineaţa a fost periculos de aproape de rugăciune.

Uneori, pe când cei doi bărbaţi se plimbau în tăcere prin pădurile din preajmă, Tozer lua o atitudine îndepărtată, nările începeau să-i pâlpâie şi spunea cu toată solemnitatea:
—Junior, vreau să-L iubesc pe Dumnezeu mai mult decât oricine din generaţia mea.
Cel puţin o dată, Tozer a pierdut complet noţiunea timpului pe când era în camera lui şi se ruga. Sosise timpul ca el să vorbească şi nu era de găsit nicăieri. Altcineva a trebuit să-1 înlocuiască. Când Tozer a apărut într-un final, a spus doar că avusese o întâlnire mai importantă.

Concentrare asupra lui Dumnezeu

In rugăciune, Tozer excludea totul şi pe toţi, şi se concentra. Mentorii lui mistici l-au învăţat lucrul acesta. Ei i-au arătat cum să practice prezenţa zilnică a lui Dumnezeu.
A învăţat bine lecţia aceasta. Pentru Tozer, rugăciunea era strâns legată de închinare. După cum am menţionat înainte, Tozer a remarcat odată că „închinarea înseamnă să simţi în inimă şi să exprimi într-un mod adecvat, un sentiment umilitor, dar încântător de veneraţie pătrunsă de admiraţie, un fior profund şi o dragoste copleşitoare în prezenţa acelui Mister străbun, acea Maiestate pe care filosofii o numesc Cauza primară, dar pe care noi o numim Tatăl nostru care eşti în ceruri."
închinarea era forţa din spatele a tot ce făcea. Ea controla fiecare aspect al vieţii şi al slujirii lui. „Lucrarea ce nu decurge din închinare", avertiza el, „este inutilă şi nu poate fi altceva decât lemn, fân şi trestie în ziua în care se va încerca lucrarea fiecărui om."
Răzvrătindu-se împotriva programelor febrile care îi împiedicau pe semenii lui slujitori şi semenii lui creştini de la adevărata închinare, Tozer a scris: „Sunt convins că motivul pentru care marii sfinţi din aceste vremuri sunt atât de puţini — chiar şi printre aceia care cred cu adevărat în Hristos — este parţial lipsa noastră de disponibilitate de a oferi suficient timp cultivării cunoaşterii lui

Dumnezeu. Activităţile noastre religioase ar trebui organizate în aşa fel încât să lase timp din belşug pentru cultivarea roadelor singurătăţii şi tăcerii."
Tozer a fost un iubitor înflăcărat al imnurilor, şi în biblioteca sa, a avut o colecţie de cărţi vechi de imnuri. Deseori, în drum spre un angajament, medita la unul din vechile imnuri.
„Fă-ţi rost de o carte de imnuri", sfătuia el deseori atunci când consilia oamenii. „Dar ia-ţi una veche de mai mult de o sută de ani!" Biserica lui din Chicago nu a folosit cartea denominaţiei, *Imnuri ale vieţii creştine* (Hymns of the Christian Life). în schimb, adunarea cânta dintr-o carte de imnuri a Bisericii evanghelice River. Tozer o prefera pe aceasta, deoarece conţinea mai multe imnuri măreţe pe care le iubea el şi îi plăcea mult să-i audă pe oamenii lui cântându-le.
„După N Biblie," a spus el odată într-un articol al *Alliance Ufe* adresat creştinilor noi, „următoarea carte cea mai valoroasă este o carte bună de imnuri. Orice creştin nou care petrece un an meditând în rugăciune la imnurile lui Watts şi Wesley, devine un bun teolog." Apoi, a adăugat: „După aceea, persoana aceasta să ţină o dietă echilibrată de puritani şi mistici creştini, în lecturile ei. Rezultatele vor fi mai minunate decât a visat el vreodată." Acesta era modelul lui personal, an de an.
In timpul anilor 1950, Tozer a găsit un duh asemănător cu al lui într-un instalator din Irlanda, Tom Haire, un predicator laic. Haire a devenit subiectul a şapte articole pe care Tozer le-a scris pentru *Alliance Ufe,* mai târziu retipărite sub formă de broşură, intitulată *Thomas Haire: instalatorul rugativ din Lzsburn (Thomas Haire: The Praying Vlumber ofUsburn).* Cu greu ar putea fi mai diferiţi doi oameni, totuşi, dragostea lor pentru Dumnezeu şi simţul valorii Lui i-a adus împreună.
Odată, în timp ce Haire vizita Chicago, biserica lui Tozer avea o noapte de post şi rugăciune. Haire li s-a alăturat. La miezul nopţii, i s-a făcut sete şi a ieşit să bea un ceai. Unii membri ai bisericii au crezut că Tom, făcând acest lucru, „cedase firii pământeşti". Tozer nu a fost de acord. în acea faptă el a văzut libertatea frumoasă de care Tom se bucura în Domnul.
Chiar înainte ca Tom să se întoarcă în ţara lui de baştină, s-a oprit în Chicago pentru a-şi lua rămas-bun.

—Ei bine, Tom, a remarcat Tozer, presupun că te duci înapoi în Irlanda ca să predici.
—Nu, a răspuns Tom cu accentul lui irlandez puternic. Intenţionez să anulez toate angajamentele pentru următoarele şase luni şi să petrec acel timp pregătindu-mă pentru scaunul de judecată al lui Hristos cât încă mai pot face ceva în privinţa asta."
Aceasta era o atitudine caracteristică şi lui Tozer.

I

I

Cugetări

„Dacă o zecime din 1% a rugăciunilor făcute în orice oraş american, în orice zi de duminică, ar primi răspuns, lumea ar vedea cea mai mare trezire care a avut loc vreodată, venind cu viteza luminii. Se pare că ne-am obişnuit cu rugăciuni care nu înfăptuiesc nimic. Dumnezeu încă aude rugăciunea şi toate făgăduinţele sunt încă valabile, cu toate acestea, noi continuăm într-o stare muribundă. Poate cineva să ne spună motivul?"

„Am fost destul de naiv să cred că am fost deziluzionaţi de performanţele jalnice ale băieţilor cu personalitate de acum câţiva ani, şi că ne-am revenit din acea formă de psihologie anormală de care ne-am molipsit din filme; dar evident, am fost prea optimist. Precum malaria, a recidivat."

„Prima lucrare a adevărului revelat este de a obţine o predare necondiţionată a păcătosului faţă de voia lui Dumnezeu. Până când aceasta nu a fost înfăptuită, de fapt, nu a fost realizat nimic cu adevărat trainic. Cititorul poate admira imagistica bogată a Bibliei, figurile de stil îndrăzneţe şi avânturile pasionate de elocvenţă; se poate bucura de pasajele muzicale blânde şi se poate desfăta în puternica ei înţelepciune simplă. Dar până când nu s-a supus autorităţii ei depline asupra vieţii sale, nu a obţinut încă nici un bine din ea."

Licăriri personale:

Predicarea

îmi aduc aminte de anumite lucruri legate de felul în care îşi transmitea dr. Tozer predicile. Obişnuia să stea pe vârfuri. Era un om scund, aşa că stătea frecvent pe vârfuri. Acesta era felul lui de a se simţi o parte din ceea ce spunea. Iar eu îmi amintesc în special felul în care îşi ţinea Biblia. Obişnuia să înceapă cu Biblia deschisă pe amvon. îşi urmărea îndeaproape notiţele. Asta dura cam 15-20 de minute din mesajul său, apoi lua Biblia într-o mână şi o ţinea în faţă. Se depărată puţin de amvon şi predica aşa în următoarele 15 minute. După aceea, punea Biblia înapoi pe amvon, se dădea în spate şi nu mai folosea nici o notiţă în restul predicii. Acum era în viteza a patra, subiectul era al lui şi era liber să explice adevărul.

Rev. Cliff Westergren

Eram un slujitor tânăr şi participam la primul Comitet în Long Beach, California. Eram copleşit de gândul că îl voi asculta pe dr. Tozer predicând. Pe măsură ce se apropia de concluzia mesajului său, atmosfera era absolut electrizantă. Eu eram obişnuit cu chemările la altar şi mă aşteptam să văd o mulţime de oameni mergând în faţă. Cu siguranţă, aşa ar fi fost dacă ar fi ales să facă acest lucru. însă, în felul lui inimitabil, dar brusc, a anunţat: „Nu veniţi aici, la altar şi nu plângeţi - duceţi-vă acasă şi trăiţi." Cu acel comentariu, a pus capăt întâlnirii. Am fost atât de impresionat de acel îndemn, şi profund mişcat, încât mi l-am amintit timp de 35 de ani. De nenumărate ori, m-a provocat să-mi pun în practică creştinismul".

Rev. Earl M. Swanson

Capitolul 13

Mistic şi profet

într-o seară, dr. D. Martyn LJoyd-Jones si cu mine discutam despre mistici la cină şi el mi-a povestit o experienţă interesantă.

Cu permisiunea lui, o redau aici.

„Cu mulţi ani în urmă, dr. To^ersi cu mine am predicat împreună la o conferinţă," a spus el, „iar eu i-am apreciat foarte mult slujirea şipărtăşia.

într-o 3? *mi-a spus:*

—Uqyd-Jones, tu şi cu mine avem aceleaşi convingeri asupra chestiunilor spirituale, dar am ajuns la aceste convingeri pe căi diferite.
—Ce vrei să spui?, l-am întrebat. —Ei bine, a răspuns To^er, tu ai venit pe calea puritanilor, iar eu am venit pe calea misticilor. Şi, ştii, avea dreptate!
Warren W. Wiersbe Biserica Moody Memorial, Chicago
Pasiunea lui Tozer pentru Dumnezeu l-a condus către misticii creştini. In vremea sa, scrierile lor nu erau populare, nici măcar printre feţele bisericeşti. Dar Tozer a descoperit că aceste suflete măreţe, oricât de greşită era teologia lor, erau incontrolabil îndrăgostiţi de Dumnezeu. Faptul că el L-a urmărit pe Dumnezeu s-a datorat lor.
Scrierile acestor mistici creştini erau ţesute precum firele de argint şi aur, în stofa discursurilor lui Tozer. I-a citat, i-a parafrazat, i-a imitat; le-a respirat duhul; s-a bazat pe sprijinul lor. „Aceşti oameni," obişnuia el să spună, „îl cunosc pe Dumnezeu, iar eu vreau să cunosc ce cunosc ei despre Dumnezeu şi cum au ajuns să

cunoască aceste lucruri." S-a identificat atât de mult cu luptele şi biruinţele anumitor scriitori devoţionali încât mulţi oameni îl numeau şi pe el un mistic — o denumire la care nu a obiectat niciodată.

Devoţiune totală faţă de Dumnezeu

Lista lui Tozer formată din aceşti „prieteni ai lui Dumnezeu" s-a mărit de-a lungul anilor. Nimic nu îl încânta mai mult decât să descopere un scriitor devoţional demult uitat şi era întotdeauna nerăbdător să prezinte aceste descoperiri şi altora. Admiraţia lui pentru scrierile lor nu era o aprobare a tot ceea ce făceau sau promovau — era totdeauna atent să evidenţieze lucrul acesta. Ceea ce preţuia el era totala lor devoţiune faţă de Dumnezeu şi abilitatea de a-şi împărtăşi înţelegerile spirituale.
Odată, într-o predică, Tozer a făcut referire la Julian de Norwich (numită, de asemenea, Juliana) ca fiind prietena lui. Afirmaţia a făcut multe sprâncene să se ridice. „Eu cred," a explicat Tozer, „că cineva care a murit de mai bine de 500 de ani, poate fi numită prietenă fără riscuri." In scrierile ei, a descoperit o atitudine şi o pasiune pentru Dumnezeu care corespundeau propriei lui căutări.
„Cuvântul mistic", explică Tozer în introducerea sa la *Cartea creştină de vers mistic {The Christian Book on Mystical Verse),* „se referă la acea experienţă spirituală personală comună tuturor sfinţilor din timpurile biblice şi bine-cunoscută mulţimilor de oameni din era post-biblică. Vorbesc despre misticul evanghelic pe care Evanghelia 1-a adus la o părtăşie intimă cu Dumnezeirea. Teologia lui nu este nimic mai puţin şi nimic mai mult decât ceea ce este afirmat în Scripturile creştine. El merge pe drumul înalt al adevărului, pe care au mers profeţii şi apostolii din vechime şi pe care, de-a lungul veacurilor, au umblat martiri, reformatori, puritani, evanghelişti şi misionari ai crucii.
Misticul se diferenţiază de creştinul ortodox obişnuit numai prin faptul că el îşi experimentează credinţa până în adâncurile fiinţei sale conştiente, în timp ce celălalt nu. El există într-o lume a realităţii spirituale. Este conştient într-un mod tăcut, profund, şi uneori aproape extatic de prezenţa lui Dumnezeu în propria lui natură şi în lumea din jurul său. Experienţa lui religioasă este ceva elementar, la

fel de veche precum timpul şi creaţia. Este o cunoaştere directă a lui Dumnezeu prin unirea cu Fiul Etern. înseamnă să cunoşti ceea ce trece dincolo de cunoaştere."
Cuvântul „mistic" nu îl speria pe Tozer. Termenul „misticism" înseamnă simplu „practicarea prezenţei lui Dumnezeu", credinţa că inima poate avea părtăşie directă cu Dumnezeu, clipă de clipă, fără ajutorul unui ritual exterior. A văzut această credinţă ca fiind în centrul creştinismului adevărat, experienţa cea mai dulce şi care satisface deplin sufletul, pe care un copil al lui Dumnezeu o poate cunoaşte.
Tozer a fost un admirator entuziast al lui Francois de Salignac de la Mothe-Fenelon, sfântul francez din secolul al XVII-lea ale cărui predici elocvente au contribuit în mare măsură la educaţia spirituală a contemporanilor săi şi a cărui generozitate a contribuit mult la alinarea suferinţelor cauzate de războiul succesiunii spaniole-franceze. Fenelon a fost un om care L-a cunoscut pe Dumnezeu, care a trăit în El aşa cum o pasăre trăieşte în aer. în mod providenţial, a fost înzestrat cu abilitatea de a-i conduce şi pe

alţii către acelaşi fel de viaţă. în Fenelon, nu era nici o urmă a morbidităţii care i-a caracterizat pe unii dintre bărbaţii şi femeile cunoscute ca mistici.

Incurajându-i pe alţii să citească mistici

Când Harper&Row a republicat cartea lui Fenelon, *Sfaturi creştine* (Christian Counsel), cu titlul *Perfecţiunea creştină {Christian Perfection),* Tozer a fost încântat. A scris un articol despre acest subiect, sfătuind cititorii revistei *Alliance LJfe,* să-şi facă rost de un exemplar al acestei cărţi. „Apropiati-vă de această carte," a spus el, „cu un duh care să tânjească. Fără o dorinţă puternică nimic nu-ţi va face mult bine. Fii hotărât să-L cunoşti pe Dumnezeu. Citeşte numai după rugăciune şi meditaţie asupra Cuvântului însuşi. Inima trebuie să fie pregătită pentru această carte, altfel va fi ca orice altă carte şi nu va avea un efect prea mare.

Vino cu o atitudine de devoţiune, în tăcere şi aşteptare umilă. Dacă este posibil du-te într-un loc în care să fii singur ca să o citeşti. Chiar şi prezenţa celui mai drag prieten distrage deseori inima şi

împiedică o concentrare totală. Predă-te şi consacră-te înainte de a veni în faţa cărţii lui Fenelon; el începe acolo unde se opresc alţii. Fii serios. Fenelon ia de bună seriozitatea cititorilor săi. Dacă cineva este infectat de noţiunea ciudată că religia trebuie să ofere atât amuzament, cât şi mântuire, atunci să treacă pe lângă Fenelon. Această carte este pentru omul care însetează după Dumnezeu. Nu citi niciodată mai mult de un capitol pe zi. Ar fi o greşeală să te grăbeşti cu citirea cărţii. Ea trebuie să aibă parte de studiu, meditaţie, însemnări, rugăciuni şi reveniri dese atâta timp cât continuă să slujească sufletului".

Pentru hrana lăuntrică, Tozer revenea mereu la aceşti învăţători ai vieţii lăuntrice. A stat mult timp şi cu dragoste la picioarele acestor învăţători sfinţi, scoţând apă din fântânile lor cu reverenţă şi recunoştinţă. Şi-a ridicat ochi mulţumitori către Dumnezeu pentru bărbaţii şi femeile care l-au învăţat să dorească drumul mai bun: Nicholas Herman de Lorraine, Nicholas de Cusa, Meister Eckhart, Frederick William Faber, Doamna Jeanne Guyon. Tozer a făcut doar două menţiuni: că aceşti învăţători îl cunosc pe Dumnezeu „nu doar din auzite", după cum spunea Carlyle, şi că Hristos este totul în toate pentru ei.

Tozer a descoperit că tovărăşia lui Hristos trebuia cultivată. De aceea se retrăgea el atât de adesea şi petrecea atât de mult timp singur. „Poţi să fii la fel de drept ca o ţeava de puşcă din punct de vedere teologic", remarca Tozer deseori, „şi la fel de gol ca ea din punct de vedere spiritual." Probabil că acesta este motivul pentru care el nu punea accentul pe o teologie sistematică, ci pe o relaţie personală cu Dumnezeu. Pentru el, aceasta era o relaţie atât de reală şi atât de copleşitoare încât îi captiva total atenţia. A tânjit după ceea ce a numit cu tandreţe „un suflet conştient de Dumnezeu" - o inimă aprinsă pentru Dumnezeu.

Dar el a învăţat şi să exprime în cuvinte ceea ce învăţase în căutarea lui după Dumnezeu. „Cu ani în urmă", a spus Tozer odată, „m-am rugat ca Dumnezeu să-mi ascute mintea şi să mă împuternicească să primesc tot ceea ce El vroia să-mi spună. Apoi, m-am rugat ca Dumnezeu să-mi ungă capul cu untdelemnul profetului în aşa fel încât să pot transmite acele lucruri oamenilor."

O chemare pentru profeţii zilei de astăzi

în discursurile frecvente adresate predicatorilor tineri, Tozer îi căuta pe aceia care vroiau să se alăture acelei „Părtaşii a inimii arzânde", care vroiau să plătească preţul şi care, asemenea lui, abordau slujirea din perspectiva mistică. A emis o chemare distinctă pentru profeţii vremii sale.

A recunoscut faptul că astăzi, în biserică există mulţi oameni cu o viată fără pată — învăţători magnifici, plini de Duhul Sfânt. „Sunt profund recunoscător pentru aceşti bărbaţi şi am beneficiat mult din urma slujirii lor", obişnuia el să spună. „Dar cred că vremurile acestea cer câţiva oameni care să fie unşi într-un mod special şi înzestraţi cu daruri deosebit de potrivite pentru nevoile acestui ceas. Aceşti oameni trebuie să cunoască gândul lui Dumnezeu pentru vremea lor şi să vorbească cu o siguranţă calmă. într-un sens, ei trebuie să fie profeţii generaţiei lor."

„Te va costa totul ca să-L urmezi pe Domnul," a spus Tozer acestor tineri, „şi te va costa şi mai mult ca să fii omul lui Dumnezeu pentru această vreme. Oricine poate da învăţături din Biblie. Mulţi o fac şi o

fac bine. Mulţi pastori fac bine atunci când zidesc o adunare prin învăţătură biblică, iar noi avem nevoie de învăţătură biblică şi de învăţători biblici. Dar în fiecare generaţie există o nevoie imensă de profeţi. Aceştia sunt exemplarele spirituale, puţinii intoxicaţi de Dumnezeu care, în fiecare epocă, au rostit mesajul clar al lui Dumnezeu în urechile tari ale mulţimilor."
Tozer a accentuat importanţa faptului de a-i învăţa pe oameni cum să se închine înaintea lui Dumnezeu. El dădea următorul sfat: „Du-i departe de ceea ce este frivol către un serviciu de închinare plin de sens, de demnitate. învaţă-i să cânte unele imnuri vechi ale bisericii — imnuri care îl glorifică pe Dumnezeu, imnuri cu mult înţeles (sens) pentru ei."
Odată, la o conferinţă biblică, a mărturisit o experienţă spirituală pe care a avut-o ca tânăr predicator. „Un prieten predicator m-a însoţit la o plimbare prin pădure pentru citire personală a Bibliei şi rugăciune. El s-a oprit lângă un buştean şi, dacă eu îl cunosc bine, probabil a adormit. M-am dus puţin mai departe, aşa cum a făcut Isus, am îngenuncheat şi am început să citesc din Biblie. Citeam

despre tabăra lui Israel din pustie şi despre felul în care Dumnezeu a înfăţişat-o ca pe un frumos diamant. Deodată, L-am văzut pe Dumnezeu aşa cum nu-L mai văzusem niciodată înainte. In acel sanctuar de lemn, am căzut cu faţa la pământ şi m-am închinat. Din momentul acelei experienţe, am pierdut orice interes pentru emoţii spirituale ieftine. Refrenurile religioase goale pe care le cântăm nu reprezintă nici o atracţie pentru mine. Am fost faţă în faţă cu Dumnezeul Suveran şi, de atunci, numai Dumnezeu a contat în viaţa mea."
Devreme în slujirea lui, Tozer a recunoscut că untdelemnul ungerii profetului era asupra lui. Acest lucru 1-a umilit, dar mai mult decât atât, 1-a dus pe genunchi. Adesea, în timpul primilor ani petrecuţi în Chicago, dimineaţa mergea cu un tramvai până la Lacul Michigan, având numai Biblia la el şi petrecea ziua în singurătate cu Dumnezeu.
Tozer putea vorbi profetic pentru că se întâlnise cu Dumnezeu. Şi-a câştigat reputaţia de profet al secolului al XX-lea şi a funcţionat, după cum a observat cineva, drept „conştiinţă a evanghelismului" nu numai în generaţia sa, ci şi în generaţiile care au urmat după el.

Cugetări

„Unii oameni îşi petrec tot timpul pe un fel de trapez doctrinar şi niciodată nu coboară suficient de mult timp ca să înveţe cum să umble cu Dumnezeu. Departe de oamenii obişnuiţi, îşi balansează degetele de la picioare pe bara zburătoare a suveranităţii divine, fac o tumbă dublă, apucă hotărârile eterne şi se ridică plecându-se în faţa misterului predestinării. Poate că este un exerciţiu bun (deşi bănuiesc că este puţin cam greu pentru o inimă obişnuită), dar eu am observat că nu îi face mai sfinţi sau mai asemenea lui Hristos. Cuvintele înţelepte ale lui Thomas â Kempis nu ar trebui uitate: «Este mai bine să simţi căinţă decât să cunoşti definiţia acestora.»"
„Chiar înainte ca dr. Ruben A. Torrey să moară, l-am auzit predicând un mesaj despre Duhul Sfânt. Era destul de slăbit şi vocea îi tremura, dar a fost una dintre cele mai mari predici pe care le-am auzit vreodată, iar după trecerea anilor, mireasma lui încă dăinuie. O frază pe care a rostit-o mi-a rămas în mod deosebit în memorie: «Nu trebuie să ne preocupăm să obţinem mai mult din Duhul Sfânt, ci trebuie să avem grijă ca El să obţină mai mult din noi. Noi II putem avea în întregime dacă El ne poate obţine pe noi în întregime.» Fraza aceasta este vrednică de cugetare."
„Pe un amvon al unei misiuni faimoase, era scris următorul text: «Domnilor, am vrea să-L vedem pe Isus» — un memento discret pentru vorbitor ca el să rămână la subiect: Hristos şi El răstignit. Când amvonul este folosit pentru orice alt scop decât acela de a prezenta Cuvântul lui Dumnezeu, slava s-a depărtat. Haideţi să păstrăm Biblia la amvon şi, pe cât posibil, să ţinem măgarii afară!"

Capitolul 14

Poezia şi poeţii

Mă tem că nu o să mai vedem vreodată un alt To^er. Oamenii ca el nu sunt produşi de colegii, ci învăţaţi de Duhul. Pentru mine, dr. To^er este un exemplu clasic al făgăduinţei: „Din inima lui vor curge râuri de apă vie."
Leonard Ravenhill
Poetul Percy Shelley a descris poezia ca fiind consemnarea clipelor celor mai bune şi mai fericite ale minţilor celor mai bune şi mai fericite. Anatole France a comparat un poem frumos cu un arcuş de

vioară tras pe corzile sufletelor noastre, făcând nu numai gândurile poeţilor să cânte, dar şi sufletele noastre. Aceia care scriau poezie o făceau adesea cu un mare sacrificiu personal. Wordsworth a mărturisit că poezia lui nu a adus câştig nici cât să-şi cumpere şireturi de pantofi.
împăratul David este renumit pentru multe victorii pe câmpul de bătaie. Lupta lui din tinereţe cu Goliat a entuziasmat nenumărate generaţii de copii; iar povestea prieteniei lui cu Ionatan este clasică. Dar astăzi, ceea ce se înalţă mai presus de toate realizările acestui om mare este micul poem pe care 1-a scris, „Psalmul 23". Acordurile acestui cântec dulce nu vor înceta niciodată să răsune pe coridoarele timpului. Cu toate acestea, el este doar o parte a marii moşteniri însufleţitoare lăsată de un om care a ţinut stiloul de aur al unui scriitor pregătit, care a ales un subiect bun pentru a-1 trata şi şi-a testat versurile pe corzile vibrante ale harpei sale.

Tozer era un admirator înflăcărat al poeţilor şi un adevărat iubitor al lucrărilor lor. A fost atras de ei fiindcă, asemenea lui, au aşezat lucrurile bune ale vieţii pe un piedestal, mai presus de bani şi confort; ei au purtat o povară sufletească ce a trebuit descărcată. Deşi el însuşi nu s-a aventurat prea departe în domeniul acesta, Tozer a scris totuşi câteva poezii. Două compoziţii au fost puse pe muzică şi cântate cu câteva ocazii de Raymond McAfee.

Cuvânt al Tatălui

(Muzică: *Ave Măria,* Schubert)

Cuvânt al Tatălui! Lumină din lumină;
Lauda veşnică este numai a Ta;
Puternic în tăria Ta necreată,
Dulce cu o mireasmă sfântă este tot ce-Ti aparţine.
întunecatele începuturi ale creaţiei
Şi-au avut sursa şi izvorul în Tine;
Universul, lăcaşul Tău,
Al Celui ce eşti şi pururi vei fi.
Cuvânt al Tatălui!
Cuvânt al Tatălui! Dumnezeu adevărat,
Şi om adevărat prin întrupare,
Născut pentru a îndura spinii, nuiaua,
Rănile ruşinoase ale mântuirii noastre.
Păcatele, durerile noastre vin toate înaintea noastră,
Nu avem nici un prieten, nici un prieten decât pe Tine;
Oh, întinde-Ţi mantaua mântuitoare peste noi
Şi eliberează duhurile noastre îndoliate.
Cuvânt al Tatălui!
Cuvânt al Tatălui! Ascultă-ne rugăciunea!
îndepărtează-1 pe ispititorul cel rău de la noi
Şi fă ca aceste suflete să fie obiectul grijii Tale blânde
Ca nu cumva păcatul şi Satan să biruiască.
Oh, Hristos triumfător! Adâncul iadului în disperare

Trebuie să se plece şi să lase ca dreapta Ta să domnească,
Atunci când Tu, cu nespusă bucurie
Ii vei aduce din nou pe răscumpăraţii Tăi.
Cuvânt al Tatălui!

Din adâncuri!

(Muzica: *Elegia,* Massenet)

Din adâncuri strig,
O, Dumnezeule, către Tine!
Ascunde-Ţi acum faţa de păcatul meu!
Izvoare de lacrimi curg în zadar;
Pata este atât de puternică

încât lacrimile nu o pot spăla.
în inimă-mi port ruşinea.
Zdrobit de durere plâng toată ziua,
Necazul îmi este tovarăşul singuratic în noapte.
Deşi m-am depărtat,
Nu Te întoarce de la mine;
Doamne, am nădăjduit în Cuvântul Tău.
Adu-Ţi aminte de mila Ta şi salvează-mi sufletul
Ca să nu mor acum.
Atât de sus ca cerurile de deasupra,
Atât de adâncă precum marea
Este bunătatea Ta faţă de mine, Doamne!
Credincios eşti Tu ca să ierţi; acum voi trăi
Ca să cânt dragostea Ta minunată.
Tu m-ai răscumpărat,
Prin har sunt al Tău,
O, divină bucurie,
Al Tău pe veci!

Unul dintre ultimele eforturi literare ale lui Tozer a fost de a selecta o antologie de poezii. Fiind publicată de *Christian Publications*

la scurt timp după moartea sa, antologia a devenit *Cartea creştină de vers mistic (The Christan Book on Mystical Verse).* Dragostea lui Tozer pentru poezie — atât sacră, cât şi seculară — este evidentă în toate lucrările sale. In mai multe cărţi de-ale lui, fiecare capitol se deschide cu o rugăciune şi se încheie cu un poem.

Dintre poeţii seculari, lui Tozer îi plăceau în mod deosebit poeţii naturii ca Wordsworth, care II vedeau pe Dumnezeu în creaţie. Dar în loc să pornească de la natură la Dumnezeu, aşa cum făceau mulţi poeţi, Tozer a mers de la Dumnezeu la natură. In timp ce a mărturisit că era îndatorat poeţilor naturii, a simţit că nici un creştin adevărat nu ar putea citi lucrările lor fără să se simtă dezamăgit. Ei vorbeau despre Dumnezeu, dar numai indirect. Dumnezeul lor nu era Dumnezeul Bibliei aşa cum este revelat în Isus Hristos, ci o fiinţă vagă, tenebroasă, aproape de nedistins între forţele naturii.

înţelepciune şi Duh al universului! Tu, suflete, ce eşti eternitatea gândului Cel care dai formelor şi imaginilor suflare Şi veşnică mişcare.

Preludiu, William Wordsworth

Pentru o perspectivă mai bună, Tozer s-a întors de la cei mai puri poeţi ai naturii la profeţii şi psalmiştii Scripturii. Aceştia îl vedeau mai întâi pe Dumnezeu; prin puterea credinţei, ei se înălţau la tronul Maiestăţii din înalt şi observau lumea creată de sus. Dragostea lor pentru lucrurile naturii era profundă şi intensă, dar nu le iubeau pentru ceea ce erau ele însele, ci de dragul Celui care le-a creat. Ei umblau prin lume ca prin grădina lui Dumnezeu. Totul le amintea de El. în furtună, ei vedeau puterea Lui; în tunet, auzeau glasul Lui; munţii le vorbeau despre tăria Lui, iar stâncile le aminteau că El este locul lor de adăpost.

Deşi L-a văzut desluşit pe Dumnezeu în natură, Tozer era mai absorbit de cerul nou şi de pământul nou decât de lumea aceasta actuală. Intr-un editorial intitulat „Lumea care va veni", Tozer a observat că ne îndreptăm cu toţii spre o altă lume. Este negrăit de minunat că noi, creştinii, avem Unul asemenea nouă, care a mers

înainte şi ne-a pregătit un loc! Acel loc va fi rânduit în mod divin, dincolo de moarte, unde nimic nu va

mai putea aduce răni sau teamă, a amintit el. Şi-a încheiat editorialul cu versurile scrise de Bernard de Cluny (secolul al Xll-lea):

Glorios Ierusalim!
Gloria celor aleşi!
O, viziune scumpă şi viitoare
Pe care o aşteaptă inimile nerăbdătoare!
Chiar şi acum te văd prin credinţă,
Chiar şi aici îţi disting zidurile,
Gândurile mi se-aprind când le îndrept spre tine
Şi lupt, şi suspin şi tânjesc.

Tozer „s-a luptat, a suspinat şi a tânjit" într-adevăr după acel Ierusalim viitor şi după domnia lui Dumnezeu. Cuvintele „Sufletul meu Te urmează îndeaproape" (Psalmul 63:8) afirmă succint interesul primordial al lui Tozer dintotdeauna: L-a urmărit pe Dumnezeu. Nu pentru că nu II cunoştea deja — a-L găsi pe Dumnezeu şi a-L căuta în continuare este paradoxul dragostei sufletului. Sfântul Bernard de Clairvaux (1090-1153) a scris despre acest paradox sfânt într-un catren muzical pe care Tozer îl îndrăgea mult:

Gustăm din Tine, o, Tu, Pâinea vie
Şi tânjim să ne ospătăm mai mult din Tine;
Bem din Tine, Izvor al vieţii
Şi însetăm să ne umplem sufletele cu Tine.

Frederick W. Faber (1814-1863) era, de asemenea, un poet favorit şi Tozer a inclus douăzeci de poezii de-ale lui în *Cartea creştină de vers mistic (The Christian Book of Mystical Verse).* Măsura în care Dumnezeu S-a descoperit pe Sine inimii căutătoare a lui Faber i-a aprins întreaga viaţă de o adorare arzândă. Captivarea lui totală cu Dumnezeu a fost ceea ce l-a fermecat pe Tozer.

Printre lucrările lui Faber, Tozer a găsit un imn către Duhul Sfânt pe care 1-a clasat printre cele mai bine scrise imnuri. Se întreba de ce nu a fost niciodată pus pe muzică şi cântat în biserici. „Nu cumva este din cauză că," a întrebat el, „întruchipează o experimentare personală a Duhului Sfânt atât de profundă şi de intimă, atât de înflăcărată încât nu corespunde nici unui lucru din inimile închinătorilor de azi?"

Izvor al Dragostei! Tu însuţi Dumnezeu Adevărat!
Care din zile eterne,
Din Tatăl şi din Fiul ai purces
In feluri necreate!
O, Lumină! O, Dragoste! O, Dumnezeu Adevărat,
Nu îndrăznesc să privesc
Către atributele Tale minunate
Şi către căile lor misterioase.

Un alt imn de-al lui Faber pe care Tozer îl îndrăgea a fost cel în cinstea eternităţii lui Dumnezeu:

Tu nu ai tinereţe, Dumnezeule mare,
Un Sfârşit Neînceput eşti Tu;
Gloria Ta era în ea însăşi,
Şi este încă în inima ei liniştită:
Timpul nu are influenţă asupra Ta.
Drag Dumnezeu! Tu eşti propria Ta eternitate.

Tozer a avertizat: „Nu treceţi peste acest poem ca peste oricare altul. Diferenţa dintre un creştin mare şi un creştin de orice alt fel stă în calitatea conceptelor noastre religioase, iar ideile exprimate în aceste şase rânduri pot fi asemenea treptelor de pe scara lui Iacov, ducând în sus spre o concepţie despre Dumnezeu mai sănătoasă şi mai satisfăcătoare." Faber a devenit mentorul lui Tozer în ceea ce priveşte ideile sănătoase despre Dumnezeu.

Insă dragostea lui Tozer pentru poezie nu s-a oprit la cele care îl descriau pe Dumnezeu; a mers mai departe la poezii care enunţau,

de asemenea, experienţele umane. Tozer ştia că drumul crucii nu este popular şi că aduce o măsură de ruşine celor care îl iau. Creştinii separaţi scapă rareori de o anumită măsură de ură în timpul vieţii lor. După un timp de la moartea lor, timpul şi distanţa poate atenua contururile portretelor lor, iar lumea care i-a urât în timpul vieţii, îi va lăuda uneori după moarte. John Wesley şi metodiştii sunt un exemplu bun al acestui fenomen ciudat. Au fost dispreţuiţi şi luaţi în derâdere pe când erau pe pământ, fiind consideraţi drept pleavă, sau mai rău. Dar acum, le cântăm imnurile şi le zidim mormintele. Istoria consemnează insultele adunate asupra lor din cauza „perfecţionismului" lor şi a bucuriei lor de nestăpânit care făcea oamenii să se simtă jenaţi şi să plece în grabă.
Gerhard Tersteegen (1697-1769), pe care Tozer 1-a citat neobosit, într-un imn intitulat *Cântecul pelerinului (Pilgrim Song),* a căutat să-i mângâie şi să-i înveselească pe călătorii sfinţi ce umblau neiubiţi şi neobservaţi prin pustie. Ultima strofă spune:
Mereu pe urmele paşilor Lui;
Şi ce dacă picioarele ne vor fi zdrobite!
Acolo unde El a însemnat cărarea
Toţi slobozesc mărăcini şi spini!
Abia văzuţi, abia auziţi şi nerecunoscuti
Dispreţuiţi, defăimaţi şi necunoscuţi
Sau auziţi numai datorită cântecului nostru,
înainte, copii! Mereu înainte!
Tozer explica: „Lumea este mare, încurcată şi întunecată şi nu suntem niciodată siguri unde putem găsi un creştin adevărat. Un lucru ştim cu siguranţă: cu cât el este mai asemenea lui Hristos, cu atât va fi mai puţin probabil ca un reporter de ziar să-1 caute. Indiferent cât de mult îi poate preţui şi stima pe semenii săi, s-ar putea ca deocamdată să fie nevoit să stea în umbra indignării lor. Sau lumea ocupată poate că nici nu va şti că există — îl aud numai cântând".
Tozer s-a apropiat foarte mult de poezie pentru a ilustra conceptele teologice. De exemplu, într-un editorial intitulat „Curăţit

sau îndepărtat?", a spus: „Noi, creştinii, trebuie să fim cu luare aminte asupra faptului că creştinismul nu ne curăţă păcatele fără să le îndepărteze. Lucrarea lui Hristos ca Salvator este dublă: de a-Şi salva oamenii de păcat şi de a-i reuni pentru totdeauna cu Dumnezeul de care păcatul i-a înstrăinat. Teologii creştini au recunoscut cu toţii necesitatea unei curăţiri adecvate a naturii reînnoite a unui credincios înainte ca el să fie gata pentru părtăşia cu Dumnezeu. Scriitorii noştri de imnuri au văzut, de asemenea, această problemă şi s-au luptat cu ea — şi mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, că au găsit şi răspunsul."
Thomas Binney (1798-1874) a simţit greutatea acestei probleme şi a exprimat-o, împreună cu soluţia ei, într-un imn puţin cunoscut, dar profund spiritual, pe care Tozer 1-a rostit:
Lumină eternă! Lumină eternă!
Cât de pur trebuie să fie sufletul
Când, aşezat înaintea ochilor Tăi cercetători,
Nu se dă înapoi, ci cu o calmă desfătare
Poate trăi şi poate privi la Tine.
Oh, cum mă voi înfăţişa eu, a cărui mediu nativ
Este întunecat, a cărui minte e înceţoşată,
înaintea Celui Inefabil,
Şi în duhul meu dezgolit,
Cum voi purta eu raza necreată?
Există o cale prin care oamenii se pot ridica
La acel locaş sublim:
O jertfă şi un sacrificiu,
Puterile Duhului Sfânt,
Un Avocat înaintea lui Dumnezeu.
Deşi Tozer a avut în mod evident nişte scriitori preferaţi — ca de exemplu, Faber — i-a citit şi i-a apreciat pe mulţi, inclusiv pe cei care, probabil, erau mai puţin cunoscuţi. în *Cunoaşterea Celui Preasfânt (The Knowledge of the Holy),* Tozer a citat un imn grecesc pentru a-şi face ideea înţeleasă. în alte lucrări, i-a citat pe Oliver Wendell Holmes, Christina Rossetti, Nicolaus von Zinzendorf,

Charles Wesley, Jeanne Mărie Guyon, Thomas Moore, Isaac Watts şi Alfred, Lordul

Tennyson. Lista era variată şi uneori în contradicţie cu lista „celor mari", stimaţi de cei eruditi. Dar fiecare a avut o apreciere pentru Dumnezeu pe care Tozer a preţuit-o.

Un poet admirat în mod special de Tozer — deşi probabil, nu atât de mult pentru poezie, cât pentru alte realizări ale sale — a fost A.B. Simpson (1843-1919), fondatorul *Alianţei creştine şi misionare.* Apropiindu-se de vârsta mijlocie, cu sănătatea fragilă, Simpson a devenit descurajat şi era gata să se retragă din slujire.

Din întâmplare, a auzit cuvintele unui cântec simplu negro spiritual, pe care mai târziu le-a prezentat pe larg într-un poem şi într-un imn:

Isus al meu este Domnul domnilor: Nici un om nu poate lucra ca El.

Simpson a căutat un loc de odihnă şi, după o sesiune prelungită de căutare a lui Dumnezeu, a ieşit de acolo complet vindecat. După această întâlnire, a trudit neobosit timp de treizeci şi cinci de ani în slujba Stăpânului său. Credinţa în Dumnezeul cu o putere nelimitată a fost ceea ce i-a dat tăria de a merge mai departe. Tozer a accentuat gândul acesta citând un alt poet, Sir John Bowring (1792-1872):

Cel Atotputernic! Mă plec în ţărână înaintea Ta; Chiar şi heruvimii acoperiţi se pleacă astfel; în devoţiune calmă şi liniştită, pe Tine Te ador, Prieten Atotînţelept, Atotprezent.

Amestecul lui Tozer de poezie şi proză editorială sinceră, i-au oferit un mijloc de a explora condiţia umanităţii şi de a ajunge la cele mai înalte niveluri de închinare. într-adevăr, scopurile lui erau închinarea, devoţiunea şi o conştientă puternică a prezenţei lui Dumnezeu — iar poezia a fost un mijloc eficient pentru atingerea acestor scopuri.

Cugetări

„Cel mai mare pericol pe care îl avem de înfruntat din partea acestei epoci a maşinăriilor este că vom deveni absorbiţi de mici dispozitive mecanice şi vom uita că avem inimi. Oamenii nu pot trăi numai cu pâine şi nici numai cu maşinării. Inima trebuie hrănită. Din acest motiv, profetul şi poetul sunt mai importanţi pentru o naţiune decât inginerul şi inventatorul. Longfellow şi Whittier au însemnat mai mult pentru noi decât Edison sau Ford. Cântecele lui Bruns au însemnat mai mult pentru Scoţia decât motorul cu aburi al lui Watts."

„Cineva a lansat ideea că dacă vrem să avem o trezire spirituală, ar trebui să începem să cântăm; că trezirile spirituale vin totdeauna pe aripile cântecului. Este adevărat că trezirile spirituale şi cântecul merg totdeauna împreună, dar cântecul este efectul trezirii, niciodată cauza ei. Oamenii nu sunt treziţi deoarece cântă; ei cântă deoarece sunt treziţi. Răceala inimii este cea care ne-a făcut să pierdem bucuria şi gustul din cântarea noastră. Inima trezită va izbucni curând în cântări."

„Ar fi bine pentru noi dacă am putea descoperi repede inutilitatea încercării de a obţine lucruri interzise prin efortul de a-L convinge pe Dumnezeu. El nu va intra în panică. Orice lucru care este potrivit cu voia Sa, El îl va da fără plată oricui cere bine, dar zilele sau săptămânile de post şi rugăciune nu II vor convinge să schimbe ceva ce a ieşit din gura Sa."

Capitolul 15

Familist

Evanghelicii dinspre sfârşitul secolului al XX-lea îl văd cape unul dintre campionii necompromişi ai credinţei, un adversar de neclintit al etalării si şah-matul deşertăciunii lumeşti.

Dr. Louis L. King

Scriind biografia lui A.B. Simpson, Tozer a accentuat importanţa faptului de „a nu ascunde defectele". Adesea, când vorbea grupurilor de scriitori, expunea amănunţit acest punct. „Scrierea este falsă", a accentuat el, „când virtuţile sunt exagerate şi defectele ascunse."

Ca familist, Tozer şi-a avut partea de contradicţii şi disonanţe.

Tozer a fost produsul educaţiei rurale şi a repartizării treburilor pe care o presupune viaţa rurală. Mama lui a avut responsabilitatea majoră a gospodăriei şi a copiilor, inclusiv a lui. Tatăl lui şi-a concentrat

atenţia asupra muncii din jurul fermei. Deşi slujirea în biserică, la oraş, era foarte diferită de fermă, Tozer a văzut rolul soţiei lui ca fiind similar în cea mai mare parte cu cel al mamei lui.
Ţelul lui Tozer era Dumnezeu. Căutarea lui Dumnezeu cerea ca toate celelalte să fie secundare. Până la urmă, Isus a spus: „Oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14:33). De asemenea, El a spus: „Cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine" (Matei 10:37). într-un sens, Tozer şi-a perceput familia ca pe o distragere de la ţelul său suprem de a-L cunoaşte pe Dumnezeu.

De obicei, Tozer era absorbit de munca lui şi primea o plăcere binefăcătoare din ea. Uneori, devenea melancolic sau indispus când, dintr-un anume motiv, era constrâns să renunţe la ea pentru un timp. Nu şi-a luat niciodată concedii şi rareori îşi lua câte o zi liberă.
Odată, Tozer şi-a luat totuşi un timp liber pe o perioadă mai lungă — şi-a scos toţi dinţii. Nu a predicat timp de aproape cinci săptămâni şi, datorită dispoziţiei în care se afla, credea că nu va mai predica niciodată. La primul angajament de a predica după această încercare grea, Raymond McAfee 1-a prezentat la o agapă. McAfee a anunţat: „Acum, vom auzi cuvinte adevărate rostite prin dinţi falşi."
„In ultimele cinci săptămâni am fost în concediu", a răspuns Tozer sec. „Unii oameni se duc la munte. Alţii se duc la mare." A făcut o pauză şi s-a uitat la audienţă. „Eu m-am dus la dentist."
Sfera de acţiune a slujirii lui Tozer a provocat o viaţă nesănătoasă de familie. Angajamentele de a predica însemnau că era mai mult plecat decât acasă. Când era efectiv în casă, stătea în camera lui de studiu citind sau scriind. Ada Tozer avea responsabilitatea creşterii celor şase băieţi, iar soţul ei considera că aşa şi trebuia să fie.
Ca vorbitor la conferinţe, Tozer era foarte solicitat, astfel că nu era de prea mult ajutor în cămin. Totuşi, erau ocazii rare când Tozer o ajuta pe soţia lui la călcat. Doamna Tozer îl convingea să o ajute încuviinţând să-i citească în timp ce el muncea. Imaginea evocată este comică: imaginaţi-vi-1 pe dr. Tozer purtând un şorţ cu volănaşe, călcând cămăşi în timp ce doamna Tozer stă nu departe într-un balansoar citind cu voce tare *Perfecţiunea creştină (Christian Perfection)* de Francois de Saignac de la Mothe-Fenelon.

O maşină nu era necesară

Căutarea lui Dumnezeu i-a eclipsat cu siguranţă interesul în lucrurile materiale. A renunţat la maşina lui în 1934, transportul în comun fiind vrednic de încredere. A explicat băieţilor lui, dintre care unii ajungeau la vârsta la care puteau şofa, că nu-şi putea permite obţinerea carnetelor de şoferi, reparaţiile frecvente, benzina şi — cel mai important — nu-şi putea permite să meargă cu maşina în confort, după cum era la modă, când atât de mulţi oameni din biserică nu-şi permiteau să plătească biletul de şapte cenţi de tramvai. „în plus", a explicat Tozer, „am descoperit că jumătatea de oră petrecută în

tramvai de acasă la biserică este un timp bun, neîntrerupt pentru lectură!" (Tozer s-a destăinuit odată unui prieten: „Nu vreau ca băieţii mei, când ajung la majorat, să se bată între ei ca să conducă maşina.")
Mulţi ani mai târziu, de ziua lui de naştere, adunarea i-a făcut cadou lui Tozer un automobil nou-nouţ. Pe loc, a spus: „Chiar nu am nevoie de o maşină". Acestea fiind spuse, s-a întors la economul misionar al bisericii şi a dat maşina pentru misiuni.
Insă exista un loc unde năzuinţele cereşti ale lui Tozer şi materialismul se întâlneau. Locul acesta era librăria, mai ales anticariatul. Lui Tozer îi era greu să treacă pe lângă un anticariat. De puţinele ori când îşi lua o zi liberă, de obicei sfârşea într-una din librăriile de mâna a doua din Chicago, răsfoind cărţi vechi scrise de un sfânt încă nedescoperit.
Pe când era încă pastor în Indianapolis, Tozer şi-a invitat un bun prieten, dr. J.T. Zamrazil, să predice la biserica lui într-o serie de întâlniri de evangelizare. Intr-o după-amiază, Tozer 1-a luat pe Zamrazil în oraş ca să-i arate un frumos set al lui Emerson, legat în piele, expus la fereastra unei librării. în timpul pe care cei doi tineri bărbaţi l-au petrecut la fereastră, Tozer a vorbit pe larg despre Emerson şi despre superioritatea lui ca scriitor şi gânditor. Tozer avea lucrările complete ale lui Emerson în bibliotecă, dar setul lui era „uzat şi zdrenţuit". Zamrazil putea simţi ispita ce-şi făcea loc în mintea lui

Tozer.
într-un sfârşit, cei doi au plecat pentru a se duce în altă parte, dar nu a trecut mult timp şi Tozer s-a hotărât să se întoarcă la librărie ca să mai privească o dată setul lui Emerson. S-au uitat şi iar au plecat, dar Tozer nu putea vorbi despre altceva. Până la urmă, a spus:
—Hai să ne întoarcem pentru o ultimă privire!
Acea ultimă privire a fost ruina lui Tozer.
Cei doi bărbaţi au cărat setul până acasă. Când au intrat în casa parohială, Tozer a început să-i spună Adei cu entuziasm despre ultima sa achiziţie.
—Oh, tată, a intervenit doamna Tozer, cum ai putut, când ştii că băieţii au nevoie de pantofi şi...

între timp, Zamrazil se retrăsese în camera lui de oaspeţi. Mai târziu, cu o licărire şireată, Tozer i-a arătat prietenului său setul lui Emerson care era de lepădat.

Tragere la ţintă

Activitatea fizică nu era o prioritate pentru Tozer. Ca tânăr, a jucat puţin golf, dar nu cu entuziasm, şi nu pentru mult timp. Singurul sport care chiar 1-a interesat a fost tragerea la ţintă. In mansarda lui, improvizase o ţintă de paie şi, din când în când, urca treptele pentru a trage cu un pistol cu bile. Foarte rar, se aventura pe un câmp de tragere.
Conceptul lui de recreere însemna să se ducă undeva singur şi să citească o carte bună. Uneori, cumpăra un bilet dus-întors la tren pentru a-şi oferi trei sau patru ore de intimitate pentru studiu şi rugăciune. „Costul merită", răspundea el dacă cineva întreba de ce făcea acest lucru. „Şi, în plus, îmi place să călătoresc cu trenul!"
Când familia Tozer a sosit pentru prima oară în Chicago, s-au mutat într-o casă modestă cu verandă, de pe strada Prospect Avenue, nr. 10735, transformând în cele din urmă veranda într-un dormitor pentru băieţi. Când cei şase băieţi au plecat de acasă, familia Tozer a găsit o casă mai mare pe strada Longwood Drive, la cinci mile de biserică.
Deoarece familia nu avea maşină, Ada Tozer, ca multe alte femei din Chicago, lua autobuzul sau tramvaiul pentru a-şi face cumpărăturile alimentare. Totdeauna, era însoţită de cel puţin un băieţel. Odată, pe când se întorcea de la un astfel de drum, cu braţele încărcate de cumpărături, Ada s-a oprit la un colţ pentru a da dreptul de trecere unui tramvai care se mişca încet. Fiul cu care s-a întâmplat să fie în ziua aceea, fiind intrigat de tramvai, a dat drumul rochii mamei şi s-a prins de automobilul în mişcare. A fost târât pe o distanţă scurtă până ce conductorul, descoperind încărcătura suplimentară, a oprit maşina şi a salvat pasagerul care nu plătise şi care scăpase cu viaţă.
—Iată-vă fiul, doamnă, a spus el doamnei Tozer în timp ce a înapoiat călătorul rănit, care a făcut autostopul, mamei lui uşurate şi ruşinate. Vă recomand să-1 luaţi acasă şi să-i daţi o chelfăneală bună.

Tozer a folosit foarte rar disciplina fizică cu băieţii lui. „Acum, băieţi," obişnuia el să-şi instruiască fiii cu calm, „aici, în casa noastră, avem nişte reguli, aşa cum şi Jocurile Chicago-ului au reguli. Şi ca acei jucători de baseball, mă aştept ca voi să urmaţi şi să respectaţi regulile."

Discuţii private

Când era o problemă disciplinară care necesita atenţia lui, de obicei, Tozer îl lua pe contravenient în camera sa de studiu pentru a avea o discuţie privată cu el. II asigura liniştit că avea încredere în el. Punând o mână pe capul băiatului, spunea: „Ştiu că pot să am încredere în tine pentru că tu îmi spui totdeauna adevărul." Copleşit de o asemenea manifestare a încrederii paternale, copilul încăpăţânat spunea adevărul, după care Tozer afirma că băiatul nu se putea preta la o asemenea răutate. Wendell Tozer îşi aminteşte că acele discuţii private totdeauna „te făceau să plângi". El a spus: „Cu toţii am fi preferat să fim trataţi cu nuiaua mamei decât să avem o discuţie cu tata."
Când băieţii erau mici, Tozer îi alinia pe toţi şase în linie de producţie şi îi spăla pe faţă cu săpun Căştile (de ulei de măsline). „Era delicat şi blând", îşi aminteşte Wendell. „Avea mereu o dispoziţie echilibrată — fără suişuri şi coborâşuri. în casă, nu au fost niciodată izbucniri."
Tozer nu a urmărit foarte atent educaţia elementară şi medie a fiilor lui, dar se aştepta ca ei să muncească din greu şi să-şi dezvolte talentele. Colegiul a fost altceva. Wendell locuia încă acasă în timp ce urma Universitatea din Illinois. Tozer obişnuia să se trezească devreme dimineaţa şi să

pregătească micul dejun doar pentru ei doi. In timpul mesei, Tozer vroia să ştie ce învăţa Wendell la universitate. „Am fost totdeauna surprins", a spus Wendell, „să văd cât de versat era tatăl meu în materiile pe care le învăţam."
Lui Tozer îi plăcea foarte mult să discute despre cărţi şi autori cu Wendell. „Obişnuia să-mi ceară părerea cu privire la o carte care îi plăcea lui, şi dacă nu eram de acord cu el că era o carte bună, spunea: «Când o carte şi un cap intră în contact şi sună a gol, nu poţi să tragi concluzia că acea carte este goală."

Acasă, nu se predica deloc şi, de fapt, aveau loc foarte puţine discuţii religioase. Nu erau discuţii de doctrină şi nu se făcea nici un efort pentru o citire formală sau regulată a Scripturii, într-un cadru de grup, asemănător celui ce s-ar putea numi un altar familial. Dar toţi copiii erau prezenţi în biserică la cele două servicii, stând împreună cu adulţii în fiecare duminică. De asemenea, copiii s-au alăturat discuţiilor lungi, cuprinzătoare care urmau după fiecare cină de duminică, până când Tozer dădea semnalul de sfârşit anunţând că era timpul pentru spălarea vaselor. Cuvintele — originea lor, sensurile schimbătoare şi conotaţiile, nuanţele, tonalităţile şi simţul lor; ideile, de unde veneau ele şi cum să le separi în părţile lor esenţiale, şi ce altceva se mai putea face pentru a le testa - acestea erau lucrurile cele mai discutate la fiecare masă.
Unul dintre fiii lui Tozer, Stanley, 1-a urmat în slujire, deşi nu în cadrul *Alianţei creştine şi misionare.* La serviciul de ordinare al fiului său, dr. Tozer a fost rugat să predice. Fără îndoială, a făcut-o cu multe sentimente amestecate, însă Tozer nu era unul care să dea frâu liber emoţiilor. A predicat despre „Moise la Rugul aprins", un mesaj pe care îl predicase de multe ori înainte la conferinţe biblice pretutindeni în ţară. Era unul dintre mesajele lui preferate.
înainte de serviciu, dr. Tozer şi-a întrebat fiul:
—Trebuie să port un halat din acela de baie?, referindu-se desigur la robele purtate de preoţimea acelei denominaţii.
—Nu, tată, a răspuns Stanley. Nu trebuie să o porţi dacă nu vrei. Chiar mi-e indiferent ce porţi.
—Ei bine, a răspuns Tozer, cred că o să o port atunci.
Cunoscându-1 pe Tozer, dacă aceasta ar fi fost o cerinţă obligatorie, nu ar fi purtat-o. Avea o inimă rebelă în orice lucru.
Stanley a absolvit seminarul obţinând o diplomă universitară doctorală. „Cred că tatăl meu," se gândea Stanley, „era puţin gelos pe diploma mea universitară chiar dacă pe vremea aceea, el avea două grade onorifice."
Şahul era o modalitate preferată de a petrece timpul în casa Tozer. Băieţii erau încântaţi când îl puteau convinge pe tatăl lor să joace un joc sau două cu ei. Era totdeauna o provocare a minţii şi, pe măsură ce băieţii creşteau, deveneau tot mai greu de învins. Odată, Tozer a fost atât de captivat de un joc de şah cu băieţii lui încât a

uitat că avea un angajament de a predica la o întrunire a organizaţiei Tineri pentru Hnstos (Youth for Christ), în partea de nord a Chicago-ului. Preşedintele întâlnirii, presupunând că Tozer întârzia din cauza traficului aglomerat, a început adunarea fără el. Intr-un final, fiind aproape în panică, a telefonat acasă la el. Spre uimirea lui, a descoperit că Tozer era în miezul unui joc de şah cu unul dintre fiii lui. In momentul acela, nu mai era nici o posibilitate să-şi poată îndeplini angajamentul.
Se naşte o fiică
în 1939, Ada Tozer a dat naştere unei fiice, Rebecca. După şase băieţi gălăgioşi şi o pauză de nouă ani, şotii Tozer, aflaţi la vârsta a doua, au urat bun-venit cu bucurie lui Becky în căminul şi în inimile lor. Mulţi ani mai târziu, într-o predică, Tozer a meditat la acel eveniment important: „Era o mică fiinţă drăgălaşă. După ce am crescut şase băieţi — a fost ca şi cum ai încerca să creşti o cireada de bivoli — această mică domnişoară rafinată, feminină a venit cu toate lucrurile ei drăguţe, pline de volănaşe. Ea şi cu mine am devenit iubiţi încă din prima zi în care i-am văzut chipul roşu prin geamul de la spital. Aveam patruzeci şi doi de ani când s-a născut ea."
Tozer a continuat spunând cum au dedicat-o ei pe Becky Domnului. „împreună am dedicat-o în mod formal la slujba de biserică, dar era tot a mea. Apoi, a venit ziua când a trebuit să mor faţă de Becky a mea, micuţa mea Rebecca. A trebuit să renunţ la ea şi să I-o dau Domnului, chiar dacă El vroia să o ia

de tot. Când am făcut acea dedicare groaznică, teribilă, nu mă gândeam la altceva decât că Dumnezeu o va lua de la mine. Dar nu a luat-o. După ce am renunţat la ea, a fost mai în siguranţă decât fusese vreodată până atunci. Dacă aş fi rămas lipit de ea, aş fi pus-o în primejdie; dar când mi-am deschis braţele şi am spus cu lacrimi: «Poţi să o iei, Doamne, pe ea, cel mai drag lucru pe care îl am», ea a fost într-o siguranţă perfectă."

A lui sau a lui Dumnezeu, Becky a făcut schimbări remarcabile în A.W. Tozer. Bărbatul care a lăsat în seama Adei Tozer cea mai mare parte a creşterii celor şase băieţi, a devenit brusc un tată extrem de atent. Poate prea atent — îi era greu să o disciplineze pe Becky. Ea putea să-şi manipuleze tatăl şi, ca orice altă fată, îl manipula ori de câte ori prindea ocazia. Tot ce trebuia să facă era să clipească din ochi, să

scoată în afară buza inferioară tremurândă şi să spună încetişor: „Te rog, tati", iar Tozer se topea şi ceda în faţa ei.

Tozer a introdus-o pe Becky în multe din ilustraţiile lui pentru predici. Ea era singura persoană nespus de importantă din viaţa lui. Adesea, când era plecat de acasă într-o misiune de predicare, obişnuia să-i scrie scrisori nu soţiei lui, ci lui Becky.

In fiecare miercuri, la Alianţa Southside, femeile se întâlneau toată ziua ca să se roage pentru misionarii străini şi pentru lucrarea proiectelor misionare. După ce Rebecca a venit pe lume, Tozer s-a oferit voluntar să aibă grijă de ea în zilele de miercuri, astfel încât Ada să poată participa mai departe la activităţile misionare de miercurea.

In aceste zile de miercuri, când Becky era suficient de mare ca să meargă la şcoală, Tozer pregătea masa de prânz pentru ei amândoi. Totdeauna, aceasta consta în câte o chiftea şi cartofi prăjiţi. Când Becky a devenit o femeie cu familie proprie, a încercat fără succes să imite acei cartofi prăjiţi. „Au fost cei mai delicioşi cartofi pe care i-am mâncat", a remarcat ea cu nostalgie.

Forrest Tozer, aducându-şi aminte de o practică asemănătoare, a spus: „încă pot să simt mirosul cepei pe care o gătea împreună cu cartofii, ieşind afară să mă salute şi să-mi grăbească paşii în timp ce mergeam cu anevoie spre casă la ora prânzului, după o grea dimineaţă petrecută în clasa a treia."

In timpul vacanţelor de şcoală, Tozer o lua pe Becky la plimbare după masa de prânz de miercuri, într-unui din parcurile din apropiere. Tozer era un adevărat naturalist. In timpul plimbărilor de atunci, Tozer identifica pomi şi plante, insecte şi, în mod special, păsări. Ii plăcea mult să urmărească păsările. Plimbarea se sfârşea de obicei la un butic, unde Becky comanda un baton de ciocolată în timp ce Tozer lua un shake simplu de vanilie.

Un mare povestitor

Aşa cum a făcut şi cu fraţii ei, Tozer a găsit, de asemenea, timp pentru a-i spune lui Becky poveşti de culcare. „Lucrul de care îmi aduc aminte cel mai mult despre tatăl meu," spunea ea, „sunt acele poveşti minunate pe care mi le spunea. Era un mare povestitor. Avea o serie de poveşti despre un iepure detectiv care mergea prin toată lumea în aventuri captivante. Bijuteriile reginei fuseseră furate şi

iepurele detectiv era însărcinat să le găsească. Seară de seară, timp de mulţi ani, tatăl meu îmi spunea această poveste, inventând-o în fiecare seară. îmi doresc să le fi înregistrat pentru copiii mei. Acestea sunt amintiri tandre despre tatăl meu."

Mai târziu, când Becky era adolescentă, Tozer s-a lăudat la prietenul lui, Robert W. Battles, cu năzuinţele înalte pe care le avea pentru fiica lui. „O voi învăţa totul despre natură, poezie şi literatură," a spus el. „Nu o să aibă timp pentru băieţi."

Nu la mult timp după aceea, Tozer a luat-o pe Becky cu el într-o tabără biblică de vară unde trebuia să predice. într-o seară, după mesajul lui, o căuta pe fiica sa. Nu o putea găsi nicăieri. L-a recrutat pe Battles, care era şi el acolo, să-1 ajute să o caute.

—Junior, unde crezi că e?, l-a întrebat Tozer serios.

—Ei bine, tată, a spus Battles în glumă, poate că e afară studiind natura.

Spre marea întristare a lui Tozer, Becky studia într-adevăr natura — natura umană. Becky descoperise băieţii, iar el nu putea face nimic în privinţa asta. A fost o zi tristă.

Timp pentru familie

Una dintre problemele programului încărcat al lui Tozer era să găsească timp pentru familie. Deseori,

slujirea lui îl nevoia să plece pentru perioade lungi. Chiar şi când era acasă, petrecea mare parte a timpului său în biroul de la etajul al doilea, fie citind, fie scriind. Lucrul acesta a creat o anume tensiune în familie. Ada Tozer a crescut singură copiii în cea mai mare parte. Datorită sacrificiului ei lipsit de egoism în acest domeniu, dr. Tozer a putut să-şi dezvolte slujirea pe care a avut-o.
Doamna Tozer era binevoitoare şi avea un zâmbet dulce, vioi. Era o femeie frumoasă, inteligentă şi citită. A fost o mamă excelentă şi şi-a eliberat soţul de multe responsabilităţi familiale pentru a-şi urma slujirea. Fără ea, el nu ar fi putut influenţa lumea creştină aşa cum a făcut-o.
Doamna Tozer a manifestat un interes special faţă de copiii mici şi faţă de bătrâni. Obişnuia să facă eforturi suplimentare pentru a da atenţie oamenilor deseori neglijaţi şi nelăudaţi din congregaţie.

Totdeauna participa la Părtăşia femeilor de rugăciune pentru misiune, care se desfăşura în biserică, şi cânta în cor.
Familia o ţinea destul de ocupată. Avea 46 de cămăşi de spălat şi călcat în fiecare săptămână, într-o vreme anterioară apariţiei ţesăturilor de tip „spal-o şi îmbrac-o". Chiar şi cu un măngălău, aceasta era o sarcină grea. Odată a mărturisit cu şovăire că păcatul soţului ei era cumpărarea de cărţi când, cu şase băieţi, ea ar fi preferat să aibă un frigider care să funcţioneze.
Ada Tozer, născută şi crescută la fermă, avea grijă de o grădină mare din spatele casei. Sub îngrijirea ei, grădina producea un belşug de legume proaspete pentru masa familiei şi pentru cămară. Era de asemenea o croitoreasă expertă. Ea făcea cele mai multe haine ale sale şi ale lui Becky. Pe lângă aceste activităţi şi altele specifice casei, găsea timp să ducă băieţii la grădina zoologică, la picnicuri şi alte activităţi. Seara, după ce băieţii erau puşi la culcare, Ada cânta la pian şi cu vocea ei alto, puternică. A păstrat, de asemenea, o corespondenţă vastă cu misionarii Alianţei şi se ruga regulat pentru ei. Tozer, ca mulţi alţi soţi, lua toate acestea ca de la sine înţeles.
Erau momente când Ada simţea presiunea şi îşi pierdea puţin răbdarea cu soţul ei activ. Chiar popularitatea lui ca vorbitor şi scriitor au mărit frustrarea ei. Era uneori absent la nevoile şi sentimentele ei, şi totuşi, în ciuda acestora, au menţinut o căsnicie în general fericită. Dacă nu ar fi fost dedicarea ei faţă de cămin, el nu ar fi putut avea atât de mult succes în chemarea sa.
Pe măsură ce băieţii s-au căsătorit, Ada s-a îndulcit considerabil. Nurorile ei erau femei cu care putea relaţiona şi vorbi. A găsit satisfacţie în aceste relaţii şi le-a urat bun-venit.
Crăciunul era totdeauna un timp special în casa Tozer. Era singura dată din an când Tozer era acasă cu familia pentru oricât de mult timp era nevoie. Deşi nu au avut niciodată belşug de bani, părinţii reuşeau să-1 facă special pentru copiii lor.
Mai ales după ce băieţii s-au căsătorit, Crăciunul aducea multă activitate şi speranţe pentru Ada Tozer. în timp ce fiii ei soseau împreună cu soţiile şi copiii, totalul casei se ridica până la 20-30 de persoane. Nurorile interveneau, dând Adei o mână de ajutor cu cina imensă de Crăciun. Doamna Tozer aştepta totdeauna cu nerăbdare Crăciunul şi aceste vizite familiale.

Cercul de prieteni
Cercul lui Tozer de prieteni era mic în mod intenţionat. Era un om foarte retras; unii spuneau că era un sihastru, dar nu era adevărat. Doar că Tozer era foarte atent în privinţa prieteniilor lui. De exemplu, Tozer nu lăsa pe nici unul din cei care făceau parte din acest cerc lăuntric să ştie cât de mult însemnau pentru el. Pentru Tozer, prieteniile erau unul dintre lucrurile la care el considera că trebuia să renunţe pentru a-L putea urma în totalitate pe Domnul. Oamenii nu putea ajunge niciodată la inima lui Tozer pentru că inima lui era în altă parte — în Dumnezeu însuşi.
„Trebuie să fii gata să renunţi la prietenii tăi", spunea deseori Tozer, „dacă vrei să ai Prietenul." Prietenii şi Dumnezeu erau incompatibili, după părerea lui Tozer, şi niciodată nu a permis nici unui lucru să intre între el şi Domnul lui. I-a părăsit pe toţi — la modul literal — ca să-L urmeze pe Isus.
Chiar şi la biserică, Tozer evita oamenii. Spunea că nu îi plăcea ca oameni cu „personalităţi bolnave" să vină şi să-i strângă mâna. In mod obişnuit, intra în biserică atunci când congregaţia cânta primul imn. După rostirea benedicţiei, în loc de a saluta închinătorii, se retrăgea în biroul lui până când pleca majoritatea oamenilor.
Ada Tozer, cu o atitudine net diferită faţă de oameni, avea grijă ca familia Tozer să fie ospitalieră —

cel puţin duminica. II implica chiar şi pe soţul ei predicator în această treabă. Ada se pricepea foarte bine să gătească carne şi cartofi şi, aproape în fiecare duminică, pregătea o masă mare. In timpul serviciului de duminică dimineaţă, alcătuia o listă cu musafiri. Oricine părea singur, era invitatul ei sigur. înainte ca cina de duminică să fie gata, în jurul mesei erau între zece şi douăzeci de oameni. Tozer, istovit de activităţile de dimineaţă, ajuta puţin la pregătirea lucrurilor; dar după masă, lua asupra lui responsabilitatea vaselor murdare. Recrutând vreo doi dintre băieţii lui, el spăla vasele în timp ce ei le ştergeau şi le puneau la loc.

Nu a fost niciodată clar dacă Tozer se comporta într-adevăr altruist după cina de duminică sau făcea aceste lucruri doar ca să scape de mulţimea de duminică din sufragerie. înainte ca spălatul vaselor să se termine, de obicei, musafirii de la cină plecaseră deja.

Cugetări

„Când Dumnezeu se hotărăşte să formeze un creştin superior, este obligat să cureţe omul de orice i-ar putea folosi drept refugiu fals, drept încredere secundară. El trebuie fie să-1 închidă pe acel om numai în Sine însuşi, fie să îi dea drumul pentru a fi un sfânt de mâna a doua."

„Unul dintre cele mai mari obstacole în calea stabilităţii spirituale şi a trăirii echilibrate este tendinţa de a accepta drept corecte imaginile văzute neclar. Este posibil ca ceea ce, pentru un ochi obosit, este un monstru ciudat umblând pe sprânceana unui deal depărtat, să fie în realitate doar un cărăbuş ce merge pe geamul ferestrei, foarte aproape (după cum orice cititor al lui Poe îşi va aminti)."

„Vorbirea vătămătoare sau inutilă împiedică trezirea spirituală şi întristează Duhul mai mult decât ne puteam da noi seama. Distruge efectul acumulativ al impresiilor religioase şi face necesar ca în fiecare duminică să se recapteze dispoziţia devoţională, care s-a pierdut în timpul săptămânii. Astfel, suntem permanent constrânşi să facem din nou munca de săptămâna trecută şi să recâştigăm terenul pierdut prin discuţii neprofitabile."

Licăriri personale:

Comitetul

„La Comitetul din 1959 din Buffalo, New York, l-am văzut pe dr. Tozer stând în holul hotelului; deci, ca pastor tânăr, m-am prezentat şi am cerut nişte sugestii ajutătoare pentru a şti cum să trăiesc în pace cu comitetele de biserică. Sfatul lui: „Nu lăsa niciodată ca sfatul (comitetul) bisericii să umble în sus şi în jos pe spatele tău, cu o şurubelniţă spirituală, pentru că vor încerca să te ajusteze. Eu ajunsesem să merg la amvon aplecat într-o parte din cauza tuturor ajustărilor."

Rev. Leonard Bright Slujitor, *Alianţa creştină şi misionară*

„Unele dintre cele mai bune amintiri pe care le am despre Tozer sunt din timpul şedinţelor Comitetului General. Era un adversar formidabil într-o dezbatere. Nu pot să-mi aduc aminte nici măcar de un singur caz în care poziţia lui să nu fi hotărât votului Comitetului şi să nu fi concluzionat problema. De obicei, îşi făcea o schiţă a discursului şi stătea în picioare, ţinând în mână ceva de formă circulară şi îşi parcurgea tot discursul cu cea mai mare abilitate oratorică. Nu lăsa nici o piatră neîntoarsă. Nu era totdeauna blând. Singura dată când l-am văzut cu adevărat sarcastic a fost în timpul desfăşurării unei dezbateri la etajul Comitetului, şi pentru asta, avea o adevărată abilitate.

Probabil, cazul cel mai devastator a fost atunci când a dezbătut chestiunea Asociaţiei Naţionale a Evanghelicilor, la Comitetul din 1946. Fusese dată o moţiune prin care Alianţa trebuia să se alăture organizaţiei. Tozer s-a ridicat în picioare şi a pus punct problemei în numai câteva minute, şi de atunci până la moartea lui, aceasta nu a mai fost niciodată revizuită.

Una dintre bătăile de cap supărătoare pe care le avea erau dezbaterile lungi, epuizante ale Comitetului. Una dintre amintirile mele cele mai vii despre A.W. Tozer este de la Comitetul Winnipeg când tema dezbaterii a fost înfiinţarea unui Birou de Educaţie la sediu şi angajarea unui director de educaţie. Dezbaterea a ţinut până după-amiaza târziu, spre încheierea zilei de Comitet. Toţi erau obosiţi şi gata să plece. Eu ieşisem din aulă şi A.W. Tozer mergea pe lângă clădire, clătinând din cap. In timp ce s-a apropiat de mine, a spus: „In fiecare an, mă duc acasă de la Comitetul ăsta, şi postesc, şi mă rog, şi Ii spun lui Dumnezeu că nu voi mai participa la vreunul." Desigur, la următorul Comitet, era acolo, la locul lui obişnuit.

Dr. Keith M. Bailey

Era credincios în duh părtăşiei *Alianţei creştine şi misionare,* în cadrul căreia a slujit toată viaţa, dar inima şi slujirea lui erau prea măreţe, prea maiestuoase pentru a fi legate de o anumită denominaţie. El a aparţinut adevăratei universale Biserici a lui Dumnezeu.
Reverend William F. Bryan Slujitor, *Alianţa creştină şi misionară*

Capitolul 16

Perlele şi pericolele umorului creştin — stilul lui Tozer

Ca mulţi alţii, consider cartea lui, Cunoaşterea Celui Preasfânt, o carte clasică devoţională. Mă întorc frecvent la ea şi am sentimentul că el nu este foarte departe, şi mă îndeamnă şi mă încurajează să am o concepţie mai înaltă despre Dumnezeul pe care II slujesc.
Dr. David Rambo

Tozer a refuzat să poarte o etichetă teologică. Când a candidat în Chicago, comitetul oficial al bisericii 1-a intervievat. Un membru al comitetului — un om bun şi spiritual — era foarte sensibil în privinţa doctrinei.
—Frate, a spus el, adresându-se candidatului pastoral de 30 de ani, care este doctrina ta?
Tozer nu a fost nicicum intimidat de întrebare.
—Sunt slujitor ordinat al *Alianţei creştine şi misionare,* a răspuns el.
Şi asta a pus punct discuţiei.
Tozer obişnuia să spună: „Poate că a fost un lucru bun că nu am fost la seminar. Ca o albină flămândă a lui Dumnezeu, pot să iau nectar din tot felul de flori." De exemplu, el a corespondat un timp cu Thomas Merton, un călugăr trapist.

Denumirile nu însemnau mult pentru Tozer. Direcţia pe care o lua un om era tot ceea ce conta. A spus: „Refuz să permit cuiva să-mi pună ochelarii lui şi să mă forţeze să văd totul în lumina lui. Ii iubesc pe toţi copiii lui Dumnezeu."
Tozer şi-a început ultima predică dintr-o serie de mesaje bazate pe capitolul 17 din Ioan, cu remarca: „Aş vrea să anunţ că, prin predica mea, mi-am oferit siguranţa veşnică!" Cu altă ocazie, pe când predica din textul: „Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit" (2 Timotei 4:10), Tozer a adoptat o poziţie mult mai puţin sigură. „Unii dintre prietenii mei," a spus el, „cred că Dima este în ceruri, cântând la harpă împreună cu sfinţii. Alţi prieteni de-ai mei cred că este în cealaltă extremă. Personal, eu nu ştiu. Tot ce pot spune este că ultima dată când îl vedem pe Dima, mergea în direcţia greşită." Aici, Tozer a oprit discuţia.
„Mă înţeleg bine cu Graham Scroggie", a spus unui interogator. „Când cineva 1-a întrebat pe Scroggie dacă era calvinist sau arminian, a răspuns: „Sunt calvinist când mă rog, şi arminian când predic."
Raymond McAfee a lucrat cu dr. Tozer mai îndeaproape şi mai mult decât oricine altcineva. Perspectiva lui McAfee asupra slujirii era asemănătoare cu a lui Tozer şi, pe vremea aceea, a fost mult modelată de el. McAfee era student la Wheaton şi crainic la un post de radio local creştin, când un prieten i-a spus că Biserica Alianţei Southside era în căutare de un dirijor de cor. McAfee şi-a făcut imediat programare pentru post. Ani mai târziu, McAfee şi-a amintit prima întâlnire.
„îmi aduc aminte de prima mea experienţă cu el. M-am dus la un interviu pentru a deveni dirijor de cor şi am participat la clasa lui de şcoală duminicală. Avea o clasă mare de bărbaţi cărora le preda într-o cameră de sus a vechii clădiri. Dădea învăţături din Coloseni 3:4: «De aceea, omorâţi». In timp ce dădea învăţăturile, a făcut următoarea remarcă: «Priviţi-o pe doamna Dietz [de la Editura Dietz, care mai târziu s-a unit cu *Christian Publications\,* Dumnezeu să binecuvânteze aducerea ei aminte. Nu v-aţi aştepta mai mult să o vedeţi pe doamna Dietz făcând aceste lucruri decât v-aţi aştepta să găsiţi arhangheli vânând crapi.» Şi vă spun," a continuat McAfee, „am înlemnit cu toţii. După aceea, am vorbit un timp cu el. Ştiam că era un predicator bine-cunoscut, că avusese nişte dirijori de cor

extraordinari şi eram emoţionat. Nu ştiam la ce să mă aştept, dar el a fost cordial şi la subiect. M-a dus la biblioteca corului, mi-a arătat-o şi m-a întrebat dacă ştiam ba una, ba alta. I-am răspuns că puteam învăţa ceea ce nu ştiam. Ei bine, m-a acceptat pentru o lună de probă." întrevederea aceasta a început o prietenie care avea să dureze până la moartea lui Tozer.

Stilul lui Tozer de îmbrăcăminte

Cei care l-au cunoscut personal pe Tozer şi au lucrat cu el în Chicago ştiau că era însurat cu puloverele lui pentru că îi era mereu frig. McAfee 1-a acuzat pe Tozer că încerca să aibă grijă de cele două globule din sânge care se fugăreau una pe alta prin sistemul lui.
—Cred că am înţeles", i-a spus odată McAfee lui Tozer. îţi dai jos puloverul pe 31 iulie şi ţi-1 pui înapoi pe 1 august.
Gândindu-se un moment, Tozer i-a răspuns:
—Da, cred că ai dreptate.
Intr-o zi, când McAfee a venit în biroul lui Tozer, acesta i-a spus:
—McAfee, ştii ce? Am făcut duş aseară şi ce crezi că am găsit?
—Nu ştiu, dr. Tozer, a răspuns McAfee, gândindu-se că a descoperit ceva îngrozitor de rău cu privire la sine. Ce ai găsit?
Cu o falsă seriozitate, Tozer i-a explicat:
—Aseară am făcut duş şi am găsit un pulover de care uitasem că l-am pus pe mine.
După cum am menţionat înainte, când Tozer ajungea la biroul de la biserică, îşi scotea pantalonii şi îşi lua „pantalonii de rugăciune". Cusătura de la spate a pantalonilor era desfăcută în jos destul de mult, aşa că McAfee 1-a întrebat odată:
—Dr. Tozer, de unde ştii cum să-ţi pui pantalonii ăia?
—O, e uşor, Ray, a replicat dr. Tozer. Buzunarele de la spate vin în partea asta.
Lângă biroul lui Tozer era un lavabou. într-o zi, McAfee a intrat ca să se spele pe mâini. în lavabou era un prosop de-al fiului lui Tozer, Forrest, un soldat din infanteria marină care fusese rănit în Războiul coreean. Prosopul era de culoare gri-kaki. McAfee 1-a întrebat pe Tozer:
—De ce nu speli prosopul ăsta?

—McAfee, a răspuns Tozer, douăzeci de oameni şi-au uscat mâinile de prosopul ăla, dar tu eşti primul care se plânge.
Dragostea lui Tozer pentru copii era legendară. într-o zi, el şi McAfee au plecat de la biserică pentru a lua prânzul la un restaurant din preajmă. Pe stradă, au dat peste un băieţel soios care se juca pe trotuar. Tozer s-a oprit.
—Câţi ani ai, băiete?
Fără să se uite în sus, băiatul a răspuns:
—Trei ani.
—Nu se poate să ai trei ani, a obiectat Tozer.
Integritatea fiindu-i atacată, băiatul s-a uitat în sfârşit în sus.
—Ba da, a afirmat el. Am trei ani!
—Nu, a insistat Tozer. E imposibil să ai trei ani. Nimeni nu s-ar murdări atât de rău în numai trei ani!

Umor la amvon

Tozer avea un umor de nestăpânit, pe care se lupta să-1 ţină sub control, deşi nu totdeauna reuşea. Când era obosit fizic, tindea să lase garda jos. McAfee obişnuia să spună: „Puteam totdeauna să-mi dau seama cât de obosit era Tozer după cantitatea de umor pe care o folosea în predici. Dacă adunarea era în convulsii de râs, Tozer era obosit."
Odată, Tozer a fost programat să predice timp de o săptămână în Buffalo, New York, începând dintr-o luni seară. A sosit în Buffalo luni după-amiaza târziu, fiind obosit după slujirea de duminică şi după lunga călătorie cu trenul. Louis L. King, care mai târziu avea să câştige titlul de preşedinte al *Alianţei creştine fi misionare,* era pe atunci pastor în zona aceea. King a adus o femeie prezbiteriană la serviciul de luni seară, care citise scrierile lui Tozer şi era nerăbdătoare să-1 audă predicând în persoană.
„Niciodată înainte nu l-am mai văzut pe Tozer atât de glumeţ ca în seara aceea," îşi aminteşte King.
„De la început la sfârşit, mesajul lui a fost incontrolabil de umoristic încât musafira mea prezbiteriană

care avea dinţi falşi a trebuit să folosească o carte de cântări pentru a-şi ţine dinţii în gură."
Odată, Tozer trebuia prezentat ca vorbitorul principal la un Comitet general al Alianţei. „Când am aflat că trebuia să-1 prezint pe

dr. Tozer în seara asta," a început să povestească preşedintele întâlnirii, „am cerut sfaturi cum să o fac. Cineva m-a informat că dacă nu o făceam bine, aveam să aflu înainte să-şi înceapă predica. Aşa că m-am dus la dr. Tozer şi l-am întrebat cum vroia să fie prezentat. «Potrivit dorinţelor lui, daţi-mi voie să spun simplu: Dr. Tozer va predica acum»."
Tozer a mers agale înspre amvon în mijlocul valurilor de râs care au urmat scurtei introduceri a preşedintelui. A stat acolo, lipsit de orice expresie, până când au tăcut toţi. „Dacă bunul frate îşi aduce aminte," a început Tozer, „am spus să zică: «Fratele Tozer va predica acum.»"
Când unele din bisericile mai liberale din Chicago l-au invitat pe Billy Graham în oraş pentru a conduce o cruciadă, predicatorii fundamentalişti ai oraşului au stabilit o întâlnire pentru a decide care ar trebui să fie poziţia lor. Tozer, pe atunci o figură bine-cunoscută printre fundamentalişti, a participat, de asemenea.
Dezbaterea a fost lungă. Tozer se aşezase undeva lângă perete. Din când în când, lua notiţe. Intr-un final, s-a ridicat şi a cerut voie să vorbească.
—Da, dr. Tozer, a răspuns preşedintele. Cu toţii vrem să auzim ce ai de spus cu privire la această chestiune.
—Domnule preşedinte, a început Tozer, vocea lui fiind atât de scăzută încât oamenii au trebuit să se încordeze să-1 audă. Aş vrea să spun că l-am cunoscut pe Billy Graham. Mi-a făcut marea onoare de a mă vizita în biroul meu. Nu sunt de acord cu tot ceea ce spune Billy Graham, aşa cum nu sunt de acord cu tot ceea ce spune oricine altcineva. Dar aş vrea să vă avertizez într-o anumită privinţă. Este posibil pentru oricare dintre noi să se împotrivească unui lucru greşit şi să-şi îndrepte suliţa împotriva unei cauze bune."
Tozer s-a oprit un moment pentru a lăsa observaţia să pătrundă. „Acum, haideţi, fraţilor," a continuat el, „haideţi să fim sinceri. I-aţi putea alinia pe toţi fundamentaliştii din Statele Unite şi i-aţi putea pune să predice, iar ei ar avea mai puţin efect asupra Statelor Unite decât ar avea Billy Graham doar dregându-şi vocea."
Billy Graham a obţinut cooperarea majorităţii bisericilor conservatoare din Chicago.

Prietenia cu reverendul Robert R. Brown

O persoană de care dr. Tozer era încântat a fost dr. Robert R. Brown din Omaha, Nebraska. Dr. Brown a fondat Corul predicatorilor, o caracteristică a Comitetului general al *Alianţei ere fine fi misionare* pentru mulţi ani. Tozer se furişa uneori la şedinţele de practică ale corului doar pentru ca Brown să-1 dea afară.
—Tozer, ţipa Brown când îl vedea pe Tozer în cor. Ce cauţi aici? Ieşi afară din corul meu. Nu te accept!
Cu un rânjet mare pe faţă, Tozer pleca încet. Ii plăcea la nebunie asta, şi la fel şi lui dr. Brown.
La etajul Comitetului general, Brown avea totdeauna ceva de spus, şi nimeni nu o spunea ca el. In timpul unei sesiuni a comitetului, Brown a avut un discurs foarte împodobit, aşa cum erau toate discursurile lui. In timpul unei pauze de prânz a sesiunii de afaceri, Tozer şi McAfee mergeau prin hol când Tozer 1-a văzut pe Brown cu o mulţime de predicatori tineri în jurul lui.
—Hai, McAfee, i-a spus Tozer. Vreau să vorbesc cu Brown.
A mers de-a lungul holului acolo unde se afla Brown.
—Brown, a spus Tozer, vreau să te întreb ceva, dacă promiţi că nu te superi. Acum, promite că nu te vei supăra după ce-ţi voi pune întrebarea!
—Da, da, Tozer, a spus Brown nerăbdător. Care-ţi este întrebarea?
—Ei bine, Brown, a început Tozer încet, vroiam doar să te întreb: de care parte a problemei eşti? Nu mi-am putut da seama din urma discursului tău de acolo.
Cu o sclipire în ochi, a adăugat repede.
—Uite, Brown, ai promis că nu te vei supăra.
înainte ca dr. Brown să rostească un cuvânt, Tozer a plecat chicotind cu mâna la gură, săltând din

umeri, fără prea mult zgomot, dar bucurându-se că 1-a păcălit pe Brown. Erau buni prieteni şi aveau cel mai mare respect unul faţă de celălalt. Doi oameni nu puteau fi mai diferiţi ca A.W. Tozer şi R.R. Brown. Se criticau unul pe altul într-un plăcut şi amândoi primeau critica la fel de bine cum o întorceau.

Cu o altă ocazie, când Tozer era prezentat, persoana aceea a vorbit mult despre minunatele calificări ale vorbitorului din seara

aceea. Intr-un final, când Tozer a ajuns la amvon, primele lui remarci au fost: „Tot ce pot spune este: Dumnezeu să-1 ierte pentru ce a spus şi să mă ierte şi pe mine că mi-a plăcut atât de mult."

Un şicanator incurabil

Tozer era un şicanator incurabil, şi dacă îţi găsea vreodată un defect, era vai de tine pentru că nu uita niciodată şi în momentul cel mai neaşteptat, aducea vorba de el.

Odată, s-a apropiat de două femei tinere din biserica din Chicago; una era nouă în biserică, pe când cealaltă crescuse în ea.

—Ştii care e diferenţa, a întrebat-o Tozer pe fata nouă, între o viziune şi o privelişte?

—Nu, dr. Tozer, a răspuns ea foarte serios. Nu pot să spun că ştiu.

—Ei bine, tu eşti o viziune; ea e o privelişte.

Spunând acestea, a plecat chicotind în sinea lui, fără să aştepte un răspuns.

Odată, Tozer s-a îmbolnăvit şi familia 1-a obligat să se ducă la doctor pentru o verificare generală. Doctorul i-a diagnosticat problema ca fiind apendicită şi a încercat să-1 convingă de faptul că apendicele lui trebuia scos. Tozer a refuzat ferm.

—Doctore, de ce încerci mereu să înfigi un cuţit de măcelar în mine. Nu o să te las să scoţi nimic din mine!

Şi nu 1-a lăsat.

Mulţi ani mai târziu, Tozer şi doctorul s-au întâlnit din întâmplare. După ce s-au salutat, Tozer a adus în discuţie subiectul apendicelui său.

—Ce spuneţi de asta, doctore?, a întrebat Tozer. Cu ani în urmă, aţi spus că trebuia să-mi scot apendicele. Nu l-am scos şi mă simt minunat!

—Oh, a mormăit doctorul cu dezgust, apendicele tău s-a uscat şi a murit demult!

Tozer era un gânditor. Deşi necesita timp, insista ca el să gândească pentru el însuşi, şi să ajungă la propriile concluzii. Odată, în timp ce Ira Gerig era directorul de muzică la Biserica Alianţei Southside, Tozer a ieşit din biroul lui, a mers agale până la pianul unde Gerig lucra şi s-a aşezat lângă el pe bancă.

—Gerig, s-a plâns Tozer, cred că m-am prostit. Nu am avut nici un gând original toată săptămâna.

Fără vizite, vă rog

Reputaţia lui Tozer de a nu vizita membrii parohiei sale era foarte cunoscută. Considera că nu putea să pună deoparte timpul necesar vizitelor şi în acelaşi timp, să fie predicatorul pe care îl aştepta congregaţia lui. Stabilise chestiunea aceasta cu comitetul bisericii înainte ca el să accepte chemarea lor. Aşa că şi-a limitat vizitele la membrii bisericii care erau bolnavi în stare critică. O anumită poveste s-a transmis repede din gură în gură şi acum, a dobândit statutul de legendă.

Tozer tocmai aterizase, întorcându-se de la un angajament de a predica în afara oraşului şi, în timpul drumului de la aeroport acasă, membrul cu care călătorea a remarcat că cutare, un prezbiter din biserică, era la spital, recuperându-se după o operaţie minoră. Devreme ce drumul îi ducea chiar prin faţa spitalului, Tozer a sugerat să se oprească şi să-1 viziteze pe omul operat.

Când prezbiterul 1-a văzut pe Tozer intrând în camera sa, s-a îngălbenit.

—Cu siguranţă, nu sunt chiar atât de bolnav, nu?, a exclamat el în panica sa.

Intorcându-se la soţia lui, care era de asemenea în încăpere, a întrebat-o:

—Eşti sigură că doctorii mi-au spus totul?

Mulţi ani mai târziu, Tozer a încercat să nege relatarea aceasta, dar apoi a recunoscut cu incertitudine: „Se poate să fi fost aşa."

Un spirit ager

Agerimea spiritului şi abilitatea de a exprima concepte cu o nuanţă de umor rar întâlnit erau

caracteristicile lui dr. Tozer. In scrisorile către fiii lui, intervenea uneori în chestiuni serioase cu o glumă, urmată de un „He, he, he!" dactilografiat. Un exemplu al spiritului său este evident în felul în care 1-a anunţat pe fiul său, Forrest, de mult aşteptata naştere a unei fiice (după şase băieţi):

RAPORT
NUMELE COMPANIEI: Domnul şi doamna A.W. Tozer & Co
MODEL: injector de lapte de lux, 1939
DATA LANSĂRII: 27 iulie, ora 20.00
TIP: fată
GREUTATE: 2.900 kg.
DESCRIERE: corp aerodinamic, ten roşiatic-indian, mânere castanii-maronii; două bărbii, fără gât, faţă rotundă, seamănă cu fratele Bud când era de vârsta ei.
TAPIŢERIE: lenjerie albă ce trebuie mereu schimbată
NUME: nedecis
STAREA MAMEI: bună şi fercheşă
STAREA TATĂLUI: slăbit, dar se înzdrăveneşte. Are şanse 50%.
STAREA FRAŢILOR: Nesigură, din cauza faptului că nu au revenit cu picioarele pe pământ de când au auzit vestea.
REACŢIA OAMENILOR DIN BISERICĂ: Toţi au înnebunit.
COST: enorm
REMARCI: Nimeni în afară de Lowell şi Taţi nu pot vedea fetiţa până la 10 zile, deoarece copiii sub 16 ani nu au voie să intre în spital. Rezultatul: patru băieţi total dezgustaţi de guvernare. Rollie a dispărut ca un iepure speriat imediat ce micul dejun s-a terminat de dimineaţă. A ieşit să anunţe toţi vecinii. Wendell a găsit un buldog de ghips pe grămada de gunoi şi 1-a pus în curtea din faţă. Câinele Cretiak a lătrat până n-a mai putut încercând să alunge javra artificială. Aseară, asta a ieşit pe locul doi datorită distracţiei.

Umor, dar nici o discuţie prostească

Tozer şi-a prezentmeat ideile despre umor într-un editorial. „Acum, evident că o apreciere a umorului nu este un rău în sine. Când Dumnezeu ne-a creat, a inclus un simţ al umorului ca trăsătură firească şi o fiinţă umană normală va avea acest dar într-o măsură mai mare sau mai mică. Sursa umorului este abilitatea de a percepe disonanţa. Umorul este un lucru, dar frivolitatea este cu totul altceva. Cultivarea unui spirit care nu poate lua nimic în serios este unul din cele mai mari blesteme ale societăţii şi, în cadrul bisericii, a lucrat în aşa fel încât a împiedicat multe binecuvântări spirituale care, altfel, ar fi venit peste noi. Cu toţii am întâlnit oameni care nu vor să fie

serioşi. Ei întâmpină totul cu un zâmbet şi cu o observaţie haioasă. Lucrul acesta este destul de rău în lume, dar este absolut intolerabil printre creştini.
Nu văd nici o valoare în tristeţe şi nici un rău într-un hohot de râs. Rugăciunea mea este pentru dobândirea acelei seriozităţi care ne va aduce în relaţie cu Fiul Omului, cu prorocii şi cu apostolii, ca să dobândim acea fericire morală care este una dintre semnele adevăratei spiritualităţi."

Cugetări

„Fiecare om răscumpărat îşi datorează mântuirea faptului că în zilele păcătuirii sale, Dumnezeu a păstrat deschisă uşa îndurării refuzând să accepte acţiunile lui păcătoase ca fiind finale."
„Singura speranţă pentru un om păcătos este că pentru un timp, Dumnezeu nu va accepta purtarea lui păcătoasă ca fiind decisivă. Va ţine judecata în suspensie, dându-i păcătosului oportunitatea fie să se întoarcă prin pocăinţă, fie să comită actul final care va închide cărţile pentru totdeauna împotriva lui."
„Nu este o formă prea subtilă de egoism să ne imaginăm pe noi înşine ca mari păcătoşi, lăsându-ne imaginaţia să se înalţe până când ne vedem pe noi înşine ca nişte rebeli puternici şi periculoşi, după asemănarea lui Satan descris de Milton, ameninţând efectiv securitatea tronului lui Dumnezeu. Astfel,

ne dramatizăm pe noi înşine pentru a ne ascunde slăbiciunea vrednică de milă."
„Faptul că un om prin păcatul lui, se poate distruge pe el însuşi şi îi poate răni foarte mult pe ceilalţi este adevărat. Păcatul lui, văzut în relaţie cu sine însuşi şi cu ceilalţi este mare; dar când este comparat cu puterea nemărginită şi cu resursele nelimitate ale Dumnezeirii, este un nimic."
„Uneori, în baseball, un om „joacă peste capacitatea lui", ceea ce înseamnă că, pentru un scurt timp, se va ridica deasupra capacităţii sale obişnuite de jucător de zi cu zi. Nici un manager nu ar angaja un om pentru o asemenea performanţă nesigură. El vrea să ştie de ce este capabil jucătorul la fiecare joc, în ciuda tuturor felurilor de opoziţie."

Capitolul 17

Toronto

„Dacă o predică poate fi comparată cu lumină, atunci A. W. To^er a transmis o ra^ă de laser de la amvon, o razră care pătrundea în inimă, ardea conştiinţa, demasca păcatul şi te lăsa strigând: «Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit'?» Răspunsul era totdeauna acelaşi: predă-te lui Hristos; cunoaşte-L personal pe Dumnezeu; creşte ca să devii ca El."

Warren W. Wiersbe

Probabil, Tozer stătea faţă în faţă cu cea mai dificilă decizie pe care trebuia să o ia vreodată. Pentru mai mult de trei decenii, Biserica Alianţei Southside era *acasă;* era locul unde se simţea cel mai în largul lui.

Era sfârşitul deceniului 1950. De mai mulţi ani, frământarea civilă şi rasială accelerase în Chicago. Regiunea din preajma bisericii se deteriorase ireparabil. Multor membri le era teamă să participe la slujbe, mai ales duminica seara. O parte a congregaţiei se mutase deja în suburbii. Biserica Alianţei Southside era una dintre puţinele biserici majore care încă nu-şi urmase membrii în mediile suburbane mai liniştite. Comitetul bisericii era în unanimitate de acord să se mute din oraş.

Tozer a fost de acord cu comitetul în privinţa faptului că mutarea era singura soluţie. Dar nu a fost de acord ca el să conducă o astfel de migraţiune. Fusese implicat într-un program de construire cu 22 de ani înainte. La vârsta de 62 de ani, nu-şi mai putea asuma responsabilitatea pentru încă unul. Mişcarea aceasta necesita un alt fel de slujire decât cel la care îl chemase Dumnezeu pe el.

Douăzeci şi cinci de ani mai târziu, o biserică mare care avea de înfruntat o problemă similară ar fi adăugat un administrator la personalul ei. Dar spre sfârşitul anilor 1950, în cadrul *Alianţei ere fine fi misionare,* se aştepta ca pastorul să facă totul. In gândirea lui Tozer, acel pastor trebuia să fie un om mai tânăr cu alt fel de daruri spirituale decât cele pe care le avea el.

Un an mai târziu, fiind convins de aceste realităţi, Tozer şi-a prezentat demisia în scris în faţa comitetului bisericii. Cu emoţie puternică, acesta a refuzat să o accepte. Dar anul următor nu a făcut altceva decât să-i confirme nevoia de schimbare.

Cu toate acestea, după 31 de ani de slujire în aceeaşi biserică, era greu să plece. Uitându-se prin micul birou de la biserică, Tozer a scrutat lucrurile familiare din încăpere: rafturile pe care erau înşiruite cărţile — cărţi pe care le-a căutat şi achiziţionat personal şi care deveniseră buni prieteni, călăuzindu-1 în căutarea lui după Dumnezeu; cărţi care erau amintiri blânde ale pelerinajului său către realitatea spirituală.

Canapeaua din colţ fusese martora multor lupte şi victorii spirituale atunci când a îngenuncheat lângă ea în ceasurile singuratice de rugăciune şi închinare. Nu exista nici un mod de a măsura binecuvântările care se revărsaseră peste el în acest sanctuar lăuntric în care fusese singur cu Dumnezeu. Camera îi aducea o mulţime de amintiri sacre. Dumnezeu fusese atât de aproape. Aici descoperise atât de multe despre Dumnezeu.

Chicago era acum diferit de oraşul care îl întâmpinase pe Tozer în 1928, iar pastorul Bisericii Alianţei Southside se schimbase, de asemenea. Când Tozer sosise în Chicago, avea 31 de ani şi nu era prea cunoscut. Acum, avea o reputaţie mondială. D. Martyn Lloyd Jones, renumitul predicator londonez, încercase ani de-a rândul să-1 aducă pe Tozer în Anglia într-o misiune de predicare. Editorialele lui Tozer de la *Alliance Ufe* erau simultan publicate în revista engleză, *Ufe ofFaith.* Cărţile lui fuseseră traduse în multe limbi şi se vindeau bine. El era cunoscut şi respectat în comunităţile evanghelice atât ca predicator, cât şi ca profet al generaţiei sale.

înfruntat cu o decizie

Când era înfruntat cu o decizie, obiceiul lui Tozer era de a se sfătui numai cu Dumnezeu şi de a căuta gândul Lui. Răspunsul putea veni în câteva zile sau în câţiva ani, dar Tozer era ferm hotărât să cunoască gândul lui Dumnezeu cu privire la situaţia luată în discuţie. In dimineaţa aceea, aflându-se în biroul lui, gândurile i-au fugit peste ani, peste evenimente, oameni. Chiar clădirea aceasta a bisericii, de exemplu, cu multele ei amintiri minunate — era oare posibil ca toate să se termine? Era oare timpul să se mute?

Şi unde avea să se ducă? Era greu să se gândească la alt loc decât Chicago. Timp de mai mulţi ani, Tozer se gândea să se retragă din slujirea pastorală pentru a dedica mai mult timp revistei *Alliance Ufe* şi multelor conferinţe biblice la care era invitat să vorbească. Poate că era timpul să facă chiar acest lucru — după 40 de ani de slujire pastorală, poate că Dumnezeu vroia să-1 elibereze din pastorat.

După ce a reflectat şi s-a rugat, cursul lucrurilor a devenit clar — sau cel puţin primul pas a devenit clar. L-a formulat într-o scrisoare adresată comitetului bisericii, pe data de 27 iunie 1959.

„După mai mult de 30 de ani în slujba Păstorului Suprem, Isus Hristos, Domnul nostru, ca sub-păstor al acestei turme, se pare că se apropie vremea când trebuie să renunţ la cele mai plăcute îndatoriri ale mele şi să mă retrag din această biserică. Prin urmare, îmi prezint demisia." A spus comitetului că motivele sale erau „în principal două". In primul rând, se simţea obligat să termine „anumite munci spirituale", pe care nu le putea face în timp ce păstorea o biserică. In al doilea rând, mutarea bisericii necesita „un alt fel de pastor" dacă era ca biserica să aibă izbândă.

Comitetul, realizând că argumentele lui Tozer erau „prea adânci şi prea ferme" pentru a le contracara, i-a acceptat demisia cu cea mai mare ezitare. Dar a lăsat uşa deschisă în cazul în care Tozer avea îndoieli.

Când a izbucnit vestea demisionării lui Tozer, tot felul de biserici au încercat să-1 atragă la amvoanele lor. Tozer a fost surd la toate. Credea că a venit vremea ca el să se concentreze asupra lucrării de scriere şi asupra predicării în cadrul conferinţelor. Pe vremea aceea, sediul *Alianţei creştine si misionare,* inclusiv birourile principale ale revistei *Alliance LJfe,* era în New York. Tozer intenţiona să se

mute în zona metropolitană a New York-ului pentru a fi aproape de sediul Alianţei.

A depus eforturi suplimentare pentru a reduce la tăcere un anumit zvon: nu se pensiona. In momentul demisionării, a spus congregaţiei sale din Chicago: „Voi predica atâta vreme cât pot ţine Biblia în mână." Făcând aluzie la preoţii Israelului, a observat că ei „îşi începeau slujirea la vârsta de 30 de ani şi o terminau la 50 de ani." Astfel, ei aveau numai 20 de ani de slujire activă.

„Dar," a adăugat Tozer, „profeţii nu se pensionau niciodată, aşa că nu mă pensionez, o fac doar ca să-mi iau cauciucuri noi şi să merg puţin mai repede şi mai departe."

Insistenţa Bisericii Avenue Road

Dintre toate bisericile care l-au invitat pe Tozer să fie pastorul lor, una a refuzat să accepte un răspuns negativ. Biserica Avenue Road din Toronto, Canada, nu a renunţat aşa uşor. Biserica Avenue Road era o biserica mare în centrul oraşului Toronto care se unise recent cu *Alianţa creştină şi misionară.* Numai Biserica People, fondată - şi pe atunci, condusă încă - de Oswald J. Smith - era mai mare. Când Tozer a refuzat invitaţia Bisericii Avenue Road, comitetul a apelat imediat la supervizorul regional, Willian J. Newell. „De ce este nevoie," vroiau ei să ştie, „să-1 aducem pe dr. Tozer aici, ca pastor al nostru?" împreună, au discutat ce ar aştepta ei de la Tozer în cazul în care el era de acord să meargă în Toronto. într-un final, supervizorul a încheiat întâlnirea. „Cred că ştiu cum să-1 aduc pe

candidatul vostru aici. Rugaţi-vă pentru mine; o să-1 telefonez."
Cererea domnului Newell era una inofensivă. Avea să fie de acord dr. Tozer să ocupe amvonul Bisericii Avenue Road într-o duminică?
„Mă duc oriunde să predic", a răspuns Tozer şi cei doi bărbaţi au stabilit o duminică anume. „Dar," a avertizat Tozer, „trebuie să fie clar că nu mă interesează să devin pastorul Bisericii Avenue Road."
Duminica stabilită a sosit. Când Tozer s-a ridicat să predice, prima lui observaţie a fost: „Aş vrea să înţelegeţi că nu sunt un candidat la pastorat." Audienţa a privit observaţia lui ca o amabilitate. Tozer a predicat dimineaţa şi seara. La ambele servicii,
sanctuarul a fost plin cu un număr mare de studenţi la colegiu şi universitate, printre alţii. Oamenii au răspuns bine la predicile lui Tozer.
După serviciul de seară, supervizorul Newell i-a cerut lui Tozer să aibă o întâlnire cu comitetul bisericii.
„Ce spui?", a întrebat Newell întorcându-se spre Tozer după ce întâlnirea a fost convocată. „Ai refuzat invitaţia bisericii de a fi pastorul ei, dar ai fi dispus doar să predici aici de două ori în fiecare duminică? Avem un pastor tânăr care va lua pastoratul; el se va ocupa de tot. Tu nu va trebui să participi la întâlniri de comitet, să vizitezi bolnavii, să pui vreo piatră în capul unghiului, să participi la picnicuri, să tai panglici sau orice altceva. Doar predică aici de două ori în fiecare duminică, atâta tot. După aceea, *Alliance LJfe* te poate
avea.
Propunerea 1-a luat pe Tozer prin surprindere. Nu anticipase o ofertă ca aceasta. Trebuia să se gândească. La prima vedere, părea prea bună ca să o refuze.
„Ei bine," a spus el într-un final, „dacă te ţii de înţelegerea aceasta şi nu vei aştepta nimic mai mult de la mine, dacă îmi vei permite să scriu şi să redactez revista şi nu mă vei deranja, nu te vei pune în calea mea şi nu-mi vei spune ce trebuie să predic - ei bine, poate că o să o iau în considerare."

Doar predicare

Membrii comitetului erau încântaţi. Au pus toată biserica să se roage.
Şi Tozer s-a apucat din nou de luat decizii. Toronto părea copt pentru o slujire de predicare ca cea pe care o putea avea în oraş. Era în mod deosebit interesat de multele universităţi şi colegii. Lucrase în cooperare cu Părtăşia creştină Inter-Varsity timp de mulţi ani, şi la Universitatea din Toronto era o filială mare, activă.
Pe de altă parte, vocile evanghelice din oraş erau remarcabil de puţine. Oswald J. Smith îi întrecea cu mult pe toţi ceilalţi, dar mai mult era plecat din oraş şi oamenii rareori aveau ocazia să-1 asculte predicând. Biserica Avenue Road avea o îndelungată reputaţie de biserică centrală, cu o viaţă de slujire profundă, evanghelică.

Până la mijlocul săptămânii, Tozer luase decizia. A sunat la biserica Avenue Road pentru a accepta invitaţia de a fi pastor predicator — dar numai pentru câteva luni. Tozer încă plănuia să se mute în New York pentru a fi aproape de birourile revistei *Alliance Life*.
Acele „câteva luni" s-au transformat în aproape patru ani. Slujirea sa în Toronto a fost una dintre cele mai îmbelşugate slujiri de care s-a bucurat. Biserica a răspuns cu entuziasm. La aproape fiecare serviciu, sanctuarul acela mare era plin. Slujirea lui în cadrul conferinţelor s-a mărit, de asemenea. După mijlocul celui de-al şaselea deceniu al său, Tozer nu a dat dovadă de nici o încetinire, nici o descreştere în calitatea predicilor sale.
Operaţia de transplant avusese succes până la urmă!

Cugetări

„Când spun că o biserică este moartă, nu vreau să spun doar că membrii ei sunt apatici şi înceţi când trebuie să răspundă îndemnurilor Duhului. Vreau să spun ceva mult mai groaznic; vreau să spun că faptele şi cuvintele ei nu au Duhul vieţii în ele."
„Cunoaşterea lui Dumnezeu este cea mai glorioasă comoară pe care o poate poseda cineva, şi cu toate acestea, în cele mai civilizate ţări există numai o singură instituţie implicată în promovarea acestei cunoaşteri şi chiar şi acea instituţie nu lucrează din greu în privinţa ei."
„Există o glorioasă universalitate a sfinţilor, o frăţietate mistică a celor care văd bine în depărtare, care şi-au încordat ochii mult timp pentru a prinde o licărire a împăratului în frumuseţea Sa, pe tărâmul care

este foarte depărtat. Cu mare bucurie şi adâncă umilinţă, îmi declar caracterul de membru la această frăţietate. Aceasta este cea mai străveche şi cea mai mare biserică din lume; este biserica celor loviţi de cruce, a celor îndrăgostiţi de Dumnezeu."

„Uriaşii spirituali din vechime nu-şi abordau religia într-un mod uşuratic şi nici nu-I ofereau lui Dumnezeu ceva ce nu-i costa nimic. Ei nu căutau confortul prin sfinţenie, iar paginile istoriei sunt încă ude cu sângele şi cu lacrimile lor. Acum, noi trăim în vremuri mai uşoare. Vai de noi, fiindcă am devenit experţi puternici în arta consolării proprii."

Licăriri personale:

Slujire eficientă

în 1979, am avut ocazia să fiu în Anglia timp de o lună. în Nottingham, am întâlnit nişte studenţi chinezi care studiau acolo, în Anglia. în timp ce luam cina la ei acasă, una dintre fete mi-a adus o carte şi m-a întrebat: „Cunoşti persoana asta?" Cartea era *Creştinul acela incredibil (That Incredible Christian),* pe care eu o compilasem şi la care scrisesem Cuvântul înainte. După ce am deschis la pagina aceea şi le-am arătat că eu scrisesem Cuvântul înainte, vă pot spune că miau arătat mult mai mult respect!

Anita Bailey

Redactor asistent al Allinace Life, împreună cu Tozer

După opt ani în care am fost sub aripa slujirii lui dr. Tozer, m-am mutat şi credeam că eram fericită să plec din cauză că pentru mine, se tulburau apele acolo. Dar auzisem suficient, astfel că deşi eram departe de Chicago, am ajuns să-L cunosc pe Hristos de una singură, în camera mea de la fermă. După aceea, abia aşteptam să mă întorc să spun tuturor oamenilor cum a venit Hristos în viaţa mea. Nu vroiam să pierd nici o slujbă. Chiar şi ca tânără credincioasă, mă duceam mereu la altar deoarece ceva din mesajul lui Tozer mă atinsese exact în punctul sensibil.

Esther King

Capitolul 18

Telul

Am avut privilegiul de a discuta cu dr. To^er despre chestiunile legate de trezire în vremea noastră. Apoi, el si-a exprimat dorinţa de a trăi să vadă %iua când Dumnezeu „va despica cerurile şi Se va pogorî" în ploi de binecuvântare. Dacă a existat vreun om în generaţia noastră care să grăbească ^iua trezirii spirituale, atunci acesta a fost dr. A. W. To^er. Deşi l-am cunoscut numai timp de câţiva ani, m-a impresionat profund ca un om cu calităţi spirituale excepţionale. Cu siguranţă, L-a cunoscut pe Cel Sfânt şi câteva minute în prezenţa lui demonstra clar că umbla cu Dumnezeu. A fost un lider respectat în cadrul Alianţei creştine şi misionare *şi un scriitor adânc de o profunzime şi lărgime neobişnuită, o voce evanghelică de autoritate şi claritate adresată bisericii în general şi un predicator ne compromis al neprihănirii.*

Dr. Stephan F. Olford

După mai mulţi ani de la plecarea lui Tozer din Chicago, congregaţia 1-a invitat la ei pentru dedicarea noii clădiri. Membrii bisericii cumpăraseră pământ la aproximativ cinci mile distanţă de vechiul loc şi ridicaseră un sanctuar nou, frumos. Tozer avea onoarea de a predica mesajul de dedicare.

Membrii bisericii din Chicago îi trimiseseră lui Tozer fotografii ale clădirii în diferitele ei stadii de construire. Vederea ei în forma finală a fost o experienţă mişcătoare pentru el. „îmi pare rău că nu am rămas până când congregaţia s-a mutat în clădirea aceasta nouă," i-a mărturisit Tozer lui J. Francis Chase. „E mult mai frumoasă decât mă aşteptam."

Scriind şi predicând

Anii petrecuţi în Toronto s-au scurs repede. Pe lângă slujirea lui la amvon şi la revistă, şi-a sfârşit lucrul la cartea sa de reper, *Cunoaşterea Celui Preasfânt,* un studiu asupra atributelor lui Dumnezeu. Unii o consideră a fi cea mai bună lucrare a sa. A terminat de asemenea *Cartea creştină de vers mistic (The Christian Book of Mystical Verse),* o compilaţie a scrierilor multor sfinţi în care se desfăta Tozer.

Intenţiona să scrie o altă carte - despre închinare. Nu a trăit suficient de mult pentru a-şi termina proiectul. Mai multe capitole erau schiţate, dar avansarea lui în prezenţa Domnului lui a întrerupt desăvârşirea ei. De la prima lui carte, *Urmărirea lui Dumnezeu,* până la ultima a fost preocupat de închinare.
In vara anului 1962, s-a întors în Chicago pentru scurt timp cu ocazia conferinţei denominaţionale Life Investment. Acolo, începea să predice la 6.30 dimineaţa la 1200 de tineri de prin toată America de Nord.
In anul acela, Tozer a primit, de asemenea, o invitaţie de a predica Asociaţiei naţionale de Evanghelici la adunarea lor din 1963. Din motive personale, Tozer nu avea foarte multă simpatie pentru această asociaţie. In 1946 — nu la mult timp după înfiinţarea ANE — când *Alianţa creştină şi misionară* se gândea să se alăture organizaţiei, Tozer, folosind un limbaj caustic, a reuşit să zădărnicească propunerea. Alianţa nu a mai luat în considerare această propunere şi nu s-a alăturat acestei Asociaţii decât după moartea sa, 17 ani mai târziu.
„încercaţi să mă linguşiţi", voia Tozer să ştie, „sau credeţi că am cu adevărat ceva de spus?" Fiind reasigurat că invitaţia era autentică, s-a dus şi a predicat organizaţiei.
In mai 1963, Tozer a simţit nişte dureri în piept. Cu excepţia atacului de cord uşor pe care 1-a avut în timpul pastoratului din Chicago şi care 1-a împiedicat să predice câteva luni, se bucurase de o sănătate în general bună de-a lungul vieţii, în ciuda ritmului pe care şi-1 impusese. Probabil că aceste dureri de piept nu erau ameninţătoare, dar el avea 66 de ani.
Starea lui s-a îmbunătăţit repede şi aştepta cu nerăbdare să i se dea drumul duminică, 12 mai. Data era critică. Comitetul general al Alianţei avea să se întrunească miercuri, 15 mai, iar el era programat să fie vorbitorul de duminică seară, 19 mai. Timp de mulţi ani, Tozer

predicase mesajul de duminică seară la Comitetul general. Delegaţii aşteptau totdeauna cu nerăbdare aceste predici, iar Tozer părea să fie totdeauna în cea mai bună formă când predica „fraţilor" lui.
Când Ada a sosit la spital sâmbătă seară pentru a-şi vizita soţul, el i-a reamintit că trebuie să-1 scoată din spital devreme, în dimineaţa următoare. Astfel avea să se bucure de suficient timp pentru călătoria până în Phoenix, Arizona, unde Comitetul avea să se întrunească anul acela.
In timpul vizitei, una dintre asistentele medicale a adus un bebeluş în cameră. Cunoştea dragostea lui Tozer pentru bebeluşi şi i-a permis lui Tozer să ţină copilaşul pentru câteva minute. La ora 22, Ada şi-a sărutat soţul spunându-i noapte bună şi a plecat spre casă. Tozer a adormit curând.
O oră mai târziu, o asistentă medicală a venit la el pentru a-i verifica starea şi a descoperit că era în mijlocul unei tromboze coronare — un atac de cord. Eforturile personalului de a-i reabilita starea nu au avut succes. La scurt timp după miezul nopţii, duminică, 12 mai 1963, nici la o săptămână de la ultima lui predică, Aiden Wilson Tozer „a părăsit trupul acesta ca să fie acasă cu Domnul".
Serviciile memoriale au fost ţinute atât în Toronto, cât şi în Chicago. Trupul lui a fost aşezat într-un mic cimitir din Ellet, o zonă din Akron, Ohio. Pe piatra lui de mormânt este înscris un epitaf simplu: Un om al lui Dumnezeu.
La înmormântare, fiica lui, Becky, a făcut un comentariu tipic pentru ceea ce ar fi spus tatăl ei. „Nu pot să fiu tristă", a remarcat ea. „Ştiu că tata e fericit. Pentru asta a trăit toată viaţa lui."
Unul dintre fiii lui Tozer a comentat mai târziu cu privire la tatăl său: „S-a mistuit pentru Hristos. In felul acesta a vrut să plece. Ştia că se apropie sfârşitul şi a vorbit direct despre el. Era pregătit. Ştia că Hristos era în el şi orice ce i se întâmpla lui depindea de Dumnezeu."
J. Francis Chase, unul dintre puţinii prieteni ai lui Tozer, a fost rugat să participe la serviciul memorial din Chicago.
„In felul lui fără pereche", a spus el, „dr. Tozer a remarcat deseori când vorbea despre un creştin care părăsise viaţa aceasta: «Ei bine, prin harul şi bunătatea lui Dumnezeu, a reuşit.» Da, şi amin, bunule frate, „ai reuşit" şi tu. Adio pentru scurt timp."
Pentru el, urmărirea se sfârşise. Tozer îşi atinsese ţelul.

Cugetări

„Ucenicii eterni sunt o ruşine pentru orice învăţător. Ar trebui să învăţăm bărbaţii şi femeile cum să umble singuri, privind numai la Dumnezeu pentru sprijin. Cu cât mai repede se pot descurca fără noi, cu atât mai bine ne-am făcut treaba de învăţători. Ispita de a ne face pe noi înşine indispensabili este foarte puternică, dar trebuie să învăţăm să ne bucurăm de durerea de a ne vedea ucenicii prinzându-ne

din urmă, sau chiar întrecându-ne."
„Numai dacă ne-am putea ridica deasupra prejudecăţilor noastre, am vedea că toţi copiii lui Dumnezeu seamănă între ei ca într-o familie. Şi de asemenea, ar trebui să înţelegem că indiferent cât de tare şi-ar proclama un om credinţa în Hristos, indiferent cât de des merge înaintea altarului, dacă nu are semnul crucii în inima lui, atunci, cu toată religia lui, este un om mult mai mizerabil, un suflet pierdut în noapte."
„Adâncurile spiritualităţii unui om pot fi cunoscute destul de precis după calitatea rugăciunilor sale în public."
„Pentru a ajunge la adevăr, recomand o Biblie fără explicaţii şi aplicaţia sârguincioasă a doi genunchi pe podea. Păziţi-vă de prea multe note de subsol. Rabinii Israelului au luat notele suplimentare drept text insuflat, cu rezultatul că s-a adunat o mare doctrină care în final, a exclus Scriptura însăşi."
„De câteva ori, am fost aspru criticat pentru câteva idiosincrasii personale care erau inofensive, în timp ce marile slăbiciuni care mi-au dat cu adevărat bătăi de cap au fost ori ignorate cu desăvârşire, ori au trecut drept virtuţi."

Apendice

A.W. Tozer a recomandat aceste cărţi pentru cei care vor să cunoască „lucrurile adânci ale lui Dumnezeu". Făcând aceste recomandări, Dr. Tozer nu a validat necondiţionat întregul conţinut al acestor scrieri, ci, mai degrabă, a oferit o listă a bărbaţilor şi femeilor care L-au iubit cu ardoare pe Domnul lor. Orice defect doctrinar din aceste cărţi va fi depăşit cu mult de valoarea lor spirituală.
Podoabele nunţii spirituale (The Adornment ofthe Spiritual Marrige),
Jan van Ruysbroeck *Urcarea muntelui Cârmei (The Ascent o/Mt. Cârmei),*
Sfântul Ioan al crucii
Urcarea muntelui Sion (The Ascent ofMt. Zion), Bernardino de Laredo *Secole de meditaţii (Centuries ofMeditations),* Thomas Traheme *Perfecţiunea creştină (Christian Perfection),* Francois Fenelon *Norul necunoaşterii (The CloudofUnknoiving),* Anonim *Confesiuni (Confessions),* Sfântul Augustin *Noaptea întunecată a sufletului (The Dark Night ofthe Soul),*
Sfântul Ioan al crucii *Focul iubirii şi cârpirea iubirii (The Fire ofLove and the Mending ofLove),*
Richard Rolle
Imboldul iubirii (The Goad ofLove), Walter Hilton *Un ghid spre adevărata pace (A Giude to True Pe ace),*
Miguel de Molinos şi alţii *Imuri (Hymns),* Gerhard Tersteegen
Imitatio Christi (The Imitation ofChrist), Thomas â Kempis *Introducere în viaţa devoţională (Introduction to the DevoutUfe),*
Francis de Sales
Scrisori pentru îndrumare (Letters of Direction), Abbe de Tourville *Cartea mică de înţelepciune eternă (The Uttle Book ofEternal Wisdom),*
Henry Suso
Despre Întrupare (On the Incarnation), Atanasius *Despre a-L iubi pe Dumnezeu (On Loving God),*
Sfântul Bernard de Clairvaux
Imnuri selectate de Frederick William Faber (Hymns Selectedfrom Frederick William Faber), D.D., Frederick W. Faber *Ljicrările poetice ale lui Isaac Watts (The Poetical Works of Isaac Watts),*
Isaac Watts *Practicarea prezenţei lui Dumnezeu (The Practice ofthe Presence ofGod),*
Fratele Laurenţiu
Depoţiunipersonale (Private Devotions), Lancelot Andrewes *Proslogion,* Anslem de Canterbury *Calea tăcerii (TheQuiet Way),* Gerhard Tersteegen *16 revelaţii ale dragostei divine (Sixteen Revelations of Divine Love),*
Juliana de Norwich
învelişul perfecţiunii (The Scale ofPerfection), Walter Hilton *Predici (Sermons),* Johannes Tauler
Cântarea cântărilor (Song ofSongs), Sfântul Bernard de Clairvaux *Războiul spiritual (The Spiritual Combat),* Lorenzo Scupoli *Ghid spiritual (Spiritual Guide),* Miguel de Molinos *Discuţii despre instruire (Talks on Instruction),* Meister Eckhart *Un testament al devoţiunii (A Testament of Devotion),* Thomas R. Kelly *Teologia Germanică (Theologia Germanica),* Anonim *Viziunea lui Dumnezeu (The Vision ofGod),* Nicholas of Cusa *Calea spre Hristos (The Way to Chrisi),* Jacob Boehme

Bibliografie

TheAlliance Witness. Dr. A.W. Tozer Memorial Issue. July 24, 1963 Enlow, David. „Can Fundamentalism Be Saved?" *Christian LJfe,*
August 1954 Fant, David*].,Jr.A.W. To^er.A Twentieth-Century Prophet.* Harrisburg,

PA: Christian Publications, 1964. *Fundamentalist Journal.* "A.W. Tozer: A Man in Pursuit of God." March 1986. Mains, Karen Burton. "Up from the Mystic Lowlands." Christian Herald. November 1980. *Moody Monthly.* "Lessons from a 20* Century Prophet." September 1980. Snyder, James L. "A Profile in Devotion." *Alliance Ufe,* May 11, 1988. Tozer, A.W. *Keys to the DeeperUfe.* Grand Rapids, MI: Zondervan Publishing House, 1984. Tozer, A.W. *The Knowledge ofthe Holy.* San Fracisco: Harper & Row, 1961. Tozer, A.W. *The Pursuit ofGod.* Câmp Hill, PA: Christian Publications, 1982. Wiersbe, Warren. *The Best ofA.W. To^er.* Câmp Hill, PA: Christian Publications, 1978. Wiersbe, Warren. *Walking with the Giants.* Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1976.

VIAŢA LUI ROBERT MURRAY M'CHEYNE -*ANDREW BONAR*
CĂRAREA RUGĂCIUNII - *SAMUEL CHADWICK*
DRUMUL SPRE RUSALII - *SAMUEL CHADWICK*
POVARA DOMNULUI - *IAN MACPHERSON*
ZECE SICLI ŞI O CĂMAŞĂ - *PARIS REIDHEAD*
VIAŢA ŞI JURNALUL LUI DAVID BRAINERD -*JONATHANEDWARDS*
VIAŢA LUI A.W.TOZER -*JAMES L SNYDER*
ÎN ARENA CREDINŢEI - *ERICH SAUER*
Editura Perla Suferinţei, Str. Viitorului Nr.121, com. Şcheia, Sf. Ilie
727528, Suceava, tel/fax: 0230510081, 0723868857, E-mail: office@perlasuferintei.ro, www.perlasuferintei.ro